

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο πενταμελές τμήμα)

της 5ης Ιουλίου 2023*

«Θεσμικό δίκαιο – Μέλος του Κοινοβουλίου – Προνόμια και ασυλίες – Απόφαση περί άρσεως της βουλευτικής ασυλίας – Άρθρο 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 περί των προνομίων και ασυλιών της Ένωσης – Αρμοδιότητα της αρχής που υπέβαλε την αίτηση άρσεως της ασυλίας – Ασφάλεια δικαίου – Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως – Έκταση του ελέγχου του Κοινοβουλίου – Διαδικασία εξετάσεως της αιτήσεως άρσεως της ασυλίας – Δικαιώματα άμυνας – Αμεροληψία»

Στην υπόθεση T-272/21,

Carles Puigdemont i Casamajó, κάτοικος Βατερλώ (Βέλγιο),

Antoni Comín i Oliveres, κάτοικος Βατερλώ,

Clara Ponsatí i Obiols, κάτοικος Βατερλώ,

εκπροσωπούμενοι από τους P. Bekaert, J. Costa i Rosselló, G. Boye και S. Bekaert, δικηγόρους,

προσφεύγοντες,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους N. Lorenz, N. Görlitz και J.-C. Puffer,

καθού,

υποστηριζόμενου από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τις A. Gavela Lloris και J. Ruiz Sánchez,

παρεμβαίνον,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους A. Μαρκουλλή (εισηγήτρια), πρόεδρο, S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, J. Schwarcz και R. Norkus, δικαστές,

γραμματέας: M. Zwodziak-Carbonne, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη τη διάταξη της 30ής Ιουλίου 2021, Puigdemont i Casamajó κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (T-272/21 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:497),

έχοντας υπόψη τη διάταξη της 26ης Νοεμβρίου 2021, Puigdemont i Casamajó κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (T-272/21 RII, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:834),

έχοντας υπόψη τη διάταξη της 24ης Μαΐου 2022, Puigdemont i Casamajó κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Ισπανίας [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413],

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Νοεμβρίου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την ασκηθείσα βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ προσφυγή τους, οι προσφεύγοντες Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres και Clara Ponsatí i Obiols ζητούν την ακύρωση των αποφάσεων P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 και P9_TA(2021)0061 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 9ης Μαρτίου 2021, επί της αιτήσεως άρσεως της ασυλίας τους (στο εξής: προσβαλλόμενες αποφάσεις).

Ιστορικό της διαφοράς

- 2 Ο πρώτος προσφεύγων ήταν πρόεδρος της Generalitat de Catalunya (Αυτόνομης Κοινότητας της Καταλονίας, Ισπανία), ενώ ο δεύτερος προσφεύγων και η τρίτη προσφεύγουσα ήταν μέλη της Gobierno autonómico de Catalunya (Κυβερνήσεως της Αυτόνομης Κοινότητας της Καταλονίας, Ισπανία) κατά τον χρόνο θεσπίσεως του Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (νόμου 19/2017 του Κοινοβουλίου της Καταλονίας, για τη ρύθμιση του δημοψηφίσματος περί αυτοδιαθέσεως), της 6ης Σεπτεμβρίου 2017 (DOGC αριθ. 7449A της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, σ. 1), και του Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (νόμου 20/2017 του Κοινοβουλίου της Καταλονίας, περί νομικής μεταβάσεως και ιδρυτικού της Δημοκρατίας), της 8ης Σεπτεμβρίου 2017 (DOGC αριθ. 7451A της 8ης Σεπτεμβρίου 2017, σ. 1), καθώς και κατά τον χρόνο διεξαγωγής, την 1η Οκτωβρίου 2017, του δημοψηφίσματος περί αυτοδιαθέσεως που προέβλεπε ο πρώτος από τους δύο ως άνω νόμους, η ισχύς των διατάξεων του οποίου είχε εντωμεταξύ ανασταλεί με απόφαση του Tribunal Constitucional (Συνταγματικού Δικαστηρίου, Ισπανία).
- 3 Κατόπιν της θεσπίσεως των εν λόγω νόμων και της διεξαγωγής του σχετικού δημοψηφίσματος, η Ministerio fiscal (εισαγγελική αρχή, Ισπανία), ο Abogado del Estado (νομικός σύμβουλος του κράτους, Ισπανία) και το πολιτικό κόμμα VOX κίνησαν ποινική διαδικασία κατά πλειόνων προσώπων, μεταξύ των οποίων και οι προσφεύγοντες, θεωρώντας ότι τα πρόσωπα αυτά είχαν τελέσει πράξεις οι οποίες, κατά τα κινήσαντα τη διαδικασία πρόσωπα, στοιχειοθετούσαν, μεταξύ άλλων, τα αδικήματα της εξεγέρσεως, της στάσεως και της υπεξαιρέσεως δημοσίου χρήματος (στο εξής: επίμαχη ποινική διαδικασία).
- 4 Στις 21 Μαρτίου 2018 το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο, Ισπανία) εξέδωσε διάταξη με την οποία απαγγέλθηκε κατηγορία κατά των προσφευγόντων για τα αδικήματα της εξεγέρσεως και της υπεξαιρέσεως δημοσίου χρήματος τα οποία φέρονταν ότι είχαν διαπράξει. Με διάταξη της

- 9ης Ιουλίου 2018, το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) διαπίστωσε τη μη παράσταση των προσφευγόντων, κατόπιν της φυγής τους από το Βασίλειο της Ισπανίας, και ανέστειλε την ποινική διαδικασία που είχε κινηθεί εις βάρος τους έως ότου εντοπισθούν.
5. Εν συνεχεία, οι προσφεύγοντες έθεσαν υποψηφιότητα στις εκλογές για την ανάδειξη των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου οι οποίες διεξήχθησαν στην Ισπανία στις 26 Μαΐου 2019.
 6. Στις 13 Ιουνίου 2019 η Junta Electoral Central (Κεντρική Εκλογική Επιτροπή, Ισπανία) εξέδωσε την απόφαση περί ανακηρύξεως των εκλεγέντων βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις εκλογές της 26ης Μαΐου 2019, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν ο πρώτος και ο δεύτερος προσφεύγων.
 7. Στις 17 Ιουνίου 2019 η Κεντρική Εκλογική Επιτροπή κοινοποίησε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τον κατάλογο των εκλεγέντων στην Ισπανία υποψηφίων, στον οποίο δεν περιλαμβάνονταν τα ονόματα του πρώτου και του δεύτερου προσφεύγοντος.
 8. Στις 20 Ιουνίου 2019 η Κεντρική Εκλογική Επιτροπή κοινοποίησε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απόφαση με την οποία διαπίστωνε ότι ο πρώτος και ο δεύτερος προσφεύγων δεν είχαν δώσει τον όρκο υπακοής στο ισπανικό Σύνταγμα ο οποίος απαιτείται βάσει του άρθρου 224, παράγραφος 2, του Ley orgánica 5/1985, de régimen electoral general (οργανικού νόμου 5/1985, περί γενικού εκλογικού καθεστώτος), της 19ης Ιουνίου 1985 (BOE αριθ. 147, της 20ής Ιουνίου 1985, σ. 19110), και, σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο, κήρυξε κενές τις έδρες που τους είχαν απονεμηθεί στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ανέστειλε δε όλα τα προνόμια τα οποία θα μπορούσαν να έχουν οι προσφεύγοντες λόγω των καθηκόντων τους μέχρις ότου δώσουν τον όρκο.
 9. Στις 27 Ιουνίου 2019 ο τότε Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου γνωστοποίησε στον πρώτο και τον δεύτερο προσφεύγοντα ότι δεν μπορούσε να τους αντιμετωπίσει ως μελλοντικά μέλη του Κοινοβουλίου.
 10. Στις 14 Οκτωβρίου 2019 ο ανακριτής του ποινικού τμήματος του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) εξέδωσε εθνικό ένταλμα συλλήψεως, ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και διεθνές ένταλμα συλλήψεως εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος, προκειμένου να δικασθεί στο πλαίσιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας. Στις 4 Νοεμβρίου 2019 ο ίδιος δικαστής εξέδωσε παρόμοια εντάλματα συλλήψεως κατά του δεύτερου προσφεύγοντος και της τρίτης προσφεύγουσας.
 11. Στις 13 Ιανουαρίου 2020 ο πρόεδρος του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) κοινοποίησε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο την από 10 Ιανουαρίου 2020 αίτηση, η οποία διαβιβάστηκε υπό την κάλυψη του προέδρου του ποινικού τμήματος του εν λόγω δικαστηρίου και η οποία απέρρευε από διάταξη την οποία είχε εκδώσει αυθημερόν ο ανακριτής του εν λόγω τμήματος, με αντικείμενο την άρση της βουλευτικής ασυλίας του πρώτου και του δεύτερου προσφεύγοντος.
 12. Κατά την ολομέλεια της 13ης Ιανουαρίου 2020 το Κοινοβούλιο έλαβε υπόψη, κατόπιν της αποφάσεως της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), την εκλογή του πρώτου και του δεύτερου προσφεύγοντος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με ισχύ από τις 2 Ιουλίου 2019.

- 13 Στις 16 Ιανουαρίου 2020 ο Αντιπρόεδρος του Κοινοβουλίου κοινοποίησε στην ολομέλεια τις αιτήσεις άρσεως της ασυλίας του πρώτου και του δεύτερου προσφεύγοντος και τις παρέπεμψε στην αρμόδια επιτροπή, ήτοι στην επιτροπή νομικών θεμάτων του Κοινοβουλίου.
- 14 Στις 10 Φεβρουαρίου 2020 το Κοινοβούλιο, κατόπιν της αποχωρήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση στις 31 Ιανουαρίου 2020, έλαβε υπόψη την εκλογή της C. Ponsatí i Obiols ως βουλευτού με ισχύ από 1ης Φεβρουαρίου 2020.
- 15 Την ίδια ημέρα, ο πρόεδρος του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) κοινοποίησε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο την από 4ης Φεβρουαρίου 2020 αίτηση, η οποία διαβιβάστηκε υπό την κάλυψη του προέδρου του ποινικού τμήματος του εν λόγω δικαστηρίου και η οποία απέρρευε από διάταξη την οποία είχε εκδώσει αυθημερόν ο ανακριτής του συγκεκριμένου τμήματος, με αντικείμενο την άρση της ασυλίας της τρίτης προσφεύγουσας.
- 16 Στις 13 Φεβρουαρίου 2020 ο Αντιπρόεδρος του Κοινοβουλίου ανακοίνωσε στην ολομέλεια την αίτηση άρσεως της ασυλίας της τρίτης προσφεύγουσας και παρέπεμψε την εν λόγω αίτηση στην επιτροπή νομικών θεμάτων.
- 17 Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Κοινοβούλιο. Ανέπτυξαν επίσης προφορικώς τις απόψεις τους στο πλαίσιο ακροάσεως ενώπιον της επιτροπής νομικών θεμάτων στις 14 Ιανουαρίου 2021.
- 18 Στις 23 Φεβρουαρίου 2021, η επιτροπή νομικών θεμάτων εξέδωσε τις εκθέσεις A 9-0020/2021, A 9-0021/2021, και A 9-0022/2021, σχετικά με τις αιτήσεις άρσεως της ασυλίας των προσφευγόντων.
- 19 Με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, το Κοινοβούλιο δέχθηκε τις μνημονευόμενες στις σκέψεις 11 και 15 ανωτέρω αιτήσεις.

Αιτήματα των διαδίκων

- 20 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις και
 - να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 21 Το Κοινοβούλιο, υποστηριζόμενο από το Βασίλειο της Ισπανίας, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να απορρίψει την προσφυγή και
 - να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 22 Προς στήριξη της προσφυγής, οι προσφεύγοντες προβάλλουν οκτώ λόγους ακυρώσεως.

- 23 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται, κατ' ουσίαν, ανεπαρκής αιτιολογία των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 24 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε προβαλλόμενη αναρμοδιότητα της εθνικής αρχής που εξέδωσε και διαβίβασε στο Κοινοβούλιο τις αιτήσεις για την άρση της ασυλίας των προσφευγόντων.
- 25 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται, κατ' ουσίαν, σε προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας.
- 26 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται, κατ' ουσίαν, προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως.
- 27 Με τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της καλόπιστης συνεργασίας, καθώς και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και των δικαιωμάτων άμυνας λόγω ασάφειας των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 28 Ο έκτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 343 ΣΛΕΕ, του άρθρου 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτάται στις Συνθήκες ΕΕ και ΛΕΕ (στο εξής: Πρωτόκολλο αριθ. 7), και του άρθρου 5, παράγραφος 2, του Εσωτερικού Κανονισμού του Κοινοβουλίου που εφαρμόζεται στην ένατη κοινοβουλευτική περίοδο (2019-2024), όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή του με την απόφαση του Κοινοβουλίου της 17ης Ιανουαρίου 2023 (στο εξής: Εσωτερικός Κανονισμός), καθόσον το Κοινοβούλιο υπερέβη τα όρια της εξουσίας του περί άρσεως της ασυλίας των μελών του.
- 29 Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως αφορά παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον το Κοινοβούλιο παρεξέκλινε ανατιολόγητα από την προγενέστερη πρακτική του, ή περιπτώσεις πλάνης κατά την εκτίμηση του *fumus persecutionis*.
- 30 Με τον όγδοο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον το Κοινοβούλιο επέτρεψε για πρώτη φορά, με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, την προσωρινή κράτηση μελών του.
- 31 Στο μέτρο που ο έκτος λόγος ακυρώσεως περιλαμβάνει, κατ' ουσίαν, αιτιάσεις που αφορούν προβαλλόμενες περιπτώσεις πλάνης περί το δίκαιο και πλάνης περί τα πράγματα τις οποίες ενέχει η εκ μέρους του Κοινοβουλίου εξέταση του *fumus persecutionis*, οι εν λόγω αιτιάσεις θα εξετασθούν από κοινού με τον έβδομο λόγο ακυρώσεως. Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει τον τέταρτο και, εν συνεχεία, τον τρίτο λόγο ακυρώσεως στο τέλος, κατόπιν της εξετάσεως του ογδούτου λόγου ακυρώσεως.

Επί του παραδεκτού των παραπομπών στα παραρτήματα

- 32 Το Κοινοβούλιο αμφισβήτησε, μεταξύ άλλων, το παραδεκτό ορισμένων επιχειρημάτων των προσφευγόντων, στο μέτρο που αυτά περιλαμβάνονταν μόνο στα παραρτήματα των δικογράφων τους.
- 33 Δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο έχει εφαρμογή στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, και του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού

Δικαστηρίου, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, τα αιτήματα του προσφεύγοντος και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων λόγων και ισχυρισμών. Κατά πάγια νομολογία, η έκθεση αυτή πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να μπορεί ο μεν καθού να προετοιμάσει την άμυνά του, το δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως χωρίς να χρειάζεται άλλα στοιχεία προς τούτο. Μολονότι το κύριο μέρος του δικογράφου της προσφυγής μπορεί να τεκμηριώνεται και να συμπληρώνεται, ως προς συγκεκριμένα σημεία, με παραπομπές σε συγκεκριμένα χωρία συνημμένων εγγράφων, η γενική παραπομπή σε άλλα έγγραφα, έστω και συνημμένα στο δικόγραφο της προσφυγής, δεν μπορεί να άρει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας, τα οποία πρέπει να περιλαμβάνονται στο ίδιο το δικόγραφο της προσφυγής (βλ. απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, MasterCard κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 34 Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο δεν έχει υποχρέωση να ερευνά και να εξακριβώνει, στα παραρτήματα, τους λόγους ή ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που θα μπορούσαν, κατά την κρίση του, να αποτελούν τη βάση της προσφυγής, δεδομένου ότι τα παραρτήματα επιτελούν απλώς λειτουργία αποδεικτικών και διευκρινιστικών στοιχείων (βλ. απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 2021, Λητώ Μαιευτικό Γυναικολογικό και Χειρουργικό Κέντρο κατά Επιτροπής, T-191/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:707, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Αυτή η αμιγώς αποδεικτική και διευκρινιστική λειτουργία των παραρτημάτων συνεπάγεται ότι, στον βαθμό που τα έγγραφα αυτά περιέχουν νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζονται λόγοι ή ισχυρισμοί που διατυπώνονται στο δικόγραφο της προσφυγής, τα συγκεκριμένα στοιχεία πρέπει να περιλαμβάνονται στο ίδιο το κείμενο του δικογράφου της προσφυγής ή, τουλάχιστον, να προσδιορίζονται επαρκώς σε αυτό (πρβλ. απόφαση της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Røringindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 99). Ως εκ τούτου, τα παραρτήματα δεν μπορούν να χρησιμεύσουν για την ανάπτυξη λόγου εκτιθέμενου συνοπτικώς στο δικόγραφο της προσφυγής, με την προβολή αιτιάσεων ή επιχειρημάτων που δεν περιλαμβάνονται στο δικόγραφο αυτό (βλ. απόφαση της 29ης Μαρτίου 2012, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, T-336/07, EU:T:2012:172, σκέψη 60 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 35 Η ως άνω ερμηνεία του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας αφορά και τις προϋποθέσεις παραδεκτού του υπομνήματος απαντήσεως, σκοπός του οποίου είναι, κατά το άρθρο 83 του Κανονισμού Διαδικασίας, η συμπλήρωση του δικογράφου της προσφυγής (βλ. απόφαση της 29ης Μαρτίου 2012, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, T-336/07, EU:T:2012:172, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 36 Εν προκειμένω, με τα δικόγραφά τους, οι προσφεύγοντες παρέπεμψαν επανειλημμένως σε έγγραφα ενίοτε ογκώδη, συνημμένα στα συγκεκριμένα δικόγραφα. Εντούτοις, τα έγγραφα προς τα οποία γίνονται ορισμένες παραπομπές δεν αποσκοπούν απλώς και μόνο στην τεκμηρίωση και στη συμπλήρωση, επί συγκεκριμένων σημείων, ορισμένων επιχειρημάτων που περιλαμβάνονται στο σώμα του δικογράφου στο οποίο έχουν επισυναφθεί, αλλά περιέχουν την εξήγηση του περιεχομένου των εν λόγω επιχειρημάτων, οπότε χωρίς την ανάλυση των εν λόγω εγγράφων, τα επιχειρήματα αυτά δεν είναι κατανοητά.
- 37 Ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 33 έως 35 ανωτέρω, τα παραρτήματα που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες θα ληφθούν υπόψη μόνο στο μέτρο που τεκμηριώνουν ή συμπληρώνουν λόγους ακυρώσεως ή επιχειρήματα που προβλήθηκαν ρητώς στο

σώμα των δικογράφων τους και εφόσον είναι δυνατό να καθορισθούν με ακρίβεια τα στοιχεία των εν λόγω παραρτημάτων τα οποία τεκμηριώνουν ή συμπληρώνουν τους συγκεκριμένους λόγους ή επιχειρήματα.

Επί της ουσίας

Νομικό πλαίσιο

– Δίκαιο της Ένωσης

38 Το άρθρο 343 ΣΛΕΕ ορίζει ότι «[η] Ένωση απολαύει, στην επικράτεια των κρατών μελών, των αναγκαίων προνομίων και ασυλιών για την εκπλήρωση της αποστολής της, υπό τους όρους που καθορίζονται στο πρωτόκολλο [αριθ. 7]».

39 Το κεφάλαιο III του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, σχετικά με τα «μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου», περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το άρθρο 8, το οποίο ορίζει τα εξής:

«Τα μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν υπόκεινται σε έρευνα, κράτηση ή δίωξη για γνώμη ή ψήφο δοθείσα κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.»

40 Στο ίδιο κεφάλαιο, το άρθρο 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 ορίζει τα ακόλουθα:

«Κατά τη διάρκεια των συνόδων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τα μέλη του απολαύουν:

α) εντός της επικρατείας των κρατών τους, των ασυλιών που αναγνωρίζονται στα μέλη του Κοινοβουλίου της χώρας τους,

β) εντός της επικρατείας άλλων κρατών μελών της εξαιρέσεως από κάθε μέτρο κρατήσεως και κάθε δικαστική δίωξη.

Η ασυλία τους καλύπτει επίσης όταν μεταβαίνουν στον τόπο συνεδριάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ή όταν επιστρέφουν από αυτόν.

Επίκληση της ασυλίας δεν δύναται να γίνει στην περίπτωση αυτοφώρου εγκλήματος και ούτε δύναται να εμποδίσει την άσκηση του δικαιώματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να άρει την ασυλία ενός από τα μέλη του.»

41 Το κεφάλαιο VII του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, το οποίο φέρει τον τίτλο «Γενικές διατάξεις», περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το άρθρο 18, κατά το οποίο:

«Για την εφαρμογή του παρόντος πρωτοκόλλου, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης ενεργούν σε συνεννόηση με τις αρμόδιες αρχές των ενδιαφερομένων κρατών μελών.»

42 Το άρθρο 5 του Εσωτερικού Κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Προνόμια και ασυλίες», προβλέπει τα εξής:

«1. Οι βουλευτές απολαύουν των προνομίων και ασυλιών που ορίζονται στο πρωτόκολλο αριθ. 7 [...]

2. Το Κοινοβούλιο, κατά την άσκηση των εξουσιών του σχετικά με τα προνόμια και τις ασυλίες, ενεργεί με σκοπό τη διατήρηση της ακεραιότητάς του ως δημοκρατικής νομοθετικής συνέλευσης και τη διασφάλιση της ανεξαρτησίας των βουλευτών του κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Η βουλευτική ασυλία δεν αποτελεί προσωπικό προνόμιο των βουλευτών, αλλά εγγύηση της ανεξαρτησίας του Κοινοβουλίου στο σύνολό του και των βουλευτών του.

[...]

43 Το άρθρο 6 του Εσωτερικού Κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Άρση ασυλίας», προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Κάθε αίτημα για άρση της ασυλίας αξιολογείται σύμφωνα με τα άρθρα 7, 8 και 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 [...] και με τις αρχές που αναφέρονται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, [του παρόντος εσωτερικού κανονισμού].

[...]

44 Το άρθρο 9 του Εσωτερικού Κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικασίες σχετικά με την ασυλία», ορίζει τα εξής:

«1. Κάθε αίτημα το οποίο απευθύνεται στον Πρόεδρο [του Κοινοβουλίου] από αρμόδια αρχή κράτους μέλους με σκοπό την άρση της ασυλίας ενός βουλευτή, ή από βουλευτή ή πρώην βουλευτή με σκοπό την προάσπιση των προνομίων και της ασυλίας, ανακοινώνεται στην Ολομέλεια και παραπέμπεται στην αρμόδια επιτροπή.

[...]

3. Η επιτροπή εξετάζει χωρίς καθυστέρηση, αλλά λαμβάνοντας υπόψη την σχετική περιπλοκότητά τους, τα αιτήματα για άρση της ασυλίας ή τα αιτήματα για προάσπιση των προνομίων και της ασυλίας.

4. Η επιτροπή καταρτίζει πρόταση αιτιολογημένης απόφασης που περιορίζεται σε σύσταση για την έγκριση ή την απόρριψη του αιτήματος άρσης της ασυλίας ή προάσπισης των προνομίων και της ασυλίας. Τροπολογίες δεν γίνονται δεκτές. Σε περίπτωση απόρριψης μιας πρότασης, θεωρείται εγκριθείσα η αντίθετη απόφαση.

5. Η επιτροπή μπορεί να ζητήσει από την ενδιαφερόμενη αρχή να της παράσχει οποιαδήποτε πληροφορία ή επεξήγηση θεωρεί αναγκαία προκειμένου να σχηματίσει γνώμη για το εάν η ασυλία πρέπει να αρθεί ή να προασπισθεί.

6. Ο ενδιαφερόμενος βουλευτής πρέπει να έχει την ευκαιρία να εκφράσει την άποψή του και μπορεί να προσκομίσει οποιαδήποτε έγγραφα ή άλλα γραπτά στοιχεία θεωρεί χρήσιμα.

[...]

7. Όταν το αίτημα ζητεί την άρση ή την υπεράσπιση της ασυλίας για διαφόρους λόγους, ο κάθε ένας από αυτούς μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ξεχωριστής απόφασης. Η έκθεση της επιτροπής μπορεί, κατ' εξαίρεση, να προτείνει την άρση ή την υπεράσπιση της ασυλίας μόνο για τις ποινικές διώξεις ενώ, μέχρις ότου εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση, ο βουλευτής έχει ασυλία από

κάθε μορφή σύλληψης ή κράτησης ή οποιοδήποτε άλλο μέτρο τον παρεμποδίζει στην άσκηση των καθηκόντων που προβλέπει η εντολή του.

8. Η επιτροπή μπορεί να διατυπώσει αιτιολογημένη γνώμη σχετικά με την αρμοδιότητα της εν λόγω αρχής και σχετικά με το παραδεκτό του αιτήματος, αλλά δεν αποφαινεται σε καμία περίπτωση για την ενοχή ή μη βουλευτών ούτε για το σκόπιμο ή μη της ποινικής δίωξης για την έκφραση γνώμης ή τις πράξεις που τους καταλογίζονται, ακόμη και στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η εξέταση του αιτήματος παρέχει στην επιτροπή εμπεριστατωμένες πληροφορίες για την υπόθεση.

[...]

12. Το Κοινοβούλιο εξετάζει μόνο αιτήματα για την άρση της ασυλίας βουλευτή τα οποία του έχουν διαβιβαστεί από τις δικαστικές αρχές ή από τις Μόνιμες Αντιπροσωπείες των κρατών μελών.

13. Η Επιτροπή ορίζει τις αρχές για την εφαρμογή του παρόντος άρθρου.

14. Οποιοδήποτε αίτημα εκ μέρους αρμόδιας αρχής για παροχή πληροφοριών ως προς το πεδίο εφαρμογής των προνομίων ή ασυλιών των βουλευτών διεκπεραιώνεται σύμφωνα με τους ανωτέρω κανόνες.»

– *Ισπανικό δίκαιο*

45 Το άρθρο 71 του ισπανικού Συντάγματος ορίζει τα εξής:

«1. Οι βουλευτές και οι γερουσιαστές δεν διώκονται ποινικώς για τις απόψεις που εκφράζουν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.

2. Κατά τη διάρκεια της θητείας τους, οι βουλευτές και οι γερουσιαστές απολαύουν επίσης ασυλίας και μπορούν να συλληφθούν μόνο σε περίπτωση αυτόφωρου εγκλήματος. Δεν μπορούν να τους απαγγελθούν κατηγορίες ούτε να ασκηθεί δίωξη κατ' αυτών χωρίς προηγούμενη άδεια του αντίστοιχου νομοθετικού σώματος.

3. Αρμόδιο για τις ποινικές διαδικασίες κατά Βουλευτών και Γερουσιαστών είναι το ποινικό τμήμα του Tribunal Supremo [(Ανωτάτου Δικαστηρίου)].

[...]

46 Τα άρθρα 750 έως 753 του Ley de Enjuiciamiento Criminal (κώδικα ποινικής δικονομίας) έχουν ως εξής:

«*Άρθρο 750*

Εάν τα νομοθετικά σώματα [(Γερουσία και Βουλή των Αντιπροσώπων, Ισπανία)] βρίσκονται σε σύνοδο, ο δικαστής ή το δικαστήριο που διαπιστώνει ότι υπάρχουν λόγοι να διωχθεί γερουσιαστής ή βουλευτής μέλος των νομοθετικών σωμάτων [(της Γερουσίας και της Βουλής των Αντιπροσώπων)] για διάπραξη αδικήματος δεν κινεί διαδικασία κατ' αυτών ενόσω δεν έχει λάβει την αντίστοιχη άδεια του νομοθετικού σώματος μέλος του οποίου είναι ο ενδιαφερόμενος.

Άρθρο 751

Εάν γεροϋσιαστής ή βουλευτής καταληφθεί επ' αυτοφώρω να διαπράττει αδίκημα, μπορεί να συλληφθεί και να διωχθεί χωρίς την κατά το προηγούμενο άρθρο άδεια· πάντως, εντός είκοσι τεσσάρων ωρών από τη σύλληψη ή τη δίωξη, το νομοθετικό σώμα μέλος του οποίου είναι ο ενδιαφερόμενος πρέπει να ενημερωθεί σχετικώς.

Το αντίστοιχο νομοθετικό σώμα ενημερώνεται ομοίως για κάθε διαδικασία που τυχόν εκκρεμεί κατά προσώπου που, ενώ διώκεται ποινικώς, έχει εκλεγεί γεροϋσιαστής ή βουλευτής.

Άρθρο 752

Εάν ασκηθεί δίωξη κατά γεροϋσιαστή ή βουλευτή κατά τη διάρκεια της διακοπής των κοινοβουλευτικών εργασιών, ο δικαστής ή το δικαστήριο που επιλαμβάνεται της υποθέσεως οφείλει να ενημερώσει αμελλητί το αντίστοιχο νομοθετικό σώμα.

Το ίδιο ισχύει όταν, πριν από τη σύγκληση [της Γεροϋσίας ή της Βουλής των Αντιπροσώπων], ασκείται δίωξη κατά εκλεγέντος γεροϋσιαστή ή βουλευτή.

Άρθρο 753

Εν πάση περιπτώσει, από την ημερομηνία ενημερώσεως [της Γεροϋσίας ή της Βουλής των Αντιπροσώπων], είτε τα νομοθετικά σώματα αυτά βρίσκονται σε σύνοδο είτε όχι, ο δικαστικός γραμματέας αναστέλλει τη διαδικασία έως ότου το αντίστοιχο νομοθετικό σώμα λάβει απόφαση όπως αυτό κρίνει προσήκον.»

- 47 Το άρθρο 22, παράγραφος 1, του Reglamento del Senado (Κανονισμού της Γεροϋσίας) της 3ης Μαΐου 1994 (ΒΟΕ αριθ. 114, της 13ης Μαΐου 1994, σ. 14687) προβλέπει τα εξής:

«Κατά τη διάρκεια της θητείας τους, οι γεροϋσιαστές απολαύουν ασυλίας και κρατούνται ή συλλαμβάνονται μόνο σε περίπτωση αυτόφωρου εγκλήματος. Η κράτηση ή η σύλληψη γνωστοποιείται αμέσως στην Προεδρία της Γεροϋσίας.

Κατά των γεροϋσιαστών δεν μπορούν να απαγγελθούν κατηγορίες ή να ασκηθεί ποινική δίωξη χωρίς την προηγούμενη άδεια της Γεροϋσίας, η οποία ζητείται με τη σχετική αίτηση άρσεως της ασυλίας. Η άδεια αυτή απαιτείται επίσης σε περίπτωση κατά την οποία ένα πρόσωπο γίνει γεροϋσιαστής ενώ έχουν απαγγελθεί εις βάρος του κατηγορίες ή έχει ασκηθεί δίωξη στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας.»

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ανεπαρκής αιτιολογία των προσβαλλομένων αποφάσεων

- 48 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένες. Πρώτον, το Κοινοβούλιο δεν έδωσε καμία απάντηση στις παρατηρήσεις τους σχετικά τόσο με τις επισημανθείσες διαδικαστικές πλημμέλειες όσο και με το βάσιμο των αιτήσεων άρσεως ασυλίας, ούτε αποφάνθηκε ως προς την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 9, παράγραφος 7, του Εσωτερικού Κανονισμού. Δεύτερον, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις ουδόλως παραπέμπουν στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), παρά τις παρατηρήσεις που διατύπωσαν οι προσφεύγοντες περί παραβάσεώς του. Τρίτον, δεν περιέχουν καμία αιτιολογία ως προς τις επιπτώσεις της άρσεως της ασυλίας στην εύρυθμη λειτουργία του Κοινοβουλίου. Τέταρτον, το Κοινοβούλιο δεν αιτιολόγησε το συμπέρασμά του περί μη υπάρξεως *fumus persecutionis*.

- 49 Το Κοινοβούλιο, υποστηριζόμενο από το Βασίλειο της Ισπανίας, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων αυτών.
- 50 Κατά πάγια νομολογία, η απαιτούμενη κατά το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης πρέπει, αφενός, να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και, αφετέρου, να προκύπτει από αυτήν σαφώς και χωρίς περιθώριο αμφιβολίας η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να καθίσταται δυνατό στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το σχετικό μέτρο, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων της προκειμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως προς παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες της ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά (βλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 16 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 51 Δεν απαιτείται να προσδιορίζονται στην αιτιολογία όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το κατά πόσον η αιτιολογία μιας πράξεως πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εξετάζεται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν τον σχετικό τομέα (βλ. απόφαση της 11ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ειδικότερα, το οικείο θεσμικό όργανο δεν υποχρεούται να λαμβάνει θέση επί όλων των επιχειρημάτων που προβάλλουν ενώπιόν του οι ενδιαφερόμενοι, αλλά αρκεί να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν καθοριστική σημασία για την οικονομία της αποφάσεώς του (βλ. απόφαση της 30ής Ιουνίου 2022, Fakra κατά Επιτροπής, C-149/21 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2022:517, σκέψη 190· βλ., επίσης, απόφαση της 30ής Απριλίου 2014, Hagenmeyer και Hahn κατά Επιτροπής, T-17/12, EU:T:2014:234, σκέψη 173 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2019, Mélin κατά Κοινοβουλίου, T-726/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:816, σκέψη 25).
- 52 Η υποχρέωση αιτιολογήσεως αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι το δεύτερο αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίμαχης πράξεως (βλ. απόφαση της 5ης Μαΐου 2022, Επιτροπή κατά Missir Mamachi di Lusignano, C-54/20 P, EU:C:2022:349, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 53 Το ζήτημα αν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι επαρκώς αιτιολογημένες πρέπει να εξετασθεί με γνώμονα τα ανωτέρω.
- 54 Εν προκειμένω, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι σε μεγάλο βαθμό παρόμοιες, με εξαίρεση τα ονόματα των ενδιαφερόμενων βουλευτών, την ημερομηνία εκδόσεως ορισμένων δικαστικών πράξεων και, όσον αφορά την τρίτη προσφεύγουσα, τις περιστάσεις υπό τις οποίες εξελέγη στο Κοινοβούλιο και το γεγονός ότι διώκεται, στο πλαίσιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας, μόνον για το προβαλλόμενο αδίκημα της στάσεως.
- 55 Στις αποφάσεις αυτές, κατ' ουσίαν, το Κοινοβούλιο ανέφερε, στο σημείο Α, ότι είχε επιληφθεί αιτήσεων για την άρση της ασυλίας των προσφευγόντων, σύμφωνα με το άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, τις οποίες είχε υποβάλει ο πρόεδρος του ποινικού τμήματος του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) στο πλαίσιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας. Επισήμανε, στα σημεία ΣΤ και Ζ, ότι δεν ήταν αρμόδιο να αποφανθεί επί της σκοπιμότητας της ποινικής διώξεως ή να θέσει εν αμφιβόλω την αξία των εθνικών δικαστικών συστημάτων.

- Ομοίως, στο σημείο Η, επισήμανε ότι δεν ήταν αρμόδιο να εκτιμήσει ή να αμφισβητήσει την αρμοδιότητα των εθνικών δικαστικών αρχών που ήταν επιφορτισμένες με την επίμαχη ποινική διαδικασία. Στο σημείο Θ επισήμανε ότι το ποινικό τμήμα του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) ήταν, κατ' εφαρμογήν του ισπανικού δικαίου, όπως ερμηνεύεται από τα εθνικά δικαστήρια και όπως γνωστοποιήθηκε στο Κοινοβούλιο από το Βασίλειο της Ισπανίας, η αρμόδια αρχή για να ζητήσει την άρση ασυλίας μέλους του Κοινοβουλίου.
- 56 Επιπλέον, στο σημείο Ι το Κοινοβούλιο εκτίμησε ότι το άρθρο 8 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 δεν είχε εφαρμογή, διότι τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά δεν αφορούσαν γνώμη εκφρασθείσα ή ψήφο δοθείσα από βουλευτές κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.
- 57 Το Κοινοβούλιο εξέτασε εν συνεχεία την προβλεπόμενη στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω πρωτοκόλλου ασυλία. Στα σημεία ΙΑ έως ΙΔ επισήμανε ότι, κατά τις αιτήσεις άρσεως ασυλίας, το άρθρο 71 του ισπανικού Συντάγματος δεν επιβάλλει υποχρέωση να ληφθεί κοινοβουλευτική άδεια για τη διεξαγωγή ποινικής διαδικασίας κατά προσώπου που απέκτησε την ιδιότητα του βουλευτή κατόπιν της απαγγελίας κατηγοριών εις βάρος του και ότι, ως εκ τούτου, δεν απαιτούνταν να ζητηθεί άρση της ασυλίας βάσει του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7. Διευκρίνισε ακολούθως ότι δεν απόκειται σε αυτό να ερμηνεύει τους εθνικούς κανόνες περί ασυλιών των βουλευτών (σημείο ΙΔ).
- 58 Τέλος, στα σημεία ΙΕ έως ΚΓ το Κοινοβούλιο εκτίμησε αν έπρεπε να αρθεί η ασυλία την οποία προβλέπει το άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7. Συναφώς, έκρινε κατ' ουσίαν ότι κατά των προσφευγόντων είχαν εκδοθεί εντάλματα συλλήψεως, μεταξύ άλλων ευρωπαϊκά, των οποίων η νομιμότητα επικυρώθηκε από τα εθνικά δικαστήρια και των οποίων την εκτέλεση αποσκοπούσαν στο να καταστήσουν δυνατή οι αιτήσεις άρσεως ασυλίας (σημείο ΙΣΤ). Το Κοινοβούλιο έκρινε ότι η εις βάρος των προσφευγόντων κατηγορία προδήλως δεν συνδεόταν με τα βουλευτικά τους καθήκοντα, αλλά αφορούσε τα προηγούμενα αξιώματά τους στην Καταλονία (σημείο Κ), ότι η συγκεκριμένη κατηγορία είχε απαγγελθεί και εις βάρος άλλων προσώπων, τα οποία δεν είχαν την ιδιότητα του βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (σημείο ΚΑ), και ότι δεν μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η επίμαχη ποινική διαδικασία είχε κινηθεί με σκοπό να παρεμποδισθεί η πολιτική δραστηριότητα των προσφευγόντων ως βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (*fumus persecutionis*), διότι τόσο τα προσαπτόμενα πραγματικά περιστατικά όσο και η εν λόγω διαδικασία ανάγονται σε χρονικό διάστημα κατά το οποίο η εκ μέρους των προσφευγόντων απόκτηση της ιδιότητας του μέλους του Κοινοβουλίου ήταν ακόμη υποθετική (σημεία ΚΒ και ΚΓ). Κατά συνέπεια, το Κοινοβούλιο ήρε την ασυλία των προσφευγόντων την οποία προβλέπει το άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7.
- 59 Επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι, κατά τη νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 51 ανωτέρω, η σιωπή των προσβαλλομένων αποφάσεων επί των γραπτών παρατηρήσεων των προσφευγόντων δεν είναι, αυτή καθαυτήν, ικανή να αποδείξει ότι το Κοινοβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι ούτε ο αριθμός ούτε η σπουδαιότητα των εκ μέρους των προσφευγόντων προβληθέντων επιχειρημάτων και προσκομισθέντων εγγράφων δύνανται να τροποποιήσουν την έκταση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως που υπέχει το Κοινοβούλιο (πρβλ. απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEF κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψη 96).

- 60 Εν συνεχεία, κατά πρώτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι στις προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν δίνεται απάντηση στις γραπτές παρατηρήσεις τους όσον αφορά το βάσιμο των αιτήσεων άρσεως της ασυλίας, μολονότι οι παρατηρήσεις αυτές είναι ευθέως αντίθετες προς την αιτιολογία των εν λόγω αποφάσεων.
- 61 Συναφώς, από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, των οποίων το ουσιαστικό περιεχόμενο υπομνήσθηκε στις σκέψεις 55 έως 58 ανωτέρω, προκύπτει ότι το σημείο τους Θ περιέχει τους λόγους για τους οποίους το Κοινοβούλιο απέρριψε σιωπηρώς το επιχείρημα των προσφευγόντων περί απαραδέκτου των αιτήσεων άρσεως της ασυλίας λόγω αναρμοδιότητας του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) να τις εκδώσει. Στα σημεία ΙΓ και ΙΔ το Κοινοβούλιο απάντησε επίσης σιωπηρώς στο επιχείρημα ότι το Κοινοβούλιο δεν είχε δώσει άδεια για την ποινική διαδικασία στην Ισπανία. Ομοίως, τα σημεία ΣΤ και Ζ αποτελούν σιωπηρή απάντηση στα επιχειρήματα των προσφευγόντων με τα οποία αμφισβητείται η σκοπιμότητα των διώξεων, λαμβανομένων υπόψη των προσαπτομένων πραγματικών περιστατικών. Κατά τα λοιπά, από την ανάλυση που εκτίθεται στα σημεία ΙΕ έως ΚΓ των προσβαλλομένων αποφάσεων προκύπτει ότι οι αντιρρήσεις σχετικά με τις πολιτικές διώξεις, τον εξαιρετικό χαρακτήρα των επίμαχων υποθέσεων, τη χρονολογική σειρά των γεγονότων, την εύρυθμη λειτουργία του Κοινοβουλίου, ιδίως δε την ακεραιότητα και την ανεξαρτησία του, τον δυσανάλογο χαρακτήρα της άρσεως της ασυλίας υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως και τα διάφορα προηγούμενα που προέβαλαν οι προσφεύγοντες απορρίφθηκαν για τον λόγο ότι μπορούσε να αποκλεισθεί το *fumus persecutionis*, δηλαδή η ύπαρξη πραγματικών στοιχείων από τα οποία να προκύπτει ότι οι επίμαχες δικαστικές διώξεις κινήθηκαν με σκοπό να παρεμποδισθεί η δραστηριότητα των βουλευτών και, ως εκ τούτου, του Κοινοβουλίου. Συναφώς, αντιθέτως προς όσα διατείνονται οι προσφεύγοντες, οι λόγοι που δικαιολογούν τον αποκλεισμό της υπάρξεως *fumus persecutionis* συνάγονται με επαρκή σαφήνεια από τα σημεία Κ έως ΚΒ των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 62 Εξάλλου, με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, βεβαίως, το Κοινοβούλιο δεν αποφαίνεται ρητώς επί της εφαρμογής του άρθρου 9, παράγραφος 7, του Εσωτερικού Κανονισμού (βλ. σκέψη 44 ανωτέρω), το οποίο επικαλούνται οι προσφεύγοντες και κατά το οποίο η επιτροπή νομικών θεμάτων μπορεί, κατ' εξαίρεση, να προτείνει την άρση της ασυλίας αποκλειστικώς ως προς τη συνέχιση της ποινικής διώξεως, χωρίς να μπορεί να ληφθεί εις βάρος του βουλευτή κανένα μέτρο συλλήψεως, κράτησεως ή οποιοδήποτε άλλο μέτρο που να εμποδίζει τον βουλευτή να ασκήσει τα συμφυή με την εντολή του καθήκοντα, μέχρις ότου εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση. Εντούτοις, δεδομένου ότι η αιτιολογία μιας πράξεως πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται (βλ. σκέψη 51 ανωτέρω), το γεγονός ότι η άρση της ασυλίας των προσφευγόντων αποσκοπούσε στη συνέχιση της εκτελέσεως ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως εκδοθέντων με σκοπό την επανάληψη της εις βάρος τους ποινικής διαδικασίας, όπως εκτίθεται ιδίως στα σημεία Β και ΙΣΤ των εν λόγω αποφάσεων, καθιστά δυνατή την κατανόηση των λόγων για τους οποίους το Κοινοβούλιο δεν εφάρμοσε το άρθρο αυτό, το γράμμα του οποίου προβλέπει, επιπλέον, ότι εφαρμόζεται κατ' εξαίρεση.
- 63 Κατά δεύτερον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι στις προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν δίδεται απάντηση στις γραπτές παρατηρήσεις τους, ιδίως δε εκείνες της 16ης, της 23ης και της 24 Νοεμβρίου 2020, όσον αφορά προσβαλλόμενες διαδικαστικές πλημμέλειες, ειδικότερα δε τον ορισμό ενός μόνον εισηγητή στην επιτροπή νομικών θεμάτων για την εξέταση των τριών αιτήσεων άρσεως ασυλίας και την έλλειψη αμεροληψίας του εισηγητή και του προέδρου της εν λόγω επιτροπής.

- 64 Διαπιστώνεται ευθύς εξαρχής ότι οι εσωτερικοί κανόνες του Κοινοβουλίου και της επιτροπής νομικών θεμάτων περί εξετάσεων των αιτήσεων άρσεως ασυλίας της δεν προβλέπουν καμία διαδικασία προς αμφισβήτηση του εκ μέρους της εν λόγω επιτροπής ορισμού του εισηγητή που είναι αρμόδιος για υπόθεση ασυλίας ή της προεδρίας της συνεδριάσεως κατά τη διάρκεια της οποίας η υπόθεση εξετάζεται από τον ασκούντα την προεδρία.
- 65 Εν προκειμένω, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν περιέχουν καμία ρητή απάντηση ούτε παραπομπή στους ισχυρισμούς των προσφευγόντων σχετικά με τις προσβαλλόμενες διαδικαστικές πλημμέλειες που μνημονεύονται στη σκέψη 63 ανωτέρω. Εντούτοις, η επιτροπή νομικών θεμάτων, διατηρώντας στη θέση τους τον μοναδικό εισηγητή για την εξέταση των τριών αιτήσεων άρσεως ασυλίας και τον Ισπανό πρόεδρο της εν λόγω επιτροπής, έκρινε κατ' ανάγκην ότι τα προσβαλλόμενα από τους προσφεύγοντες επιχειρήματα περί διαδικαστικών πλημμελειών δεν ήταν βάσιμα. Το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο δεν μνημόνευσε τους λόγους για τους οποίους κατέληξε στο ως άνω συμπέρασμα δεν επηρεάζει, πάντως, τη σαφήνεια της συλλογιστικής βάσει της οποίας το Κοινοβούλιο ήρε την ασυλία των προσφευγόντων, ούτε παρακωλύει τον εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου έλεγχο νομιμότητας επί των προσβαλλομένων πλημμελειών, οι οποίες θα εξετασθούν στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως.
- 66 Επιπλέον, εάν οι προσφεύγοντες επιδιώκουν να υποστηρίξουν ότι η παράλειψη του Κοινοβουλίου να απαντήσει στα αιτήματά τους για μετάφραση των εγγράφων που προσκόμισαν προς κοινοποίηση στα μέλη της επιτροπής νομικών θεμάτων επηρεάζει την αιτιολογία των προσβαλλομένων αποφάσεων, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, οι εσωτερικοί κανόνες του Κοινοβουλίου και της επιτροπής νομικών θεμάτων δεν προβλέπουν τη δυνατότητα του ενδιαφερόμενου βουλευτή ή του εκπροσώπου του να ζητήσει τη μετάφραση εγγράφου προσκομισθέντος στο πλαίσιο της εξετάσεως της αιτήσεως άρσεως ασυλίας. Εξάλλου, η ύπαρξη αιτήματος μεταφράσεως δεν εμπίπτει στα πραγματικά περιστατικά και στις νομικές εκτιμήσεις τα οποία έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της αποφάσεως και επί των οποίων το Κοινοβούλιο υποχρεούται να λάβει ρητώς θέση στο πλαίσιο της αποφάσεως αυτής.
- 67 Κατά τρίτον, το γεγονός ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις ουδόλως παραπέμπουν στον Χάρτη και, ειδικότερα, στο άρθρο του 52, παρά τα επιχειρήματα που προέβαλαν συναφώς οι προσφεύγοντες, δεν δύναται να στοιχειοθετήσει ανεπαρκή αιτιολογία. Πράγματι, αφενός, το Κοινοβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο να απαντήσει στο σύνολο των επιχειρημάτων των προσφευγόντων (βλ. σκέψη 51 ανωτέρω). Αφετέρου, το ζήτημα αν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις τηρούν τις διατάξεις του Χάρτη εμπίπτει στην εκτίμηση του βασίμου τους και θα εξετασθεί στο πλαίσιο των επί της ουσίας λόγων ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγοντες.
- 68 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις παρέσχον τη δυνατότητα στους μεν προσφεύγοντες να λάβουν γνώση των λόγων για τους οποίους ήρθη η ασυλία τους, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να έχει στη διάθεσή του επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον εκ μέρους του έλεγχο.
- 69 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από αναρμοδιότητα της εθνικής αρχής που εξέδωσε και διαβίβασε στο Κοινοβούλιο τις αιτήσεις άρσεως της ασυλίας των προσφευγόντων

- 70 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο παρέβη την υποχρέωσή του να ελέγξει την αρμοδιότητα της εθνικής αρχής που υπέβαλε τις αιτήσεις άρσεως της ασυλίας.

- 71 Συναφώς, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) δεν ήταν η αρμόδια αρχή για την υποβολή των αιτήσεων άρσεως της ασυλίας τους. Διευκρινίζουν ότι το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι, μολονότι κανένα νομοθέτημα δεν του παρείχε ρητώς τέτοια αρμοδιότητα έναντι βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκλεγέντος για το Βασίλειο της Ισπανίας, η συγκεκριμένη αρμοδιότητα στηριζόταν στην κατ' αναλογία εφαρμογή, βάσει του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, του εθνικού δικαίου, ήτοι του άρθρου 71, παράγραφος 3, του ισπανικού Συντάγματος, το οποίο του παρέχει την αρμοδιότητα να εξετάζει, να αποφαινεται και να υποβάλλει αίτηση άρσεως ασυλίας έναντι των Ισπανών βουλευτών. Το ως άνω δικαστήριο έκρινε επίσης ότι μια τέτοια κατ' αναλογία εφαρμογή αποκλειόταν όσον αφορά τους βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που εξελέγησαν για άλλο κράτος μέλος και ότι, για τους τελευταίους, η άρση της ασυλίας έπρεπε να ζητηθεί από το κατά τόπον αρμόδιο ισπανικό δικαστήριο. Κατά τους προσφεύγοντες, η ερμηνεία αυτή του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) είναι εσφαλμένη και αντιβαίνει στα άρθρα 20, 21 και 47 του Χάρτη. Η αναρμοδιότητα του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) έχει ήδη αναγνωρισθεί από το cour d'appel de Bruxelles (εφετείο Βρυξελλών, Βέλγιο) και από την ομάδα εργασίας για την αυθαίρετη κράτηση που έχει συσταθεί από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών. Με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγοντες προσθέτουν ότι η ερμηνεία του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) προκαλεί κατά μείζονα λόγο έκπληξη καθόσον στηρίζεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, δηλαδή σε διάταξη της οποίας, όμως, το ευεργέτημα αρνείται να αναγνωρίσει στους προσφεύγοντες το συγκεκριμένο δικαστήριο. Υπενθυμίζουν ότι το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) αρνήθηκε κατά σύστημα να υποβάλει συναφώς προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο.
- 72 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο δεν δεσμευόταν από την ως άνω ερμηνεία του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου), τη νομική βάση της οποίας όφειλε να εξετάσει. Κατά τους προσφεύγοντες, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο, το στοιχείο ότι το Κοινοβούλιο εξέτασε την αρμοδιότητα των εθνικών αρχών υπό το πρίσμα των κοινοποιήσεων του Βασιλείου της Ισπανίας της 11ης Ιουνίου 2014 και της 30ής Σεπτεμβρίου 2020, οι οποίες δεν μνημονεύονται καν στις προσβαλλόμενες αποφάσεις, δεν μπορεί να εξομοιωθεί με έλεγχο, λαμβανομένου υπόψη του υποθετικού και αμιγώς ενδεικτικού χαρακτήρα των κοινοποιήσεων αυτών.
- 73 Κατά τους προσφεύγοντες, το Κοινοβούλιο, παραλείποντας να προβεί σε τέτοιον έλεγχο, παρέβη το άρθρο 9, παράγραφος 1, του Εσωτερικού Κανονισμού, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, καθώς και τα άρθρα 20, 21 και 47 του Χάρτη, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της αποτελεσματικότητας του δικαίου της Ένωσης.
- 74 Επιπλέον, οι προσφεύγοντες επισημαίνουν ότι το άρθρο 756 του κώδικα ποινικής δικονομίας ορίζει ότι η αίτηση άρσεως της ασυλίας υποβάλλεται μέσω του Υπουργείου Δικαιοσύνης, κάτι το οποίο δεν συνέβη εν προκειμένω.
- 75 Το Κοινοβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας αμφισβητούν το βάσιμο των ανωτέρω επιχειρημάτων.
- 76 Κατά πρώτον, όσον αφορά την αρμόδια αρχή για την κοινοποίηση στο Κοινοβούλιο αιτήσεως άρσεως ασυλίας, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, όπως επιβεβαιώθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι οι αιτήσεις άρσεως ασυλίας διαβιβάστηκαν από αναρμόδια αρχή. Διευκρινίζουν ότι, κατά το άρθρο 756 του κώδικα ποινικής δικονομίας, τέτοιου είδους αιτήσεις έπρεπε να υποβληθούν μέσω του Υπουργείου Δικαιοσύνης.

- 77 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο της εξουσίας εσωτερικής οργανώσεως που διαθέτει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 232 ΣΛΕΕ, το Κοινοβούλιο αποφάσισε, όπως προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 12, του Εσωτερικού Κανονισμού, ότι οι αιτήσεις άρσεως της ασυλίας βουλευτή πρέπει να του κοινοποιούνται από τις δικαστικές αρχές ή από τη μόνιμη αντιπροσωπεία κράτους μέλους, χωρίς να παραπέμπει στο εθνικό δίκαιο. Η διάταξη αυτή, της οποίας τη νομιμότητα δεν αμφισβητούν οι προσφεύγοντες, τηρήθηκε εν προκειμένω, δεδομένου ότι οι αιτήσεις άρσεως ασυλίας κοινοποιήθηκαν στο Κοινοβούλιο από τον πρόεδρο του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου), όπως υπενθυμίζεται στην πρώτη παράγραφο του προοιμίου των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 78 Ως εκ τούτου, η αίτηση που μνημονεύεται στη σκέψη 76 ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί.
- 79 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την αρχή που είναι αρμόδια για την υποβολή αιτήσεως άρσεως ασυλίας, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 9, παράγραφος 1, του Εσωτερικού Κανονισμού, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου οφείλει να ανακοινώνει στην ολομέλεια και να παραπέμπει στην αρμόδια επιτροπή κάθε αίτηση άρσεως της ασυλίας βουλευτή η οποία του έχει υποβληθεί από αρμόδια αρχή κράτους μέλους. Κατά το άρθρο 9, παράγραφος 8, του εν λόγω Κανονισμού, όταν η αρμόδια επιτροπή του Κοινοβουλίου εξετάζει την εν λόγω αίτηση, μπορεί να διατυπώσει αιτιολογημένη γνώμη επί της αρμοδιότητας της εν λόγω αρχής και επί του παραδεκτού της αιτήσεως. Βάσει των διατάξεων αυτών, απόκειται στο Κοινοβούλιο να βεβαιωθεί για την αρμοδιότητα της αρχής που εξέδωσε τις αιτήσεις άρσεως ασυλίας.
- 80 Ελλείψει διατάξεως του δικαίου της Ένωσης καθορίζουσας την αρχή που είναι αρμόδια να ζητήσει την άρση της ασυλίας μέλους του Κοινοβουλίου, απόκειται σε κάθε κράτος μέλος, στο πλαίσιο της διαδικαστικής αυτονομίας του, να ορίσει τη συγκεκριμένη αρχή. Επομένως, ο ορισμός αυτός εμπίπτει αποκλειστικώς στο εθνικό δίκαιο.
- 81 Συναφώς, το Κοινοβούλιο ζήτησε από κάθε κράτος μέλος να προσδιορίσει την αρχή που είναι αρμόδια να ζητήσει την άρση της ασυλίας μέλους του Κοινοβουλίου. Με κοινοποίηση της 11ης Ιουνίου 2014, την οποία απηύθυνε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου ο Μόνιμος Αντιπρόσωπος του Βασιλείου της Ισπανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ισπανική Κυβέρνηση επισήμανε ότι, ελλείψει διατάξεως του ισπανικού δικαίου καθορίζουσας τη συγκεκριμένη αρχή, μπορούσε να γίνει δεκτό, όλως ενδεικτικώς, ότι επρόκειτο για την ίδια αρχή με εκείνη που ήταν αρμόδια για τις αιτήσεις άρσεως της ασυλίας των Ισπανών βουλευτών και γερούσιαστών, ήτοι τον πρόεδρο του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου).
- 82 Με δεύτερη κοινοποίηση της 30ής Σεπτεμβρίου 2020, η Ισπανική Κυβέρνηση διευκρίνισε ότι το άρθρο 71 του ισπανικού Συντάγματος (βλ. σκέψη 45 ανωτέρω) και το άρθρο 57 του Ley Orgánica 6/1985 del Poder Judicial (οργανικού νόμου 6/85 περί δικαστικής εξουσίας) ανέθετε την ποινική διαδικασία κατά των Ισπανών βουλευτών και γερούσιαστών στο Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) και ότι, στο πλαίσιο αυτό και λαμβανομένων υπόψη πρόσφατων προηγούμενων, ο πρόεδρος του ποινικού τμήματος του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου), ενεργώντας μέσω του προέδρου του εν λόγω δικαστηρίου, είχε καθορισθεί ως η αρμόδια αρχή επί αιτήσεων άρσεως της ασυλίας βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.
- 83 Εν προκειμένω, στο σημείο Θ των προσβαλλομένων αποφάσεων, το Κοινοβούλιο επισήμανε ότι το ποινικό τμήμα του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) ήταν, κατ' εφαρμογήν του ισπανικού δικαίου όπως έχει ερμηνευθεί από τα εθνικά δικαστήρια και όπως γνωστοποιήθηκε στο Κοινοβούλιο από το Βασίλειο της Ισπανίας, η αρμόδια αρχή για να ζητήσει την άρση της ασυλίας μέλους του Κοινοβουλίου.

- 84 Οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν το γεγονός ότι η κοινοποίηση της 30ής Σεπτεμβρίου 2020 απηχεί την παρούσα κατάσταση της εθνικής νομολογίας όσον αφορά την αρχή που είναι αρμόδια να ζητήσει την άρση της ασυλίας μέλους του Κοινοβουλίου, εκλεγέντος για το Βασίλειο της Ισπανίας. Οι αποφάσεις τις οποίες επικαλούνται οι προσφεύγοντες και με τις οποίες το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) διαπιστώνει την αναρμοδιότητά του να ζητήσει την άρση της ασυλίας μέλους του Κοινοβουλίου αφορούν την περίπτωση βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου οι οποίοι δεν έχουν εκλεγεί για το Βασίλειο της Ισπανίας. Αντιθέτως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο δεν διενήργησε εξαντλητικώς τον έλεγχο στον οποίο όφειλε να προβεί συναφώς, διατεινόμενοι ότι, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που προσκόμισαν ενώπιον της επιτροπής νομικών θεμάτων, όφειλε να εξετάσει αν η συγκεκριμένη εθνική νομολογία ήταν σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης και ιδίως με τον Χάρτη, τούτο δε κατά μείζονα λόγο καθόσον στηρίζεται σε ερμηνεία του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7.
- 85 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, ΣΕΕ και το άρθρο 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ, το Κοινοβούλιο δρα εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων που του ανατίθενται από τις Συνθήκες. Καμία, όμως, διάταξη του δικαίου της Ένωσης, ιδίως δε το Πρωτόκολλο αριθ. 7, δεν απονέμει στο Κοινοβούλιο αρμοδιότητα εκτιμήσεως του σύμφωνου με το δίκαιο της Ένωσης χαρακτήρα των επιλογών των κρατών μελών όσον αφορά τον καθορισμό της αρχής που είναι αρμόδια να υποβάλει αίτηση άρσεως ασυλίας, αρμοδιότητα η οποία εμπίπτει στο εθνικό δίκαιο (βλ. σκέψη 80) Στα εθνικά δικαστήρια απόκειται να αποφαινούνται επί του εν λόγω σύμφωνου χαρακτήρα, ενδεχομένως κατόπιν προδικαστικής παραπομπής στο Δικαστήριο.
- 86 Περαιτέρω, η απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2018, Berlusconi και Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), την οποία επικαλούνται οι αναιρεσείοντες, δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω. Πράγματι, η εν λόγω απόφαση αφορά τον δικαστικό έλεγχο πράξεων που έχουν χαρακτήρα κινήσεως της διαδικασίας, προπαρασκευαστικό χαρακτήρα ή χαρακτήρα μη δεσμευτικής προτάσεως και έχουν εκδοθεί από τις εθνικές αρχές στο πλαίσιο διοικητικών διαδικασιών οι οποίες κατέληξαν στην έκδοση πράξεως της Ένωσης. Το Δικαστήριο έκρινε ότι τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης είναι αποκλειστικώς αρμόδια να ασκούν έλεγχο νομιμότητας της τελικής αποφάσεως, ο οποίος περιελάμβανε την εξέταση τυχόν ελαττωμάτων δυνάμενων να θίξουν το κύρος της τελικής αυτής αποφάσεως (απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2018, Berlusconi και Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, σκέψεις 43 και 44). Εντούτοις, οι επίμαχες αιτήσεις άρσεως της ασυλίας εντάσσονται στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας διεξαγόμενης σε εθνικό επίπεδο, στην οποία η τελική εξουσία λήψεως αποφάσεως ανήκει στο αρμόδιο εθνικό δικαστήριο. Επομένως, δεν συνιστούν προπαρασκευαστική πράξη, πράξη κινήσεως διαδικασίας ή μη δεσμευτική πρόταση εκδοθείσα από τις εθνικές αρχές στο πλαίσιο διοικητικών διαδικασιών που κατέληξαν στην έκδοση πράξεως της Ένωσης κατά την έννοια της εν λόγω αποφάσεως, της οποίας τον νομότυπο χαρακτήρα πρέπει να ελέγξει το Κοινοβούλιο και, ενδεχομένως, το Γενικό Δικαστήριο. Οι προσφεύγοντες αμφισβήτησαν, άλλωστε, ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων τον νομότυπο χαρακτήρα των αιτήσεων άρσεως της ασυλίας τους.
- 87 Ομοίως, ούτε οι αποφάσεις της 17ης Μαΐου 1972, Meinhardt κατά Επιτροπής (24/71, EU:C:1972:37), και της 5ης Μαΐου 2021, Falqui κατά Κοινοβουλίου (T-695/19, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2021:242), τις οποίες επικαλούνται οι προσφεύγοντες, ασκούν επιρροή εν προκειμένω. Πράγματι, οι εν λόγω υποθέσεις αφορούν περιπτώσεις κατά τις οποίες θεσμικό όργανο της Ένωσης εφαρμόζει εθνική νομοθεσία στην οποία παραπέμπει το δίκαιο της Ένωσης. Τούτο δεν συμβαίνει στην περίπτωση του Κοινοβουλίου οσάκις αυτό, αποφαινόμενο επί αιτήσεως άρσεως ασυλίας, ελέγχει αν η άρση της ασυλίας ζητήθηκε από αρμόδια εθνική αρχή.

88 Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν δύνανται βασίμως να υποστηρίξουν ότι το Κοινοβούλιο όφειλε να εκτιμήσει τον σύμφωνο με το δίκαιο της Ένωσης χαρακτήρα της ισπανικής νομολογίας περί της αρχής που είναι αρμόδια να ζητήσει την άρση της ασυλίας βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκλεγέντος για το Βασίλειο της Ισπανίας.

89 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της καλόπιστης συνεργασίας, προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας λόγω ελλείψεως σαφήνειας των προσβαλλομένων αποφάσεων

90 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι παραβιάσθηκε η αρχή της ασφάλειας δικαίου, διότι το περιεχόμενο των προσβαλλομένων αποφάσεων δεν είναι σαφές, τούτο δε συνεπάγεται προσβολή του δικαιώματός τους αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και των δικαιωμάτων τους άμυνας, καθώς και παραβίαση της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας του Κοινοβουλίου με τα κράτη μέλη.

91 Κατ' ουσίαν, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως, καθόσον αφορά παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, στηρίζεται σε δύο αιτιάσεις. Με την πρώτη αιτίαση προβάλλεται ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν διευκρινίζουν αν το περιεχόμενό τους πρέπει να περιορισθεί στις εκκρεμείς κατά τον χρόνο υποβολής των αιτήσεων άρσεως ασυλίας διαδικασίες εκτελέσεως των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως, ήτοι τις διεξαγόμενες στο Βέλγιο και στο Ηνωμένο Βασίλειο. Με τη δεύτερη αιτίαση προβάλλεται ότι το Κοινοβούλιο ήρε, για πρώτη φορά, μόνον την ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, χωρίς να διευκρινίσει τον τρόπο με τον οποίο η άρση αυτή ασυλίας συνδεόταν με τη διατήρηση της ασυλίας που προβλέπεται στο άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω Πρωτοκόλλου.

92 Το Κοινοβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας αμφισβητούν το βάσιμο των ως άνω επιχειρημάτων.

93 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου, η οποία αποτελεί θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης, αποσκοπεί στη διασφάλιση του προβλέψιμου των καταστάσεων και των εννόμων σχέσεων τις οποίες διέπει το δίκαιο της Ένωσης. Η αρχή αυτή επιτάσσει, μεταξύ άλλων, κάθε πράξη που εκδίδουν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να είναι σαφής και ακριβής, έτσι ώστε να παρέχεται στους ενδιαφερομένους η δυνατότητα να λαμβάνουν επακριβώς γνώση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που συνεπάγεται η πράξη αυτή και να λαμβάνουν ως εκ τούτου τα ανάλογα μέτρα (βλ. αποφάσεις της 10ης Απριλίου 2014, *Areva* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-247/11 P και C-253/11 P, EU:C:2014:257, σκέψη 128 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 7ης Μαρτίου 2018, *Gollnisch* κατά Κοινοβουλίου, T-624/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:121, σκέψη 129 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

– Επί της πρώτης αιτιάσεως, με την οποία προβάλλεται έλλειψη σαφήνειας των προσβαλλομένων αποφάσεων όσον αφορά τις διαδικασίες τις οποίες αφορά η άρση της ασυλίας

94 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στερούνται σαφήνειας καθόσον δεν διευκρινίζουν τις διαδικασίες τις οποίες αφορά η άρση της ασυλίας. Κατά τους προσφεύγοντες, δεδομένου ότι η άρση της ασυλίας τους ζητήθηκε προκειμένου να συνεχισθεί η εκκρεμής κατά το χρονικό σημείο εκείνο εκτέλεση των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις μπορούν να επιτρέψουν μόνον τη συνέχιση της εκτελέσεως αυτής

στο Βέλγιο όσον αφορά τον πρώτο και τον δεύτερο προσφεύγοντα και στο Ηνωμένο Βασίλειο όσον αφορά την τρίτη προσφεύγουσα, όχι, όμως, και την εκτέλεση των εν λόγω ενταλμάτων σε οποιοδήποτε άλλο κράτος μέλος. Εξ αυτού συνάγουν ότι, καθόσον οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου εγκατέλειψαν την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που εκδόθηκε κατά της τρίτης προσφεύγουσας, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής κατά το μέρος που αυτή ασκήθηκε από την τρίτη προσφεύγουσα.

95 Επισμαίνεται ευθύς εξαρχής ότι, κατά το σημείο 1 του διατακτικού τους, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αίρουν την ασυλία των προσφευγόντων η οποία προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, ήτοι την ασυλία που παρέχεται στο έδαφος κάθε άλλου κράτους μέλους πλην του Βασιλείου της Ισπανίας, χωρίς να προβαίνουν σε οποιαδήποτε επιλογή μεταξύ των κρατών αυτών.

96 Εν συνεχεία, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εκδόθηκαν κατόπιν αιτήσεων άρσεως της ασυλίας των προσφευγόντων οι οποίες υποβλήθηκαν με δύο διατάξεις της 10ης Ιανουαρίου 2020 (όσον αφορά τον πρώτο και τον δεύτερο προσφεύγοντα) και της 4ης Φεβρουαρίου 2020 (όσον αφορά την τρίτη προσφεύγουσα) του ανακριτή του ποινικού τμήματος του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου). Στη συνοπτική υπόμνηση των στοιχείων των εν λόγω διατάξεων παρατίθεται, μεταξύ άλλων, απόσπασμα των διατάξεων της 10ης Ιανουαρίου 2020 (όσον αφορά τους δύο πρώτους προσφεύγοντες) και της 3ης Φεβρουαρίου 2020 (όσον αφορά την τρίτη προσφεύγουσα) με τις οποίες ο ανακριτής του ποινικού τμήματος του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) απέρριψε τα ένδικα μέσα που είχαν ασκηθεί κατά των διατάξεων της 14ης Οκτωβρίου και της 4ης Νοεμβρίου 2019, με τις οποίες εκδόθηκαν τα εντάλματα συλλήψεως εις βάρος των προσφευγόντων. Στο εν λόγω απόσπασμα, επισμαίνεται, μεταξύ άλλων, ότι οι αιτήσεις άρσεως ασυλίας αποσκοπούν στη «συνέχιση» της εκτελέσεως των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως. Το στοιχείο αυτό επαναλαμβάνεται στο σημείο ΙΣΤ των προσβαλλομένων αποφάσεων. Στο σκεπτικό των προμνημονευθεισών διατάξεων της 10ης Ιανουαρίου και της 4ης Φεβρουαρίου 2020, επισμαίνεται, ειδικότερα, ότι ζητείται η άρση της ασυλίας των προσφευγόντων που προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, δεδομένου ότι η συγκεκριμένη ασυλία εμποδίζει την εκτέλεση των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως που εκδόθηκαν κατά των προσφευγόντων. Μνημονεύεται επίσης ότι η άρση της ασυλίας θα διευκολύνει τη συνέχιση της ποινικής διαδικασίας. Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν βασίμως να υποστηρίξουν ότι οι αιτήσεις άρσεως της ασυλίας είχαν ως αποκλειστικό σκοπό να καταστήσουν δυνατή την εκτέλεση των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως στο Βέλγιο και στο Ηνωμένο Βασίλειο.

97 Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν βασίμως να υποστηρίξουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, ερμηνευόμενες είτε μεμονωμένως είτε σε σχέση με τις αιτήσεις άρσεως της ασυλίας, στερούνται σαφήνειας όσον αφορά τις διαδικασίες βάσει των οποίων ήρθη η ασυλία. Η πρώτη αιτίαση πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

– *Επί της δεύτερης αιτιάσεως, με την οποία προβάλλεται έλλειψη σαφήνειας των προσβαλλομένων αποφάσεων όσον αφορά τη φύση των μέτρων που δύνανται να ληφθούν στο πλαίσιο της εκτελέσεως των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως*

98 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν είναι σαφείς όσον αφορά τα ακριβή μέτρα που θα μπορούσαν να ληφθούν στο πλαίσιο των διαδικασιών εκτελέσεως των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως. Υποστηρίζουν ότι οι αποφάσεις αυτές δεν πρέπει να καθιστούν δυνατή την επιβολή οποιουδήποτε περιορισμού της ελευθερίας τους, δεδομένου ότι

αυτοί εξακολουθούν να απολαύουν της προβλεπόμενης στο άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 ασυλίας, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το Βασίλειο της Ισπανίας. Οι διαφορετικές ερμηνείες τις οποίες προκρίνουν επ' αυτού το Κοινοβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας και οι ιταλικές δικαστικές αρχές εκτελέσεως επιβεβαιώνουν την εν λόγω έλλειψη σαφήνειας. Οι προσφεύγοντες επισημαίνουν επίσης τον καινοφανή χαρακτήρα των προσβαλλομένων αποφάσεων, με τις οποίες το Κοινοβούλιο αίρει την ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 χωρίς να αποφανθεί επί της ασυλίας που προβλέπεται στο άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω Πρωτοκόλλου αυτού, προκαλώντας επομένως απόλυτη έλλειψη ασφάλειας δικαίου.

99. Επισημαίνεται ευθύς εξαρχής ότι τα προνόμια και οι ασυλίες που αναγνωρίζονται υπέρ της Ένωσης με το Πρωτόκολλο αριθ. 7 έχουν λειτουργικό χαρακτήρα, καθόσον αποσκοπούν στην αποφυγή παρακώλυσεως της λειτουργίας και περιορισμού της ανεξαρτησίας της Ένωσης, όπερ συνεπάγεται, ειδικότερα, ότι τα εν λόγω προνόμια και ασυλίες παρέχονται αποκλειστικώς προς το συμφέρον της Ένωσης [πρβλ. διάταξη της 29ης Μαρτίου 2012, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, C-569/11 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:199, σκέψη 29, και απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2021, LR Generālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Ειδικότερα, οι ασυλίες αποσκοπούν στην υπέρ του Κοινοβουλίου διασφάλιση πλήρους και αποτελεσματικής προστασίας έναντι των εμποδίων ή των κινδύνων να θιγεί η προσήκουσα λειτουργία και η ανεξαρτησία του (βλ. απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, σκέψη 82 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Απόκειται, επομένως, στο Κοινοβούλιο, κατά την άσκηση των εξουσιών που διαθέτει, να διασφαλίζει την αποτελεσματικότητα των ασυλιών αυτών (απόφαση της 19ης Μαρτίου 2010, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-42/06, EU:T:2010:102, σκέψη 107). Προς τούτο, σύμφωνα με τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, και του άρθρου 6 του Εσωτερικού Κανονισμού, (βλ. σκέψεις 42 και 43 ανωτέρω), το Κοινοβούλιο, οσάκις εξετάζει αίτηση άρσεως ασυλίας, πρέπει να καταβάλλει προσπάθειες για τη διατήρηση της ακεραιότητάς του ως δημοκρατικής νομοθετικής συνελεύσεως και για τη διασφάλιση της ανεξαρτησίας των βουλευτών κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.
100. Εν συνεχεία, σε περίπτωση κατά την οποία το Κοινοβούλιο επιλαμβάνεται αιτήσεως άρσεως της ασυλίας ενός εκ των μελών του, πρέπει, αφού ενημερωθεί, ενδεχομένως, τόσο από το κράτος μέλος όσο και από το ενδιαφερόμενο μέλος του βάσει των διατάξεων του άρθρου 9, παράγραφοι 5 και 6, του Εσωτερικού Κανονισμού, να εκτιμήσει την κατάσταση του μέλους αυτού σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά βάσει των οποίων υποβλήθηκε η υπό κρίση αίτηση. Συναφώς, το Κοινοβούλιο πρέπει, κατ' αρχάς, να εξακριβώσει αν τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά δύνανται να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 8 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, ως ειδικής διατάξεως. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, το Κοινοβούλιο πρέπει να διαπιστώσει ότι είναι αδύνατη η άρση της ασυλίας. Μόνον σε περίπτωση κατά την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο δώσει αποφαστική απάντηση στο ζήτημα αυτό οφείλει να εξακριβώσει, εν συνεχεία, αν ο ενδιαφερόμενος βουλευτής απολαύει της προβλεπόμενης στο άρθρο 9 του Πρωτοκόλλου ασυλίας για τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, να αποφασίσει αν η ασυλία αυτή πρέπει όντως να αρθεί βάσει του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 (διάταξη της 12ης Νοεμβρίου 2020, Jalkh κατά Κοινοβουλίου, C-792/18 P και C-793/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:911, σκέψη 33, και απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23, σκέψεις 46 και 47).

- 101 Εν προκειμένω, στις προσβαλλόμενες αποφάσεις, το Κοινοβούλιο επισήμανε, στο σημείο Α, ότι η αίτηση άρσεως της ασυλίας στηριζόταν στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7.
- 102 Κατ' εφαρμογήν της διαδικασίας που περιγράφεται στη σκέψη 100 ανωτέρω, το Κοινοβούλιο εξέτασε αν τα πραγματικά περιστατικά που προσάπτονται στους προσφεύγοντες στο πλαίσιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 8 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 και κατέληξε σε αρνητικό συμπέρασμα στο σημείο Ι των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 103 Εν συνεχεία, όσον αφορά το άρθρο 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, ιδίως στο μέτρο που η αίτηση άρσεως της ασυλίας αποσκοπούσε στην άρση εμποδίου για τη σύλληψη των προσφευγόντων από άλλο κράτος μέλος πλην του Βασιλείου της Ισπανίας, με σκοπό την παράδοσή τους στο τελευταίο προκειμένου να συνεχισθεί η επίμαχη ποινική διαδικασία, το Κοινοβούλιο εξέτασε το ζήτημα της εφαρμογής της προβλεπόμενης στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του εν λόγω Πρωτοκόλλου ασυλίας. Επισήμανε, στο σημείο ΙΓ των προσβαλλομένων αποφάσεων, ότι, κατά τις αιτήσεις άρσεως της ασυλίας, το άρθρο 71 του ισπανικού Συντάγματος δεν επέβαλλε την εκ μέρους του νομοθετικού σώματος χορήγηση άδειας για τη συνέχιση της ποινικής διαδικασίας κατά προσώπου το οποίο απέκτησε την ιδιότητα του βουλευτή μετά την απαγγελία κατηγορίας εις βάρος του και ότι, ως εκ τούτου, δεν ήταν αναγκαίο να ζητηθεί η άρση της προβλεπόμενης από τη συγκεκριμένη διάταξη ασυλίας. Προσέθεσε, στο σημείο ΙΔ, ότι δεν εναπόκειται στο Κοινοβούλιο να ερμηνεύει τους εθνικούς κανόνες περί ασυλιών των βουλευτών. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Κοινοβούλιο, όπως επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, έλαβε υπόψη ότι το ισπανικό δίκαιο, όπως ερμηνεύεται από τα ισπανικά δικαστήρια, το οποίο εφαρμόζεται λόγω της παραπομπής στην οποία προβαίνει το άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, δεν παρείχε ασυλία στους προσφεύγοντες για τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά.
- 104 Τέλος, αρχής γενομένης από το σημείο ΙΕ των προσβαλλομένων αποφάσεων, το Κοινοβούλιο εξέτασε αν έπρεπε, όπως του ζητήθηκε, να άρει την ασυλία των προσφευγόντων η οποία προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7. Αποφάνθηκε καταφατικώς επί του ζητήματος αυτού στο πρώτο σημείο του διατακτικού.
- 105 Στο μέτρο που το Κοινοβούλιο, στο πλαίσιο των σχετικών με τις ασυλίες εξουσιών του, οφείλει να διασφαλίζει την αποτελεσματικότητά τους, από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις προκύπτει εμμέσως πλην σαφώς ότι το θεσμικό αυτό όργανο έκρινε ότι μόνον η ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 συνιστούσε εμπόδιο για τη σύλληψη των προσφευγόντων και την παράδοσή τους στις ισπανικές αρχές κατ' εφαρμογήν των επίμαχων ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως και ότι η ασυλία αυτή έπρεπε να αρθεί.
- 106 Αντιθέτως προς όσα διατείνονται οι προσφεύγοντες, η σιωπή των προσβαλλομένων αποφάσεων όσον αφορά την ασυλία την οποία προβλέπει το άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 δεν μπορεί να τους προσδώσει διφορούμενο χαρακτήρα. Πράγματι, αφενός, ως έχει επί του παρόντος η πρακτική του, το Κοινοβούλιο βρίσκεται σε σύνοδο διαρκώς από την έναρξη της πρώτης συνόδου μέχρι την περάτωσή της, η οποία είναι ταυτόχρονη με την έναρξη της πρώτης συνόδου μετά τις επόμενες εκλογές. Επομένως, η ασυλία η οποία προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 και η οποία ισχύει κατά τη διάρκεια των συνόδων του Κοινοβουλίου, καλύπτει τα μέλη του καθ' όλη τη διάρκεια της θητείας τους (πρβλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Μ. Szpunar στην υπόθεση Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:958, σημείο 83). Αφετέρου, καθόσον εγγυάται σε κάθε μέλος του Κοινοβουλίου τη δυνατότητα να μεταβεί χωρίς εμπόδια στην πρώτη συνεδρίαση της νέας κοινοβουλευτικής περιόδου και να

πραγματοποιήσει τα αναγκαία διαβήματα για να αναλάβει την εντολή του (πρβλ. απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, σκέψεις 85 και 86), η ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 δεν αμφισβητούνταν εν προκειμένω, στο μέτρο που οι αρμόδιες ισπανικές αρχές, ζητώντας την άρση της ασυλίας των προσφευγόντων, τους είχαν αναγνωρίσει την ιδιότητα του μέλους του Κοινοβουλίου, οι δε προσφεύγοντες ασκούσαν τα εκ της εντολής τους καθήκοντα.

- 107 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που μνημονεύονται στη σκέψη 106 ανωτέρω, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως και ανεξαρτήτως των απόψεων που ανέπτυξε το Κοινοβούλιο κατά τη διάρκεια της παρούσας διαδικασίας και των διαδικασιών ασφαλιστικών μέτρων, το άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 δεν παρείχε στους προσφεύγοντες προστασία αυτοτελή σε σχέση με εκείνη της οποίας ετύγχαναν δυνάμει του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Πρωτοκόλλου.
- 108 Ως εκ τούτου, η δεύτερη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.
- 109 Κατά συνέπεια, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί καθόσον στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου και, στο μέτρο που οι αιτιάσεις περί παραβιάσεως της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας, προσβολής του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας στηρίζονται αποκλειστικώς σε παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, στο μέτρο που με αυτόν προβάλλεται παράβαση του άρθρου 343 ΣΛΕΕ, του άρθρου 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 και του άρθρου 5, παράγραφος 2, του Εσωτερικού Κανονισμού, καθώς και προσβολή ορισμένων θεμελιωδών δικαιωμάτων των προσφευγόντων

- 110 Με τον έκτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, μεταξύ άλλων, ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εκδόθηκαν κατά παράβαση των διατάξεων που καθορίζουν το δικαίωμα του Κοινοβουλίου να αίρει την ασυλία, ήτοι, αφενός, του άρθρου 343 ΣΛΕΕ, του άρθρου 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 και του άρθρου 5, παράγραφος 2, του Εσωτερικού Κανονισμού και, αφετέρου, ορισμένων διατάξεων του Χάρτη.
- 111 Το Κοινοβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας αμφισβητούν το βάσιμο των επιχειρημάτων των προσφευγόντων.
- 112 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 ορίζει ότι «[ε]πίκληση της ασυλίας [...] ούτε δύναται να εμποδίσει την άσκηση του δικαιώματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να άρει την ασυλία ενός από τα μέλη του», χωρίς να διευκρινίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες το Κοινοβούλιο εκτιμά αν πρέπει ή όχι να άρει την ασυλία. Επομένως, το Κοινοβούλιο διαθέτει ευρύτατη εξουσία εκτιμήσεως ως προς τον προσανατολισμό που προτίθεται να δώσει σε απόφαση επί αιτήσεως άρσεως ασυλίας, λόγω του πολιτικού χαρακτήρα που έχει μια τέτοια απόφαση (πρβλ. αποφάσεις της 17ης Ιανουαρίου 2013, *Gollnisch* κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23, σκέψη 59, και της 12ης Φεβρουαρίου 2020, *Bilde* κατά Κοινοβουλίου, T-248/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:46, σκέψη 19).

- 113 Ο Εσωτερικός Κανονισμός ορίζει συναφώς, στο άρθρο του 6, παράγραφος 1, ότι «[κ]άθε αίτημα για άρση της ασυλίας αξιολογείται σύμφωνα με τα άρθρα 7, 8 και 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με τις αρχές που αναφέρονται στο άρθρο 5, παράγραφος 2[, του παρόντος Κανονισμού]». Κατά την τελευταία αυτή διάταξη, «[τ]ο Κοινοβούλιο, κατά την άσκηση των εξουσιών του σχετικά με τα προνόμια και τις ασυλίες, ενεργεί με σκοπό τη διατήρηση της ακεραιότητάς του ως δημοκρατικής νομοθετικής συνέλευσης και τη διασφάλιση της ανεξαρτησίας των βουλευτών του κατά την άσκηση των καθηκόντων τους».
- 114 Καμία άλλη διάταξη δεν διέπει τα ουσιαστικά κριτήρια εξετάσεως των αιτήσεων άρσεως ασυλίας. Στο πλαίσιο αυτό, η επιτροπή που είναι επιφορτισμένη με την εξέταση των αιτήσεων άρσεως ασυλίας και την υποβολή προτάσεως αιτιολογημένης αποφάσεως στο Κοινοβούλιο δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 4, του Κανονισμού (βλ. σκέψη 44 ανωτέρω) έχει καταρτίσει διάφορες ανακοινώσεις προς τα μέλη της, προσδιορίζοντας τις αρχές που επρόκειτο να ακολουθήσει όσον αφορά υποθέσεις περί ασυλίας. Η τελευταία εξ αυτών είναι η ανακοίνωση προς τα μέλη της επιτροπής νομικών θεμάτων σχετικά με τις αρχές που διέπουν τις αιτήσεις άρσεως ασυλίας, της 19ης Νοεμβρίου 2019 (στο εξής: ανακοίνωση 11/2019). Στα σημεία 41 έως 44, η ανακοίνωση αυτή προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι, οσάκις το Κοινοβούλιο επιλαμβάνεται αιτήσεως άρσεως ασυλίας για πραγματικά περιστατικά τα οποία δεν καλύπτονται από την ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 8 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, αλλά από την ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9 του ίδιου πρωτοκόλλου, αίρει την ασυλία, εκτός εάν διαπιστώσει την ύπαρξη *fumus persecutionis*, δηλαδή εάν αποδειχθεί ότι σκοπός των εθνικών διώξεων είναι να υπονομευθεί η πολιτική δραστηριότητα του βουλευτή και, ως εκ τούτου, η ανεξαρτησία του Κοινοβουλίου. Με τα υπομνήματά του, το Κοινοβούλιο επιβεβαίωσε ότι η εν λόγω ανακοίνωση απηχεί την πρακτική που εφαρμόζεται πράγματι για την εξέταση αιτήσεως άρσεως ασυλίας.
- 115 Υπενθυμίζεται επίσης ότι τα προνόμια και οι ασυλίες που αναγνωρίζονται υπέρ της Ένωσης με το Πρωτόκολλο αριθ. 7 έχουν λειτουργικό χαρακτήρα, καθόσον αποσκοπούν στην αποτροπή παρακωλύσεως της λειτουργίας και σε περιορισμό της ανεξαρτησίας της Ένωσης, όπερ συνεπάγεται, ειδικότερα, ότι τα εν λόγω προνόμια και ασυλίες παρέχονται αποκλειστικώς προς το συμφέρον της Ένωσης (βλ. σκέψη 99 ανωτέρω).
- 116 Όσον αφορά τον έλεγχο του Γενικού Δικαστηρίου επί των αποφάσεων που λαμβάνει το Κοινοβούλιο κατόπιν αιτήσεως άρσεως ασυλίας, από τη νομολογία προκύπτει ότι ο δικαστής της Ένωσης οφείλει να ελέγχει την τήρηση των διαδικαστικών κανόνων, το υποστατό των πραγματικών περιστατικών που ελήφθησαν υπόψη από το θεσμικό όργανο και την απουσία πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών ή την απουσία καταχρήσεως εξουσίας (βλ. αποφάσεις της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23, σκέψη 60 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 1ης Δεκεμβρίου 2021, Jalkh κατά Κοινοβουλίου, T-230/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:848, σκέψη 24).

– *Επί της προβαλλόμενης παραβάσεως των διατάξεων του άρθρου 343 ΣΛΕΕ, του άρθρου 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 και του άρθρου 5, παράγραφος 2, του Εσωτερικού Κανονισμού*

- 117 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο υπερέβη τα όρια του δικαιώματός του άρσεως της ασυλίας, όπως αυτά καθορίζονται βάσει των διατάξεων του άρθρου 343 ΣΛΕΕ, του άρθρου 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 και του άρθρου 5, παράγραφος 2, του Εσωτερικού Κανονισμού.

- 118 Κατά πρώτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, κατά παράβαση των διατάξεων που μνημονεύονται στη σκέψη 117 ανωτέρω και, ειδικότερα, του άρθρου 5, παράγραφος 2, του Εσωτερικού Κανονισμού, το Κοινοβούλιο δεν εξέτασε αν η άρση της ασυλίας τους μπορούσε να θίξει τα συμφέροντα της Ένωσης και ιδίως την ακεραιότητα ή την ανεξαρτησία του Κοινοβουλίου. Επομένως, δεν εξέτασε τις πιθανές συνέπειες της άρσεως της ασυλίας επί της ασκήσεως των κοινοβουλευτικών καθηκόντων τους, μολονότι η άρση μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα τη σύλληψη και την προσωρινή κράτησή τους.
- 119 Επισημαίνεται συναφώς ότι το Κοινοβούλιο, μέσω της επιτροπής νομικών θεμάτων, καθόρισε τις αρχές που επρόκειτο να ακολουθήσει προκειμένου να κρίνει αν η άρση της ασυλίας έθιγε την ανεξαρτησία ή την ακεραιότητά του. Ως εκ τούτου, επέλεξε το κριτήριο του *fumus persecutionis*, δεδομένου ότι η ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 αίρεται εφόσον το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι δεν αποδεικνύεται ότι οι δικαστικές διώξεις κατά του εν λόγω μέλους ασκήθηκαν με σκοπό να υπονομευθεί η πολιτική δραστηριότητα του μέλους και, ως εκ τούτου, του Κοινοβουλίου. Το Κοινοβούλιο επισήμανε κατά τη διαδικασία ότι το συγκεκριμένο κριτήριο είχε καθορισθεί λαμβανομένων υπόψη τόσο του σκοπού της προασπίσεως της ανεξαρτησίας του και της εύρυθμης λειτουργίας του όσο και της ανάγκης τηρήσεως του αναγκαίου σεβασμού της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, κατά το οποίο η Ένωση και τα κράτη μέλη εκπληρώνουν τα εκ των Συνθηκών καθήκοντα βάσει αμοιβαίου σεβασμού και αμοιβαίας συνεργασίας.
- 120 Επομένως, αποκλείοντας την ύπαρξη *fumus persecutionis*, το Κοινοβούλιο έκρινε κατ' ανάγκη ότι η άρση της ασυλίας των προσφευγόντων δεν θα έθιγε τα συμφέροντά του, ιδίως δε την εύρυθμη λειτουργία και την ανεξαρτησία του.
- 121 Κατά τους προσφεύγοντες, το συμπέρασμα αυτό είναι εσφαλμένο, δεδομένου ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις τους στερούν την αναγκαία για την εκπλήρωση των καθηκόντων τους ασυλία, κατά παράβαση του άρθρου 343 ΣΛΕΕ, λαμβανομένου υπόψη του κινδύνου να στερηθούν την ελευθερία τους κατόπιν της παραδόσεώς τους στις ισπανικές αρχές και, ως εκ τούτου, να μην είναι σε θέση να ασκούν τα εκ της εντολής τους καθήκοντά.
- 122 Τα ως άνω επιχειρήματα οφείλονται, ωστόσο, σε σύγχυση μεταξύ των ασυλιών των οποίων πρέπει να απολαύουν τα μέλη του Κοινοβουλίου και οι οποίες πρέπει να διασφαλίζουν ότι το Κοινοβούλιο είναι σε θέση να εκπληρώνει την αποστολή του, και του δικαιώματος του Κοινοβουλίου, κατά το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, να αίρει τη βουλευτική ασυλία. Μολονότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115, σκέψη 76), η Ένωση και, ειδικότερα, τα μέλη των θεσμικών οργάνων της πρέπει, δυνάμει του άρθρου 343 ΣΛΕΕ, να απολαύουν των ασυλιών οι οποίες είναι αναγκαίες για την εκπλήρωση της αποστολής τους, η διάταξη αυτή δεν πρέπει να ερμηνεύεται ως έχουσα την έννοια ότι η ασυλία μέλους του Κοινοβουλίου ουδέποτε μπορεί να αρθεί αν η συνέχιση της διαδικασίας για την οποία ζητήθηκε η άρση της ασυλίας μπορεί να παρεμποδίσει την άσκηση της εντολής του ή ενδεχομένως, κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής, να έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια της εντολής. Μια τέτοια ερμηνεία θα καθιστούσε άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7.
- 123 Κατά δεύτερον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εκδόθηκαν κατά παράβαση των ασυλιών που προβλέπονται στο άρθρο 9, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7.

- 124 Πρώτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αντιβαίνουν στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχεία α' και β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, καθόσον αποσκοπούν να καταστήσουν δυνατή την εκτέλεση εθνικών και ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως εκδοθέντων κατά κατάφωρη παράβαση των εν λόγω διατάξεων.
- 125 Επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι, στο πλαίσιο της εκ μέρους του εξετάσεως της αιτήσεως άρσεως της ασυλίας, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 100 ανωτέρω, απόκειται στο Κοινοβούλιο να ελέγξει αν ο ενδιαφερόμενος βουλευτής απολαύει της προβλεπόμενης στο άρθρο 9 του Πρωτοκόλλου ασυλίας και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, να αποφασίσει αν η ασυλία αυτή πρέπει να αρθεί βάσει του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7. Προς τούτο, εφαρμόζει το κριτήριο του *fumus persecutionis*.
- 126 Αντιθέτως, το Κοινοβούλιο δεν οφείλει να εκτιμήσει τη νομιμότητα των πράξεων που εξέδωσαν οι δικαστικές αρχές στο πλαίσιο της επίμαχης διαδικασίας, δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα των εθνικών αρχών.
- 127 Ως εκ τούτου, το Κοινοβούλιο δεν όφειλε, στο πλαίσιο της εξετάσεως της αιτήσεως άρσεως ασυλίας, να αποφανθεί επί της νομιμότητας των εθνικών και ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως που εκδόθηκαν στο πλαίσιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας. Πρέπει επίσης να διευκρινισθεί ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν παράγουν κανένα αποτέλεσμα επικυρώσεως ή νομιμοποιήσεως των εν λόγω ενταλμάτων.
- 128 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι κακώς οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στηρίζονται στη διαπίστωση ότι οι προσφεύγοντες ουδόλως απολαμβάνουν ασυλίας βάσει του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7. Διατείνονται, κατ' ουσίαν, ότι, βάσει του ισπανικού δικαίου στο οποίο παραπέμπει το προμνημονευθέν άρθρο, πρόσωπο κατά του οποίου έχει απαγγελθεί κατηγορία για ποινικό αδίκημα κατόπιν της εκ μέρους του κτήσεως της ιδιότητας του Ισπανού βουλευτή ή γερουσιαστή απολαύει ασυλίας. Προς στήριξη του ισχυρισμού τους, επικαλούνται το άρθρο 71, παράγραφος 2, του ισπανικού Συντάγματος, το άρθρο 751, δεύτερο εδάφιο, και το άρθρο 753 του κώδικα ποινικής δικονομίας, καθώς και το άρθρο 22, παράγραφος 1, του κανονισμού της Γερουσίας.
- 129 Συναφώς, διαπιστώθηκε, στη σκέψη 103 ανωτέρω, ότι, με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, το Κοινοβούλιο έλαβε υπόψη ότι το ισπανικό δίκαιο, όπως ερμηνεύεται από τα ισπανικά δικαστήρια, το οποίο εφαρμόζεται λόγω της παραπομπής εκ μέρους του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, το οποίο το Κοινοβούλιο αρνούσαν να ερμηνεύσει, δεν παρείχε ασυλία στους προσφεύγοντες για τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Κοινοβούλιο επισήμανε ότι, κατά το στάδιο της εξετάσεως των αιτήσεων άρσεως της ασυλίας, δεν είχε στη διάθεσή του κανένα στοιχείο δυνάμενο να θέσει υπό αμφισβήτηση το ότι, λαμβανομένης υπόψη της εθνικής νομολογίας, ως αυτή έχει επί του παρόντος, οι προσφεύγοντες δεν απολαμβάνουν της προβλεπόμενης στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 ασυλίας και ότι, σε αντίθετη περίπτωση, θα είχε ζητήσει διευκρινίσεις από τις ισπανικές αρχές.
- 130 Στο μέτρο που, κατά το άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, η έκταση και το περιεχόμενο της ασυλίας της οποίας απολαμβάνουν οι βουλευτές εντός της χώρας τους καθορίζονται από τα διάφορα εθνικά δίκαια στα οποία παραπέμπει η εν λόγω διάταξη (πρβλ. απόφαση της 19 Μαρτίου 2010, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-42/06, EU:T:2010:102,

- σκέψη 106), οι προσφεύγοντες δεν μπορούν βεβαίως να υποστηρίξουν ότι το Κοινοβούλιο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο παραπέμποντας στο εθνικό δίκαιο, όπως αυτό ερμηνεύεται από τα εθνικά δικαστήρια.
- 131 Εξάλλου, μολονότι οι προσφεύγοντες επικαλούνται πλείονες διατάξεις του εθνικού δικαίου, δεν απέδειξαν ότι το Κοινοβούλιο υπέπεσε σε πλάνη επισημαίνοντας ότι το εθνικό δίκαιο, όπως προκύπτει ιδίως από τις διατάξεις αυτές, ερμηνευόταν από τα εθνικά δικαστήρια υπό την έννοια ότι δεν απαιτεί τη χορήγηση κοινοβουλευτικής άδειας για τη συνέχιση της ποινικής διαδικασίας κατά προσώπου το οποίο, όπως οι προσφεύγοντες, εξελέγη κατόπιν της ασκήσεως ποινικής δίωξης εις βάρος του.
- 132 Τρίτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 δεν μπορούσε να αρθεί χωρίς να αρθεί και η ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω πρωτοκόλλου, διότι άλλως θα παραβιαζόταν η δεύτερη αυτή διάταξη.
- 133 Αρκεί, όμως, να υπομνησθεί ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ιδίως στο μέτρο που το Βασίλειο της Ισπανίας είχε αναγνωρίσει στους προσφεύγοντες την ιδιότητα του βουλευτή, το άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 δεν τους παρείχε αυτοτελή προστασία σε σχέση με εκείνη της οποίας ετύγχαναν βάσει του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω πρωτοκόλλου. (βλ. σκέψη 107 ανωτέρω). Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν βεβαίως να υποστηρίξουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εκδόθηκαν κατά παράβαση του άρθρου 9, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου αριθ. 7.
- 134 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η αιτίαση με την οποία προβάλλεται παράβαση των διατάξεων του άρθρου 343 ΣΛΕΕ, του άρθρου 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 και του άρθρου 5, παράγραφος 2, του Εσωτερικού Κανονισμού.
- *Επί της παράνομης επεμβάσεως στα θεμελιώδη δικαιώματα των προσφευγόντων*
- 135 Οι προσφεύγοντες φρονούν κατ' ουσίαν ότι, καθόσον η βουλευτική ασυλία αποτελεί εγγύηση κεφαλαιώδους σημασίας για τον σεβασμό του δικαιώματός τους να ασκούν τα εκ της εντολής τους καθήκοντα, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 3 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), και του δικαιώματος του εκλέγεσθαι το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 39, παράγραφος 2, του Χάρτη, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα των άρθρων 6, 45 και 48 του Χάρτη και του άρθρου 21 ΣΛΕΕ, η άρση της συγκεκριμένης ασυλίας συνιστά επέμβαση στα εν λόγω δικαιώματα υποκείμενη στην τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 52 του Χάρτη.
- 136 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 39, παράγραφος 2, του Χάρτη, κατά το οποίο «[τ]α μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκλέγονται με άμεση και καθολική, ελεύθερη και μυστική ψηφοφορία», εγγυάται το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στις εκλογές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Το δικαίωμα του εκλέγεσθαι περιλαμβάνει το δικαίωμα κάθε ατόμου να είναι υποψήφιος στις εκλογές και, μετά την εκλογή του, να ασκεί τα εκ της εντολής του καθήκοντα [βλ., όσον αφορά το άρθρο 3 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της ΕΣΔΑ, απόφαση του ΕΔΔΑ της 11ης Ιουνίου 2002, Sadak κ.λπ. κατά Τουρκίας (αριθ. 2), CE:ECHR:2002:0611JUD002514494, § 33].

137 Κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη:

«1. Κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον παρόντα Χάρτη πρέπει να προβλέπεται από το νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών. Τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.»

138 Η ασυλία, όμως, δεν μπορεί να συνιστά θεμελιώδες δικαίωμα αναγνωριζόμενο υπέρ των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, καθόσον παρέχεται αποκλειστικώς προς το συμφέρον του Κοινοβουλίου (βλ. σκέψη 99 ανωτέρω). Το γεγονός ότι απόφαση περί άρσεως της ασυλίας μεταβάλλει τη νομική κατάσταση του οικείου βουλευτού, απλώς και μόνον λόγω της καταργήσεως της προστασίας η οποία του παρέχεται βάσει του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, υπάγοντάς τον εκ νέου στο κοινό δίκαιο των κρατών μελών και εκθέτοντάς τον, χωρίς να απαιτείται οποιοδήποτε εκτελεστικό μέτρο, σε μέτρα, ιδίως, κρατήσεως και δικαστικής διώξεως, τα οποία προβλέπονται από το κοινό αυτό δίκαιο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, σκέψη 45), δεν ασκεί συναφώς επιρροή. Πράγματι, το γεγονός αυτό συνεπάγεται απλώς ότι οι προσφεύγοντες προσβάλλουν παραδεκτώς τις προσβαλλόμενες αποφάσεις ενώπιον του δικαιοδοτικού οργάνου της Ένωσης.

139 Ειδικότερα, μολοντί η ασυλία που παρέχεται στους βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου συμβάλλει στη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας του θεμελιώδους δικαιώματος του εκλέγεσθαι, παρέχοντας, ιδίως, στα πρόσωπα που έχουν εκλεγεί μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τη δυνατότητα να πραγματοποιήσουν τα αναγκαία διαβήματα για να αναλάβουν την εντολή τους (πρβλ. απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, σκέψη 86), δεν πρέπει να ταυτίζεται με το εν λόγω δικαίωμα.

140 Εξάλλου, η άρση της βουλευτικής ασυλίας δεν έχει αφ' εαυτής καμία συνέπεια επί της ασκήσεως της βουλευτικής εντολής. Έχει ως αποκλειστικό σκοπό να παράσχει στις εθνικές αρχές τη δυνατότητα να συνεχίσουν μια εθνική διαδικασία. Επομένως, μόνον οι αποφάσεις που, ενδεχομένως, θα εκδοθούν από τις εθνικές αρχές κατά το πέρασ της εν λόγω διαδικασίας θα μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα περιορισμό της ασκήσεως της εντολής ή ακόμη και την απώλειά της, και, ως εκ τούτου, να συνιστούν επέμβαση στην άσκηση του δικαιώματος του εκλέγεσθαι.

141 Για τους ίδιους λόγους, απόφαση περί άρσεως της ασυλίας δεν έχει καμία συνέπεια επί της ελευθερίας, ιδίως δε επί της ελευθερίας κυκλοφορίας, των προσφευγόντων, ούτε θίγει το δικαίωμά τους στον σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας. Υπενθυμίζεται συναφώς ότι το ζήτημα αν πληρούνται, βάσει του άρθρου 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, οι προϋποθέσεις για την άρση της βουλευτικής ασυλίας κατά τον χρόνο υποβολής της σχετικής αιτήσεως είναι διακριτό από το ζήτημα αν έχουν αποδειχθεί τα προσαπτόμενα στους ενδιαφερόμενους βουλευτές πραγματικά περιστατικά, δεδομένου ότι το δεύτερο αυτό ζήτημα εμπίπτει στην αρμοδιότητα των αρχών του κράτους μέλους (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2020, Troszczynski κατά Κοινοβουλίου, C-12/19 P, EU:C:2020:725, σκέψη 57).

- 142 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα των προσφευγόντων ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις συνιστούν επεμβάσεις σε ορισμένα από τα θεμελιώδη δικαιώματα που αναγνωρίζονται από την ΕΣΔΑ και από τον Χάρτη πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα. Ως εκ τούτου, τα επιχειρήματα τους με σκοπό να αποδειχθεί ότι οι επεμβάσεις αυτές δεν πληρούν τις απαιτήσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη είναι αλυσιτελή και πρέπει να απορριφθούν για τον λόγο αυτόν.
- 143 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο έκτος λόγος ακυρώσεως, καθόσον στηρίζεται σε εκ μέρους του Κοινοβουλίου υπέρβαση των ορίων του δικαιώματός του άρσεως της ασυλίας, πρέπει να απορριφθεί.

*Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, καθόσον αφορά πλάνη περί τα πράγματα και πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκ μέρους του Κοινοβουλίου εξέταση του *fumus persecutionis*, και επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλονται παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως και πλείονες περιπτώσεις πρόδηλης πλάνης στην οποία υπέπεσε το Κοινοβούλιο κατά την εκ μέρους του εκτίμηση του *fumus persecutionis**

- 144 Με τον έκτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται κατ' ουσίαν, μεταξύ άλλων, πλάνη περί το δίκαιο και πλάνη περί τα πράγματα στην οποία υπέπεσε το Κοινοβούλιο κατά την εκ μέρους του εξέταση του *fumus persecutionis*. Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως αφορά, αφενός, παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως καθόσον το Κοινοβούλιο απέκλινε, χωρίς αιτιολογία, από την προγενέστερη πρακτική του όσον αφορά την εξέταση των αιτήσεων άρσεως ασυλίας και, αφετέρου, πλείονες περιπτώσεις πρόδηλης πλάνης στην οποία υπέπεσε το Κοινοβούλιο κατά την εκ μέρους του εκτίμηση του *fumus persecutionis*.
- 145 Το Κοινοβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας αμφισβητούν το βάσιμο των επιχειρημάτων αυτών.

*– Επί της προβαλλόμενης πλάνης περί το δίκαιο και πλάνης περί τα πράγματα που ενέχει η εκ μέρους του Κοινοβουλίου εξέταση του *fumus persecutionis**

- 146 Εν προκειμένω, στις προσβαλλόμενες αποφάσεις, το Κοινοβούλιο εξέτασε την ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 αρχής γενομένης από το σημείο ΙΕ και το ζήτημα αν πρέπει ή όχι να αρθεί η συγκεκριμένη ασυλία από το σημείο ΙΖ και ακολούθως. Ειδικότερα, το Κοινοβούλιο διαπίστωσε, στο σημείο Κ, ότι η κατηγορία εις βάρος των προσφευγόντων προδήλως δεν συνδεόταν με τα βουλευτικά τους καθήκοντα, αλλά αφορούσε τα προηγούμενα καθήκοντά τους στην Καταλονία. Στο σημείο ΚΑ το Κοινοβούλιο επισήμανε ότι είχαν απαγγελθεί κατηγορίες για τα ίδια πραγματικά περιστατικά και σε άλλα πρόσωπα, τα οποία δεν είχαν την ιδιότητα του βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Στο σημείο ΚΒ διαπίστωσε ότι οι εν λόγω πράξεις τελέστηκαν το 2017 και ότι η επίμαχη ποινική διαδικασία κατά των προσφευγόντων είχε κινηθεί ενώ η εκ μέρους τους απόκτηση της ιδιότητας του μέλους του Κοινοβουλίου ήταν ακόμη υποθετική. Κατά συνέπεια, το Κοινοβούλιο έκρινε, στο σημείο ΚΓ, ότι δεν ήταν δυνατό να αποδειχθεί ότι οι επίμαχες ένδικες διαδικασίες είχαν κινηθεί με σκοπό να υπονομευθεί η πολιτική δραστηριότητα των προσφευγόντων και, ως εκ τούτου, εκείνη του ίδιου του Κοινοβουλίου.
- 147 Πρώτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στηρίζονται σε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τον σκοπό της βουλευτικής ασυλίας. Κατ' αυτούς, κακώς εκτίμησε το Κοινοβούλιο ότι η ασυλία προστατεύει τον βουλευτή μόνον έναντι των ένδικων διαδικασιών που αφορούν αποκλειστικώς τις δραστηριότητες που ασκεί κατά την επιτέλεση των κοινοβουλευτικών του καθηκόντων και είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με τα συγκεκριμένα

- καθήκοντα. Υποστηρίζουν επίσης ότι κακώς αποφάνθηκε το Κοινοβούλιο ότι το γεγονός ότι η επίμαχη ποινική διαδικασία δεν συνδεόταν με την άσκηση των βουλευτικών καθηκόντων τους δικαιολογούσε την άρση της ασυλίας των προσφευγόντων.
- 148 Επισημαίνεται συναφώς ότι στο σημείο ΙΘ των προσβαλλομένων αποφάσεων εκτίθεται εκ νέου η αρχή η οποία διατυπώνεται στο σημείο 3 της ανακοίνωσης 11/2019, κατά την οποία «[η] βουλευτική ασυλία αποσκοπεί στην προστασία του Κοινοβουλίου και των βουλευτών του από ένδικες διαδικασίες που αφορούν δραστηριότητες κατά την άσκηση των βουλευτικών καθηκόντων και είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με τα εν λόγω καθήκοντα».
- 149 Εκ προοιμίου, πρέπει να υπομνησθεί ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 8 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 ασυλία καταλαμβάνει μόνον τις γνώμες που εξέφρασαν ή τις ψήφους που έδωσαν τα μέλη του Κοινοβουλίου κατά την άσκηση των βουλευτικών καθηκόντων τους. Αντιθέτως, η προβλεπόμενη στο άρθρο 9 του εν λόγω Πρωτοκόλλου ασυλία καλύπτει τα μέλη αυτά, κατά τη διάρκεια των συνόδων του Κοινοβουλίου, ακόμη και λόγω πράξεων που δεν συνδέονται με την άσκηση των βουλευτικών καθηκόντων. Το εύρος της ασυλίας αυτής δεν αμφισβητήθηκε εν προκειμένω. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγοντες καλύπτονταν από την ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, έστω και αν η επίμαχη ποινική διαδικασία αφορούσε δραστηριότητες που δεν σχετίζονται με την άσκηση των βουλευτικών καθηκόντων.
- 150 Εν συνεχεία, όσον αφορά την εκτίμηση περί υπάρξεως *fumus persecutionis*, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Κοινοβούλιο, ανεξαρτήτως της όχι απολύτως σαφούς διατυπώσεως του σημείου ΙΘ, δεν διαπίστωσε απλώς ότι οι πράξεις που προσάπτονται στους προσφεύγοντες στο πλαίσιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας ήταν προγενέστερες της εκλογής τους στο Κοινοβούλιο και, ως εκ τούτου, δεν είχαν σχέση με τις δραστηριότητες που ασκούσαν στο πλαίσιο των βουλευτικών καθηκόντων τους. Εξάλλου, το Κοινοβούλιο αναγνώρισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι το γεγονός αυτό δεν μπορεί να έχει καθοριστική σημασία για την εκτίμηση περί υπάρξεως *fumus persecutionis*.
- 151 Για να καταλήξει στο συμπέρασμα περί μη υπάρξεως *fumus persecutionis*, το Κοινοβούλιο στηρίχθηκε σε διάφορα στοιχεία τα οποία, θεωρούμενα από κοινού, ήταν ικανά, κατά την άποψή του, να αποκλείσουν την ύπαρξη περιπτώσεως *fumus persecutionis*. Πρόκειται για το ότι οι προσαπτόμενες πράξεις τελέστηκαν το 2017, ενώ οι προσφεύγοντες απέκτησαν την ιδιότητα του μέλους του Κοινοβουλίου στις 13 Ιουνίου 2019, αλλά και για το ότι, αφενός, απαγγέλθηκαν κατηγορίες εις βάρος τους στις 21 Μαρτίου 2018, δηλαδή σε χρονικό σημείο κατά το οποίο η απόκτηση της ιδιότητας του ευρωβουλευτή ήταν υποθετική και, αφετέρου, η κατηγορία αυτή αφορούσε και άλλα πρόσωπα, τα οποία δεν ήταν μέλη του Κοινοβουλίου.
- 152 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η γενική διαπίστωση που παρατίθεται στο σημείο ΙΘ των προσβαλλομένων αποφάσεων δεν τέθηκε σε εφαρμογή υπό την έννοια ότι η αίτηση άρσεως της ασυλίας μέλους του Κοινοβουλίου πρέπει να γίνει δεκτή εφόσον αποσκοπεί στη συνέχιση ένδικης διαδικασίας αφορώσας πραγματικά περιστατικά μη σχετιζόμενα με την άσκηση των βουλευτικών καθηκόντων.
- 153 Επομένως, το επιχείρημα με το οποίο προβάλλεται η ύπαρξη πλάνης περί το δίκαιο πρέπει να απορριφθεί.

- 154 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο στήριξε την εκ μέρους του εκτίμηση περί *fumus persecutionis* σε πλάνη περί τα πράγματα όσον αφορά την πρόοδο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας. Υποστηρίζουν ότι, στο σημείο Β των προσβαλλομένων αποφάσεων, το Κοινοβούλιο κακώς έκρινε ότι το ανακριτικό στάδιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας είχε περατωθεί ως προς αυτούς, στηριζόμενο σε δύο διατάξεις του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου), μεταξύ των οποίων και εκείνη της 25ης Οκτωβρίου 2018, οι οποίες δεν τους αφορούσαν.
- 155 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο σημείο τους Β, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αναφέρουν τα εξής:
- «λαμβάνοντας υπόψη ότι οι πράξεις για τις οποίες ασκήθηκε ποινική δίωξη φέρεται να διαπράχθηκαν το 2017· λαμβάνοντας υπόψη ότι η [διάταξη] περί παραπομπής στην εν λόγω υπόθεση εκδόθηκε στις 21 Μαρτίου 2018 και επιβεβαιώθηκε με μεταγενέστερες [διατάξεις] απόρριψης [ενδίκων μέσων]· λαμβάνοντας υπόψη ότι η έρευνα περατώθηκε με [διάταξη] της 9ης Ιουλίου 2018, η οποία επιβεβαιώθηκε ως οριστική στις 25 Οκτωβρίου 2018· λαμβάνοντας υπόψη ότι, με [διάταξη] της 9ης Ιουλίου 2018, ο [πρώτος προσφεύγων/ο δεύτερος προσφεύγων/η τρίτη προσφεύγουσα] κατηγορήθηκε, μεταξύ άλλων, για ασέβεια προς το δικαστήριο [λόγω μη παράστασης] και αποφασίστηκε να ανασταλεί η διαδικασία κατ' [αυτού/αυτής] και άλλων προσώπων έως ότου εντοπιστούν».
- 156 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, διευκρινίστηκε ότι, αφενός, η τρίτη περίοδος του σημείου Β, κατά την οποία «η έρευνα περατώθηκε με [διάταξη] της 9ης Ιουλίου 2018, η οποία επιβεβαιώθηκε ως οριστική στις 25 Οκτωβρίου 2018», δεν αφορούσε τους προσφεύγοντες, αλλά τα λοιπά πρόσωπα κατά των οποίων στρεφόταν η επίμαχη ποινική διαδικασία και τα οποία δεν είχαν αρνηθεί να παραστούν ενώπιον του δικαστηρίου και, αφετέρου, ότι η εξέλιξη της επίμαχης ποινικής διαδικασίας ως προς τους προσφεύγοντες αποτυπωνόταν στην τελευταία περίοδο του σημείου Β όπου γινόταν λόγος για αναστολή της διαδικασίας. Διευκρινίστηκε επίσης ότι το ανακριτικό στάδιο της ποινικής διαδικασίας δεν είχε περατωθεί ως προς τους προσφεύγοντες, δεδομένου ότι τέτοια περάτωση δεν μπορούσε να διαταχθεί, κατά το εθνικό δίκαιο, χωρίς ακρόαση των κατηγορουμένων.
- 157 Επομένως, οι προσφεύγοντες βασίμως υποστηρίζουν ότι το σημείο Β των προσβαλλομένων αποφάσεων ενέχει πλάνη περί τα πράγματα ή, τουλάχιστον, έλλειψη σαφήνειας ως προς το ζήτημα αν το ανακριτικό στάδιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας είχε περατωθεί ως προς αυτούς.
- 158 Κατά τους προσφεύγοντες, η πλάνη αυτή επηρέασε την εκτίμηση περί της υπάρξεως *fumus persecutionis*, δεδομένου ότι, αν το Κοινοβούλιο γνώριζε ότι δεν είχε περατωθεί η ανάκριση όσον αφορά τους προσφεύγοντες, θα μπορούσε να κρίνει ότι η έκδοση ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως εις βάρος τους στερούνταν αναλογικού χαρακτήρα.
- 159 Εντούτοις, από το σημείο Β των προσβαλλομένων αποφάσεων προκύπτει σαφώς ότι η ποινική διαδικασία που αφορά τους προσφεύγοντες, ανεξαρτήτως του σταδίου προόδου της, ανεστάλη λόγω της αρνήσεως των προσφευγόντων να εμφανιστούν ενώπιον των αρμοδίων αρχών και ότι ακριβώς λόγω της αρνήσεως αυτής και του γεγονότος ότι εγκατέλειψαν το Βασίλειο της Ισπανίας ζητήθηκε η άρση της ασυλίας τους, τούτο δε προκειμένου να καταστεί δυνατή η εκτέλεση των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως που εκδόθηκαν εις βάρος τους. Όσον αφορά τους συγκατηγορούμενους που παρέστησαν, η ανάκριση είχε περατωθεί και είχε εκδοθεί καταδικαστική απόφαση.

- 160 Στο πλαίσιο αυτό, δεν προκύπτει ότι η πλάνη ή, τουλάχιστον, η έλλειψη σαφήνειας των προσβαλλομένων αποφάσεων όσον αφορά το ακριβές στάδιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας επηρέασε την εξέταση της αιτήσεως άρσεως της ασυλίας.
- 161 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η αιτίαση με την οποία προβάλλεται πλάνη περί τα πράγματα και πλάνη περί το δίκαιο στις οποίες υπέπεσε το Κοινοβούλιο κατά την εκ μέρους του εκτίμηση του *fumus persecutionis*.
- Επί της προβαλλομένης παραβιάσεως των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως*
- 162 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, κατά παράβαση πάγιας πρακτικής, το Κοινοβούλιο δεν αποφάνθηκε ότι υφίσταται *fumus persecutionis* ενώ, πρώτον, οι κατηγορίες ήταν προδήλως αβάσιμες, δεύτερον, είχε αποδειχθεί η ύπαρξη σαφούς προθέσεως να τιμωρηθούν οι βουλευτές για τις πολιτικές τους δραστηριότητες, τρίτον, τα επίμαχα εντάλματα συλλήψεως είχαν εκδοθεί για τρίτη φορά βάσει υπολογισμών πολιτικού χαρακτήρα εκ μέρους των ισπανικών αρχών, τέταρτον, οι αιτήσεις άρσεως ασυλίας οφείλονταν στη βούληση να παρεμποδιστούν οι βουλευτές να ασκήσουν τη βουλευτική εντολή τους, πέμπτον, οι διώξεις είχαν ασκηθεί από πολιτικό αντίπαλο, έκτον, είχαν ασκηθεί αποκλειστικώς κατά μελών του Κοινοβουλίου, έβδομον, υπήρχαν σοβαρές αμφιβολίες ως προς τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων τους κατά την επίμαχη ποινική διαδικασία, όγδοον, υπήρξαν πλείονες εκκλήσεις προκειμένου να επιβληθούν στους προσφεύγοντες παραδειγματικές κυρώσεις και, ένατον, η εισαγγελική αρχή είχε προβεί σε ορισμένες δημόσιες δηλώσεις προς τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.
- 163 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν επίσης ότι το Κοινοβούλιο παρέβλεψε την πρακτική του κατά την οποία η ασυλία δεν πρέπει να αίρεται όταν τα κράτη μέλη πλην εκείνου για το οποίο εξελέγη ο βουλευτής τιμωρούν λιγότερο αυστηρά τις προσαπτόμενες πράξεις, όπως τούτο αναγνωρίστηκε εν προκειμένω. Το Κοινοβούλιο παρέβλεψε επίσης την πρακτική του η οποία συνίσταται, αφενός, στη μη άρση της ασυλίας όταν η ποινική διαδικασία αφορά κατηγορίες συνδεδεμένες με ειρηνικές δημόσιες διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις και, αφετέρου, στο να μη λαμβάνεται υπόψη ούτε ο χρόνος τελέσεως των προσαπτομένων πράξεων ούτε ο χρόνος κινήσεως της ποινικής διαδικασίας.
- 164 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι τα θεσμικά όργανα οφείλουν να ασκούν τις αρμοδιότητές τους σύμφωνα με τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, όπως είναι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και η αρχή της χρηστής διοικήσεως. Βάσει των εν λόγω αρχών, στα θεσμικά όργανα απόκειται να συνυπολογίζουν τις ήδη ληφθείσες αποφάσεις επί παρεμφερών αιτήσεων και να διερωτώνται με ιδιαίτερη επιμέλεια επί του κατά πόσον πρέπει να αποφασίσουν ομοίως. Επιπλέον, οι αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της χρηστής διοικήσεως πρέπει να συνάδουν με την τήρηση της νομιμότητας (βλ. απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23, σκέψη 109 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 165 Συναφώς, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως απαγορεύει, μεταξύ άλλων, να αντιμετωπίζονται παρόμοιες καταστάσεις κατά διαφορετικό τρόπο, εκτός αν μια τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23, σκέψη 110 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 166 Εν προκειμένω, πρώτον, προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη πρακτικής του Κοινοβουλίου συνιστάμενης στην άρνηση άρσεως της ασυλίας βουλευτή όταν αυτός διώκεται για τις πολιτικές δραστηριότητές του, όταν οι διώξεις αυτές έχουν ασκηθεί από πολιτικό αντίπαλο ή όταν οι οικείες εθνικές αρχές έχουν ζητήσει την επιβολή παραδειγματικών κυρώσεων εις βάρος του συγκεκριμένου βουλευτή, οι προσφεύγοντες επικαλούνται την ανακοίνωση 11/2003, της 6ης Ιουνίου 2003, την οποία κατήρτισε η επιτροπή νομικών θεμάτων και εσωτερικής αγοράς του Κοινοβουλίου, δηλαδή η τότε αρμόδια για ζητήματα ασυλιών επιτροπή, και η οποία αποτελούσε σύνοψη της προγενέστερης πρακτικής λήψεως αποφάσεων του Κοινοβουλίου. Στην εν λόγω ανακοίνωση μνημονεύεται ότι η ασυλία δεν αίρεται στις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι πράξεις για τις οποίες διώκεται μέλος του Κοινοβουλίου εμπίπτουν στο πλαίσιο της πολιτικής δραστηριότητάς του ή συνδέονται άμεσα με αυτή. Στην ίδια ανακοίνωση διευκρινίζεται επίσης ότι η ασυλία δεν αίρεται σε περίπτωση *fumus persecutionis*, έννοια η οποία ορίζεται ως «τεκμήριο ότι οι δικαστικές διώξεις κατά βουλευτή κινούνται με σκοπό να υπονομεύσουν τις πολιτικές δραστηριότητές του». Στην ανακοίνωση παρατίθενται, ως παραδείγματα, ορισμένες ενδείξεις από τις οποίες μπορεί να συναχθεί η ύπαρξή του. Επισημαίνεται όμως ότι η ως άνω ανακοίνωση αντικαταστάθηκε από την ανακοίνωση 11/2019, της 19ης Νοεμβρίου 2019, ημερομηνία δημοσίευσής της νεότερης ανακοίνωσης. Πράγματι, κατά το σημείο της 53, η ανακοίνωση 11/2019 «αντικαθιστά όλες τις προηγούμενες ανακοινώσεις και τα λοιπά έγγραφα της επιτροπής νομικών θεμάτων [του Κοινοβουλίου] όσον αφορά τις πρακτικές της και τον τρόπο λειτουργίας επί θεμάτων ασυλιών», μεταξύ των οποίων καταλέγεται ιδίως η ανακοίνωση 11/2003.
- 167 Δεύτερον, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η πρακτική, όπως συνοψιζόταν στην ανακοίνωση 11/2003, δεν ακολουθείται πλέον, καθόσον έχουν περιοριστεί οι περιπτώσεις στις οποίες το Κοινοβούλιο αρνείται να άρει την ασυλία. Επισημαίνεται ότι η ανακοίνωση 11/2019, όπως και η προηγούμενη ανακοίνωση 11/2016, η οποία εκδόθηκε στις 9 Μαΐου 2016, ορίζει το *fumus persecutionis* ως τη μόνη περίπτωση στην οποία δεν πρέπει να αίρεται η ασυλία, χωρίς να διευκρινίζει τα κριτήρια που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για να αποδειχθεί η ύπαρξή του, ούτε να προσδιορίζει κατηγορίες περιπτώσεων στις οποίες πρέπει να τεκμαίρεται η ύπαρξη τέτοιου *fumus*.
- 168 Τρίτον, καθόσον οι προσφεύγοντες επικαλούνται την πάγια πρακτική κατά την οποία το Κοινοβούλιο αρνείται να άρει την ασυλία, αν ο σκοπός των επίμαχων δικαστικών διώξεων είναι η παρεμπόδιση της ασκήσεως των βουλευτικών καθηκόντων του βουλευτή, επισημαίνεται ότι η ύπαρξη της πρακτικής αυτής δεν αμφισβητείται και ότι το Κοινοβούλιο ακολούθησε εν προκειμένω την εν λόγω προσέγγιση.
- 169 Τέταρτον, προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη πάγιας πρακτικής του Κοινοβουλίου όσον αφορά τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον προσδιορισμό του *fumus persecutionis* και, εν γένει, όσον αφορά τις περιπτώσεις στις οποίες το Κοινοβούλιο αρνείται να άρει την ασυλία ενός εκ των μελών του, οι προσφεύγοντες περιορίζονται στην επίκληση ορισμένων αποφάσεων του Κοινοβουλίου, χωρίς ωστόσο να αποδεικνύουν τους λόγους για τους οποίους οι συγκεκριμένες αποφάσεις θα μπορούσαν να καταδείξουν την ύπαρξη τέτοιας πρακτικής.
- 170 Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι το μεγαλύτερο μέρος των αποφάσεων που επικαλούνται οι προσφεύγοντες εκδόθηκαν κατά τα έτη 1982 έως 2003. Επομένως, εντάσσονται στο πλαίσιο της συνοπτικώς παρατιθέμενης στην ανακοίνωση 11/2003 πρακτικής, η οποία έχει ρητώς εγκαταλειφθεί από το Κοινοβούλιο και η οποία, κατά το εν λόγω θεσμικό όργανο, είναι παρωχημένη. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται μόνο δώδεκα αποφάσεις που εκδόθηκαν από το 2004 και εφεξής. Οι πλέον πρόσφατες, που εκδόθηκαν κατά τη διάρκεια της κοινοβουλευτικής

περιόδου 2014-2019, είναι επτά. Τέσσερις εξ αυτών είναι αποφάσεις με τις οποίες το Κοινοβούλιο ήρε την ασυλία των οικείων βουλευτών αφού διαπίστωσε ότι δεν υφίστατο *fumus persecutionis*, προβάλλονται δε από τους προσφεύγοντες προκειμένου να αποδειχθεί η μη αμφισβητούμενη πρακτική που μνημονεύεται στη σκέψη 168 ανωτέρω.

- 171 Πέμπτον, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, κάθε απόφαση που εκδίδεται επί αιτήσεως άρσεως ασυλίας συνδέεται άρρηκτα με τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως. Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, χωρίς να αντικρούεται επ' αυτού, ότι, εξ όσων γνωρίζει, ουδέποτε κλήθηκε να εξετάσει αίτηση άρσεως της ασυλίας βουλευτή προκειμένου να καταστεί δυνατή η εκτέλεση εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος με σκοπό τη συνέχιση ποινικής διαδικασίας κινήσιμης πριν από την εκλογή του συγκεκριμένου βουλευτή.
- 172 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ως άνω στοιχείων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, υπό την επιφύλαξη της μη αμφισβητούμενης πρακτικής που μνημονεύεται στη σκέψη 168 ανωτέρω και ακολουθήθηκε εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν την ύπαρξη, κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων, πάγιας πρακτικής του Κοινοβουλίου συνιστάμενης στην άρνηση άρσεως της ασυλίας στις περιπτώσεις που μνημονεύονται στις σκέψεις 162 και 163 ανωτέρω. Επομένως, η αιτίαση με την οποία προβάλλεται παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως πρέπει να απορριφθεί.

– *Επί των προβαλλομένων περιπτώσεων πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση του *fumus persecutionis**

- 173 Οι προσφεύγοντες φρονούν ότι το Κοινοβούλιο μπορούσε να άρει την ασυλία μόνον έχοντας προηγουμένως αποκλείσει την ύπαρξη *fumus persecutionis*. Υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση της υπάρξεως *fumus persecutionis* μη λαμβάνοντας υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία που του είχαν διαβιβάσει. Συνεπώς, κατά τους προσφεύγοντες, το Κοινοβούλιο πεπλανημένως στήριξε την εκτίμησή του συνυπολογίζοντας την «αρχική» ποινική διαδικασία και τα πρώτα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως, τα οποία ωστόσο ήρθαν, ενώ έπρεπε να λάβει υπόψη την ποινική διαδικασία κατά την «επανάληψή» της, δηλαδή τα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως της 14ης Οκτωβρίου και της 4ης Νοεμβρίου 2019. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Κοινοβούλιο αγνόησε σειρά κρίσιμων εκτιμήσεων, ιδίως δε το ότι από τις 18 Ιουλίου 2018 δεν ίσχυε πλέον κανένα ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και ότι τα τελευταία ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως εκδόθηκαν μόνον κατόπιν της εκλογής τους στο Κοινοβούλιο, μετά την αποτυχία των μεθοδεύσεων των ισπανικών αρχών προκειμένου να εμποδιστούν να λάβουν μέρος στις εκλογές ως υποψήφιοι και εν συνεχεία να ορκιστούν ως βουλευτές. Τα εν λόγω εντάλματα έχουν ως μοναδικό σκοπό να εμποδίσουν τους προσφεύγοντες να μετέχουν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ως βουλευτές, ενώ είναι οι μόνοι εκπρόσωποι της καταλανικής μειονότητας.
- 174 Κατά πρώτον, στο μέτρο που οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο υπέπεσε σε πλάνη κατά την εκτίμηση περί υπάρξεως *fumus persecutionis* με γνώμονα την επίμαχη ποινική διαδικασία και όχι αποκλειστικώς τα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως που εκδόθηκαν τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 2019, υπενθυμίζεται ότι η ύπαρξη *fumus persecutionis* διαπιστώνεται σε περίπτωση κατά την οποία υφίστανται πραγματικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι οι δικαστικές διώξεις κινήθηκαν με πρόθεση να υπονομευθεί η πολιτική δραστηριότητα του βουλευτή. Τα προμνημονευθέντα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως, όμως, εντάσσονται ακριβώς στο πλαίσιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας κατά των προσφευγόντων, η οποία ανεστάλη λόγω της αρνήσεώς τους να εμφανισθούν ενώπιον των αρμόδιων εθνικών αρχών. Πράγματι, σκοπός των εν λόγω ενταλμάτων είναι να συλληφθούν οι προσφεύγοντες στα

- κράτη μέλη πλην του Βασιλείου της Ισπανίας ενόψει της παραδόσεώς τους στις αρχές του κράτους αυτού, έτσι ώστε να επαναληφθεί η επίμαχη ποινική διαδικασία. Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν βασίμως να υποστηρίξουν ότι το Κοινοβούλιο υπέπεσε σε πλάνη ως προς την κρίσιμη ένδικη διαδικασία προκειμένου να εκτιμηθεί η ύπαρξη *fumus persecutionis*.
- 175 Οι προσφεύγοντες προσάπτουν επίσης στο Κοινοβούλιο ότι δεν έλαβε υπόψη ότι είχαν εκδοθεί εις βάρος τους δύο προηγούμενα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως, εκ των οποίων το πρώτο τον Νοέμβριο του 2017, ένταλμα που ήρθη τον επόμενο μήνα, ενώ το δεύτερο τον Μάρτιο του 2018, το οποίο και ήρθη τον Ιούλιο του 2018, και ότι, ως εκ τούτου, δεν υπήρχε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως εις βάρος τους από της εν λόγω ημερομηνίας. Το γεγονός αυτό δύναται, κατά τους προσφεύγοντες, να καταδείξει ότι τα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως της 14ης Οκτωβρίου και της 4ης Νοεμβρίου 2019, τα οποία εκδόθηκαν μετά την εκλογή τους στο Κοινοβούλιο, αποσκοπούσαν στην υπονόμηση της ασκήσεως των καθηκόντων τους στο Κοινοβούλιο.
- 176 Συναφώς, από την ανάπτυξη απόψεων κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι το ασυνήθιστα μεγάλο χρονικό διάστημα που παρήλθε μεταξύ των πράξεων που προσάπτονται σε μέλος του Κοινοβουλίου και της ασκήσεως διώξεων εις βάρος του δύναται, ελλείψει δικαιολογήσεως, να αποτελεί κρίσιμο στοιχείο για την εκτίμηση περί *fumus persecutionis*. Το αυτό θα μπορούσε επίσης να συμβαίνει αν είχε παρέλθει τέτοιο χρονικό διάστημα μεταξύ της άρσεως του πρώτου εντάλματος συλλήψεως και της εκδόσεως νέου.
- 177 Εντούτοις, εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι το χρονικό διάστημα μεταξύ της άρσεως των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως που εκδόθηκαν τον Μάρτιο του 2018 και της εκδόσεως των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως της 14ης Οκτωβρίου και της 4ης Νοεμβρίου 2019 είναι μικρότερο των δεκαέξι μηνών. Εξάλλου, το Βασίλειο της Ισπανίας επισήμανε ότι τα τελευταία ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως εκδόθηκαν μετά την καταδικαστική απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2019 κατά άλλων κατηγορουμένων, βάσει της οποίας τροποποιήθηκαν εν μέρει οι κατηγορίες που είχαν απαγγελθεί εις βάρος των προσφευγόντων.
- 178 Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν βασίμως να υποστηρίξουν ότι το Κοινοβούλιο, μη λαμβάνοντας υπόψη την απουσία ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως κατά το διάστημα μεταξύ Ιουλίου 2018 και Οκτωβρίου ή Νοεμβρίου 2019, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.
- 179 Κατά δεύτερον, αφενός, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι εις βάρος τους κατηγορίες είναι προδήλως αβάσιμες. Ως εκ τούτου, διώκονται λόγω παράνομης διεξαγωγής δημοψηφίσματος, κάτι το οποίο δεν συνιστά πλέον ποινικό αδίκημα στην Ισπανία. Επικαλούνται επίσης δηλώσεις και αποφάσεις οργανισμών για τα ανθρώπινα δικαιώματα, νομικές γνωμοδοτήσεις, δικαστικές αποφάσεις και πολιτικές δηλώσεις. Αφετέρου, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η νομοθεσία των λοιπών κρατών μελών τιμωρεί λιγότερο αυστηρά τις προσαπτόμενες πράξεις ή δεν τις χαρακτηρίζει ως ποινικό αδίκημα. Προσθέτουν ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων, βρισκόταν σε εξέλιξη στην Ισπανία μεταρρύθμιση με σκοπό τον εκ νέου ορισμό, ή ακόμη και την εξάλειψη, του ποινικού αδικήματος της στάσεως και ότι σε εννέα πρόσωπα που είχαν καταδικασθεί βάσει της προμνημονευθείσας αποφάσεως της 14ης Οκτωβρίου 2019 δόθηκε χάρη στις 22 Ιουνίου 2021. Προσθέτουν ότι δεν διώχθηκαν όλα τα πρόσωπα τα οποία εμπλέκονταν στα επίμαχα πραγματικά περιστατικά.
- 180 Συναφώς, το ζήτημα αν οι προϋποθέσεις άρσεως της βουλευτικής ασυλίας, βάσει του άρθρου 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, πληρούνται κατά τον χρόνο υποβολής της σχετικής αιτήσεως είναι διαφορετικό από το ζήτημα αν έχουν αποδειχθεί τα προσαπτόμενα στους ενδιαφερόμενους βουλευτές πραγματικά περιστατικά, δεδομένου ότι το δεύτερο αυτό ζήτημα εμπίπτει στην

αρμοδιότητα των αρχών του κράτους μέλους (βλ. σκέψη 141 ανωτέρω). Ομοίως, στο πλαίσιο της εξετάσεως αιτήσεως άρσεως ασυλίας, δεν απόκειται στο Κοινοβούλιο να αποφαινεται επί της σκοπιμότητας των διώξεων (πρβλ. αποφάσεις της 17ης Οκτωβρίου 2018, Jalkh κατά Κοινοβουλίου, T-26/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:690, σκέψη 83, και της 30ής Απριλίου 2019, Briois κατά Κοινοβουλίου, T-214/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:266, σκέψη 47) και να εκτιμά, στο συγκεκριμένο πλαίσιο, τον προσήκοντα χαρακτήρα των διατάξεων του εθνικού δικαίου με τις οποίες θεσπίζονται οι αξιόποινες πράξεις για τις οποίες διώκονται δικαστικώς οι ενδιαφερόμενοι βουλευτές.

- 181 Εξάλλου, εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι εις βάρος των προσφευγόντων απαγγέλθηκαν κατηγορίες για αδικήματα που προβλέπονται από τον Ley Orgánica del Código Penal (ποινικό κώδικα), ο οποίος ίσχυε τόσο κατά τον χρόνο τελέσεως των προσαπτομένων πράξεων όσο και κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 182 Ως εκ τούτου, καθόσον αποσκοπούν στο να θέσουν εν αμφιβόλω το υποστατό των πράξεων που προσάπτονται στους προσφεύγοντες, τον χαρακτηρισμό τους βάσει της ισπανικής ποινικής νομοθεσίας και το ζήτημα αν οι συγκεκριμένες πράξεις δικαιολογούσαν την άσκηση ποινικής διώξεως εις βάρος των προσφευγόντων, τα επιχειρήματα που μνημονεύονται στη σκέψη 179 ανωτέρω είναι αλυσιτελή και πρέπει για τον λόγο αυτόν να απορριφθούν.
- 183 Κατά τρίτον, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 151 ανωτέρω, προκειμένου να αποφανθεί ότι δεν υπήρχε *fumus persecutionis*, το Κοινοβούλιο στηρίχθηκε σε πλείονα στοιχεία, τα οποία εξετάστηκαν από κοινού, συγκεκριμένα δε στο γεγονός ότι οι προσαπτόμενες πράξεις τελέστηκαν το 2017, ενώ οι προσφεύγοντες απέκτησαν την ιδιότητα του μέλους του Κοινοβουλίου στις 13 Ιουνίου 2019, καθώς και στο ότι, αφενός, απαγγέλθηκαν κατηγορίες εις βάρος των προσφευγόντων στις 21 Μαρτίου 2018, δηλαδή σε χρονικό σημείο κατά το οποίο η απόκτηση της ιδιότητας του βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ήταν υποθετική και, αφετέρου, η κατηγορία αυτή αφορούσε και άλλα πρόσωπα, τα οποία δεν ήταν μέλη του Κοινοβουλίου.
- 184 Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Κοινοβούλιο έκρινε ότι τα ως άνω πραγματικά περιστατικά, εξεταζόμενα από κοινού, μπορούσαν να αποκλείσουν κάθε υπόνοια περί *fumus persecutionis*, παρά τα στοιχεία που προέβαλαν οι προσφεύγοντες. Ως εκ τούτου, το επιχειρήματός τους ότι το Κοινοβούλιο ήρε την ασυλία τους χωρίς να αποκλείσει την ύπαρξη *fumus persecutionis* είναι αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί για τον λόγο αυτόν.
- 185 Εν συνεχεία, καθόσον οι προσφεύγοντες προσάπτουν στο Κοινοβούλιο ότι δεν εξέτασε τις προβαλλόμενες πλημμέλειες που ενείχε η επίμαχη ποινική διαδικασία, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο της εκ μέρους του εκτιμήσεως περί υπάρξεως *fumus persecutionis*, δεν απόκειται στο Κοινοβούλιο να εκτιμήσει τη νομιμότητα των πράξεων που εκδίδουν οι δικαστικές αρχές στο πλαίσιο της επίμαχης διαδικασίας, δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα των εθνικών αρχών (βλ. σκέψη 126 ανωτέρω). Εξάλλου, οι προσφεύγοντες προσέφυγαν πράγματι ενώπιον των εν λόγω αρχών. Τούτου δοθέντος, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο το Κοινοβούλιο, στο πλαίσιο της ευρύτατης εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, να μπορεί να στηριχθεί σε ορισμένα πραγματικά περιστατικά που προβάλλονται προς στήριξη των πλημμελειών αυτών για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι συντρέχει περίπτωση *fumus persecutionis*.

- 186 Εν προκειμένω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν ότι το Κοινοβούλιο, στηριζόμενο στις περιστάσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 183 ανωτέρω για να αποκλείσει την ύπαρξη *fumus persecutionis*, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Ειδικότερα, λαμβανομένων υπόψη των εν λόγω περιστάσεων, τα στοιχεία, πρώτον, ότι οι προσφεύγοντες διώκονται λόγω των πολιτικών δραστηριοτήτων τους σε εθνικό επίπεδο, δεύτερον, ότι θα μπορούσαν, στο πλαίσιο ή κατά το πέρασ της επίμαχης ποινικής διαδικασίας, να παρεμποδισθούν προσωρινά να ασκήσουν τη βουλευτική εντολή τους ή, ενδεχομένως, ακόμη και να την απολέσουν, τρίτον, ότι το ισπανικό κόμμα VOX άσκησε αγωγή επικαλούμενο το γενικό συμφέρον (*actio popularis*) στο πλαίσιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας και, τέταρτον, ότι οι προσφεύγοντες ήταν στόχος ορισμένων δημόσιων δηλώσεων αρνητικού περιεχομένου, οι οποίες αποτελούσαν, μεταξύ άλλων, έκκληση για την επιβολή σε αυτούς παραδειγματικών κυρώσεων, δεν δύνανται να κλονίσουν το συμπέρασμα αυτό. Το αυτό ισχύει και για τα επιχειρήματα των προσφευγόντων με τα οποία αμφισβητείται η αμεροληψία των δικαστικών αρχών που παρενέβησαν στο πλαίσιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας. Τέλος, προκειμένου να αποδείξουν την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης στην οποία υπέπεσε το Κοινοβούλιο κατά την εκτίμηση περί *fumus persecutionis*, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να προβάλουν λυσιτελώς γεγονότα μεταγενέστερα των προσβαλλομένων αποφάσεων, όπως το ότι οι ισπανικές αρχές παρακολουθούσαν τους ίδιους και τους νομικούς συμβούλους τους ή την ανακοίνωση της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής της 3ης Νοεμβρίου 2022.
- 187 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθούν ο έκτος λόγος ακυρώσεως, καθόσον αφορά πλάνη περί τα πράγματα και πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκ μέρους του Κοινοβουλίου εξέταση του *fumus persecutionis*, και ο έβδομος λόγος ακυρώσεως.

Επί του ογδού λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον το Κοινοβούλιο αρνήθηκε να εφαρμόσει τις διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 7, του Εσωτερικού Κανονισμού

- 188 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο παρεξέκλινε άνευ αιτιολογίας από την πρακτική του κατά την οποία όταν υφίσταται κίνδυνος να συλληφθεί βουλευτής χωρίς να υφίσταται καταδικαστική απόφαση, το Κοινοβούλιο είτε αρνείται να άρει την ασυλία είτε εφαρμόζει το άρθρο 9, παράγραφος 7, του Εσωτερικού Κανονισμού.
- 189 Το Κοινοβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζουν ότι ο όγδοος λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος.
- 190 Προκειμένου να αποδείξουν τη μη τήρηση εκ μέρους του Κοινοβουλίου προγενέστερης πρακτικής συνιστάμενης στη μη άρση της ασυλίας ή στην εφαρμογή του άρθρου 9, παράγραφος 7, του Εσωτερικού Κανονισμού στις περιπτώσεις κατά τις οποίες υπάρχει κίνδυνος ένα από τα μέλη του να συλληφθεί χωρίς να υφίσταται προηγουμένως καταδικαστική απόφαση, οι προσφεύγοντες επικαλούνται ορισμένες αποφάσεις του Κοινοβουλίου περί ασυλίας οι οποίες εκδόθηκαν κατά τα έτη 1984 έως 2011.
- 191 Εντούτοις, αφενός, οι προσφεύγοντες περιορίζονται σε επίκληση των εν λόγω αποφάσεων, χωρίς πάντως να αποδεικνύουν τους λόγους για τους οποίους οι αποφάσεις μπορούν να καταδείξουν την ύπαρξη της προβαλλομένης πρακτικής κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων.

192 Αφετέρου, οι προσφεύγοντες δεν αποδεικνύουν για ποιους λόγους οι προμνημονευθείσες αποφάσεις αφορούν περιπτώσεις παρεμφερείς της δικής τους. Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, σκοπός των αιτήσεων άρσεως της ασυλίας είναι να καταστεί δυνατή η εκτέλεση ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως τα οποία εκδόθηκαν αφότου οι προσφεύγοντες αρνήθηκαν να εμφανισθούν ενώπιον των αρμοδίων ισπανικών αρχών. Σκοπός τους είναι, επομένως, να καταστεί δυνατή η σύλληψη των προσφευγόντων ενόψει της παραδόσεώς τους στις ισπανικές αρχές, έτσι ώστε να καταστεί δυνατή η συνέχιση της επίμαχης ποινικής διαδικασίας. Καμία όμως από τις αποφάσεις των οποίων γίνεται επίκληση δεν αφορά τέτοια περίπτωση.

193 Ως εκ τούτου, ο όγδοος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται, κατ' ουσίαν, προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως

194 Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως περιλαμβάνει, κατ' ουσίαν, δύο σκέλη.

195 Με το πρώτο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι δεν ανέπτυξαν τις απόψεις τους επί διαφόρων εγγράφων στα οποία δεν είχαν πρόσβαση. Προσθέτουν ότι δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο τα έγγραφα αυτά να είχαν καθοριστική σημασία για την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων. Με το δεύτερο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο πρόεδρος της επιτροπής νομικών θεμάτων παρακώλυσε την άσκηση του δικαιώματός τους ακροάσεως κατά τη σχετική ακρόασή τους και ότι ο εισηγητής δεν παρέστη κατά την προφορική ανάπτυξη των προκαταρκτικών παρατηρήσεων του πρώτου προσφεύγοντος. Με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η θέση του Κοινοβουλίου στα δικόγραφα του όσον αφορά το απαράδεκτο του παραρτήματος 44 του δικογράφου της προσφυγής, ήτοι των παρατηρήσεων που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες στην επιτροπή νομικών θεμάτων στις 15 Φεβρουαρίου 2021, φαίνεται να καταδεικνύει ότι οι συγκεκριμένες παρατηρήσεις δεν ελήφθησαν υπόψη, μολοντί μπορούσαν να επηρεάσουν την έκβαση της εξετάσεως των αιτήσεων άρσεως της ασυλίας.

196 Το Κοινοβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας αμφισβητούν το βάσιμο των επιχειρημάτων αυτών.

197 Κατά το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη, το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως περιλαμβάνει το δικαίωμα κάθε προσώπου σε προηγούμενη ακρόαση πριν να ληφθεί ατομικό μέτρο εις βάρος του. Το δικαίωμα αυτό, το οποίο καταλέγεται μεταξύ των δικαιωμάτων άμυνας, συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, σκέψεις 64 και 65 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Διασφαλίζει σε κάθε πρόσωπο τη δυνατότητα, πριν από την έκδοση της αποφάσεως που το αφορά, να προβάλει λυσιτελώς την άποψή του επί του υποστατού και της κρισιμότητας των πραγματικών περιστατικών βάσει των οποίων ελήφθη η συγκεκριμένη απόφαση (βλ. απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23, σκέψη 176 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

198 Κατά τη νομολογία, η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, και ειδικότερα του δικαιώματος ακροάσεως, συνεπάγεται την ακύρωση της αποφάσεως που εκδόθηκε κατά το πέρας της σχετικής διαδικασίας μόνο σε περίπτωση κατά την οποία, αν δεν υπήρχε η πλημμέλεια αυτή, η εν λόγω διαδικασία θα μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα. Συναφώς, δεν μπορεί να επιβληθεί στον προσφεύγοντα που προβάλλει προσβολή των δικαιωμάτων του άμυνας η υποχρέωση να αποδείξει ότι η απόφαση του οικείου θεσμικού οργάνου της Ένωσης θα ήταν διαφορετική, αλλά μόνον ότι το ενδεχόμενο αυτό δεν αποκλείεται εντελώς. Επιπλέον, το επίμαχο

ζήτημα πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις πραγματικές και νομικές περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, σκέψεις 105 έως 107 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 199 Τα δύο σκέλη του τετάρτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να εξεταστούν με γνώμονα τις ανωτέρω αρχές.
- *Επί του πρώτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν πρόσβαση σε τρία έγγραφα*
- 200 Πρώτον, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι δεν είχαν τη δυνατότητα να αναπτύξουν τις απόψεις τους σχετικά με τη διάταξη της 25ης Οκτωβρίου 2018, βάσει της οποίας το Κοινοβούλιο έκρινε, κακώς κατά τους ίδιους, ότι η ποινική ανάκριση είχε περατωθεί και δεν περιλαμβανόταν στον φάκελο της υποθέσεως.
- 201 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η εν λόγω διάταξη δεν αφορά τους προσφεύγοντες, αλλά τα λοιπά πρόσωπα κατά των οποίων είχε κινηθεί η επίμαχη ποινική διαδικασία και τα οποία δεν αρνήθηκαν να παραστούν (βλ. σκέψη 156 ανωτέρω).
- 202 Επιπλέον, κρίθηκε ότι δεν προέκυπτε ότι η πλάνη ή, τουλάχιστον, η έλλειψη σαφήνειας των προσβαλλομένων αποφάσεων όσον αφορά το ακριβές στάδιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας επηρέασε την εξέταση της αιτήσεως άρσεως της ασυλίας (βλ. σκέψη 160 ανωτέρω).
- 203 Ως εκ τούτου, ακόμη και αν υποθεθεί ότι μπορεί να διαπιστωθεί προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως καθόσον δεν παρασχέθηκε στους προσφεύγοντες η δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί της διατάξεως αυτής, η συγκεκριμένη προσβολή δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει την ακύρωση των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 204 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι δεν μπόρεσαν να λάβουν θέση επί των επιχειρημάτων που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας με τις από 11 Ιουνίου 2014 και 30 Σεπτεμβρίου 2020 κοινοποιήσεις προς το Κοινοβούλιο σχετικά με την αρμόδια αρχή επί θεμάτων αιτήσεως άρσεως της ασυλίας βουλευτή (βλ. σκέψεις 81 και 82 ανωτέρω), οι οποίες δεν τους κοινοποιήθηκαν.
- 205 Εντούτοις, δεν αμφισβητήθηκε ότι, βάσει της εθνικής νομολογίας, ως έχει επί του παρόντος, αρμόδιο να ζητήσει την άρση της ασυλίας μέλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που εξελέγη για το Βασίλειο της Ισπανίας είναι το ποινικό τμήμα του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) (βλ. σκέψη 84 ανωτέρω). Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις θα μπορούσαν να έχουν διαφορετικό περιεχόμενο αν οι προσφεύγοντες είχαν αναπτύξει τις απόψεις τους επί των προμνημονευθεισών κοινοποιήσεων του Βασιλείου της Ισπανίας.
- 206 Τρίτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι δεν είχαν πρόσβαση, παρά την αίτησή τους, στη «συνήθη ανακοίνωση στα μέλη της επιτροπής [νομικών θεμάτων]», την οποία συνέταξε ο εισηγητής, και η οποία προβλεπόταν από την ανακοίνωση της εν λόγω επιτροπής με ημερομηνία 10 Φεβρουαρίου 2015 και συνίστατο σε καταρτισθείσα από τον εισηγητή σύνοψη των κύριων πραγματικών περιστατικών σχετικά με κάθε υπόθεση ασυλίας καθώς και στον πλήρη κατάλογο των παραληφθέντων εγγράφων.

- 207 Ωστόσο, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται, χωρίς να αντικρουσθεί επ' αυτού, ότι δεν καταρτίστηκε εν προκειμένω καμία «συνήθης ανακοίνωση», δεδομένου ότι αυτή προβλεπόταν από την ανακοίνωση της 10ης Φεβρουαρίου 2015, η οποία αντικαταστάθηκε από την ανακοίνωση 11/2019, στην οποία δεν μνημονεύεται πλέον κάτι τέτοιο.
- 208 Τέταρτον, κατόπιν της καταθέσεως του υπομνήματος αντικρούσεως και των παραρτημάτων του, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι δεν είχαν πρόσβαση στην ανακοίνωση 1/20, δηλαδή στο σημείωμα διαβίβασεως προς τα μέλη της επιτροπής νομικών θεμάτων των αιτήσεων άρσεως της ασυλίας του πρώτου και του δεύτερου προσφεύγοντος, όπου είχε επισυναφθεί το απόσπασμα της αποφάσεως του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) της 14ης Οκτωβρίου 2019 με την οποία καταδικάστηκαν πρόσωπα που αφορούσε η επίμαχη ποινική διαδικασία και δεν είχαν αρνηθεί να εμφανισθούν ενώπιον των αρχών.
- 209 Συναφώς, επισημαίνεται ότι οι αιτήσεις άρσεως της ασυλίας των προσφευγόντων συνοδεύονταν από πλείονα συνημμένα έγγραφα, τα οποία προσδιορίζονταν στις διατάξεις που μνημονεύονται στις σκέψεις 11 και 15 ανωτέρω, μεταξύ των οποίων καταλέγεται και η προμνημονευθείσα απόφαση του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) της 14ης Οκτωβρίου 2019. Δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγοντες είχαν τη δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των εγγράφων αυτών που αποτελούσαν μέρος του φακέλου περί άρσεως της ασυλίας στον οποίο είχαν πρόσβαση οι προσφεύγοντες. Η ανακοίνωση 1/20, η οποία συνιστά απλώς διαβιβαστικό σημείωμα, δεν παρέχει κανένα επιπλέον ουσιώδες στοιχείο ως προς τα επίμαχα έγγραφα, σχετικά με το οποίο θα έπρεπε να παρασχεθεί στους προσφεύγοντες η δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Ως εκ τούτου, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η ανακοίνωση 1/20 δεν περιήλθε σε γνώση των προσφευγόντων, κάτι που αμφισβητείται από το Κοινοβούλιο, το στοιχείο αυτό στερείται παντελώς σημασίας όσον αφορά το περιεχόμενο των προσβαλλομένων αποφάσεων. Επομένως, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να απαιτείται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε το Κοινοβούλιο.
- 210 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- *Επί του δευτέρου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως κατά την ακρόαση των προσφευγόντων*
- 211 Το άρθρο 9, παράγραφος 6, τρίτο εδάφιο, του Εσωτερικού Κανονισμού ορίζει ότι ο πρόεδρος της επιτροπής νομικών θεμάτων καλεί σε ακρόαση τον βουλευτή του οποίου ζητήθηκε η άρση της ασυλίας και ότι ο βουλευτής μπορεί να παραιτηθεί από το δικαίωμά του ακροάσεως. Επισημαίνεται επίσης ότι, κατά το σημείο 20 της ανακοινώσεως 11/2019, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα που φέρει τον τίτλο «Ακρόαση», ο βουλευτής του οποίου ζητήθηκε η άρση της ασυλίας ή εκείνος που τον εκπροσωπεί μπορεί να λάβει τον λόγο μόνον κατά τη διάρκεια ακροάσεως η οποία είναι προαιρετική. Μπορεί να διατυπώσει προκαταρκτικές παρατηρήσεις οι οποίες δεν επιτρέπεται να υπερβαίνουν τα δεκαπέντε λεπτά της ώρας και των οποίων έπονται σύντομες απαντήσεις στις ερωτήσεις των μελών της επιτροπής. Εξάλλου, υπό τον τίτλο «Χρόνος ομιλίας», το σημείο 11 της εν λόγω ανακοινώσεως ορίζει ότι, λαμβανομένου υπόψη του περιορισμένου χρόνου που διαθέτει η επιτροπή νομικών θεμάτων για την εξέταση των υποθέσεων ασυλίας, ο χρόνος ομιλίας καθορίζεται αυστηρώς από τον πρόεδρο. Στο σημείο 13 διευκρινίζεται επίσης ότι, σε περίπτωση ακροάσεως, τα μέλη της επιτροπής νομικών θεμάτων πλην του εισηγητή μπορούν να παρέμβουν εν συντομία για να θέσουν ερωτήσεις.

- 212 Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες προσάπτουν στον πρόεδρο της επιτροπής νομικών θεμάτων ότι ακολούθησε αυστηρά τις αρχές που εκτίθενται στη σκέψη 211 ανωτέρω, μολονότι ο περίπλοκος χαρακτήρας των επίμαχων υποθέσεων δικαιολογούσε παρέκκλιση από τις αρχές αυτές, ο δε εισηγητής δεν παρίστατο κατά την ανάπτυξη των προκαταρκτικών παρατηρήσεων του πρώτου προσφεύγοντος.
- 213 Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγοντες διέθεταν έκαστος δεκαπέντε λεπτά της ώρας για να αναπτύξουν τις προκαταρκτικές παρατηρήσεις τους και ότι είχαν τη δυνατότητα να απαντήσουν σε ερωτήσεις των μελών της επιτροπής νομικών θεμάτων, σύμφωνα με τις αρχές που θέτει η ανακοίνωση 11/2019.
- 214 Υπενθυμίζεται επίσης ότι οι προσφεύγοντες διαβίβασαν επανειλημμένως στην επιτροπή νομικών θεμάτων τις παρατηρήσεις τους, συνοδευόμενες από αποδεικτικά στοιχεία τα οποία θεωρούσαν κρίσιμα για την εξέταση των αιτήσεων άρσεως ασυλίας. Επομένως, είχαν επίσης τη δυνατότητα, με τον τρόπο αυτόν, να ασκήσουν το δικαίωμά τους ακροάσεως γνωστοποιώντας την άποψή τους κατά τη διάρκεια της διαδικασίας. Συναφώς, δεν αποδείχθηκε ούτε προκύπτει από τις παρατηρήσεις του Κοινοβουλίου ως προς την τυπική παρουσίαση του παραρτήματος Α 44, το οποίο περιλαμβάνει τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν στις 15 Φεβρουαρίου 2021 οι προσφεύγοντες στα μέλη της επιτροπής νομικών θεμάτων και τα συνημμένα σε αυτές έγγραφα, ότι η εν λόγω επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το συγκεκριμένο παράρτημα πριν εκδώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.
- 215 Όσον αφορά το ότι ο εισηγητής δεν ήταν παρών όταν ο πρώτος προσφεύγων ανέπτυξε τις προκαταρκτικές παρατηρήσεις του κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής νομικών θεμάτων της 14ης Ιανουαρίου 2021, δεν διευκρινίζεται ο λόγος για τον οποίον τούτο ήταν αντίθετο προς τους εσωτερικούς κανόνες του Κοινοβουλίου ή έθιγε το δικαίωμα ακροάσεως. Κατά τα λοιπά, το Κοινοβούλιο επισημαίνει, χωρίς να αμφισβητείται επ' αυτού, ότι ο εισηγητής παρίστατο εξ αποστάσεως κατά την έναρξη της συνεδριάσεως αυτής, μέχρις ότου ένα τεχνικό πρόβλημα τον υποχρέωσε να παρευρεθεί αυτοπροσώπως.
- 216 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 217 Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν βασίμως να υποστηρίξουν ότι υπήρξε προσβολή του δικαιώματός τους ακροάσεως. Πρέπει επίσης να απορριφθεί, εν πάση περιπτώσει και κατά συνέπεια, η αιτίαση με την οποία προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας η οποία, ελλείψει οποιασδήποτε σχετικής επιχειρηματολογίας των προσφευγόντων, στηρίζεται αποκλειστικώς σε προβαλλόμενη προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως.
- 218 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας

- 219 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας, κατά το άρθρο 41 παράγραφος 1, του Χάρτη, από την οποία προκύπτει επίσης παράβαση του άρθρου 15 ΣΛΕΕ, καθώς και του άρθρου 39, παράγραφος 2, και των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αποτελείται από τέσσερα σκέλη, εκ των οποίων, με το μεν πρώτο προβάλλεται μη σύννομος ορισμός ενός μόνον εισηγητή για τρεις υποθέσεις ασυλίας, με το δεύτερο έλλειψη αμεροληψίας εκ μέρους του εισηγητή και με το τρίτο έλλειψη αμεροληψίας

- εκ μέρους του προέδρου της επιτροπής νομικών θεμάτων. Με το τέταρτο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η κεκλεισμένων των θυρών διεξαγωγή των εργασιών της εν λόγω επιτροπής παρακωλύει τη δυνατότητά τους να καταδείξουν τις επιπτώσεις της μεροληψίας του εισηγητή και του προέδρου της επιτροπής στις προσβαλλόμενες αποφάσεις.
- 220 Το Κοινοβούλιο, υποστηριζόμενο από το Βασίλειο της Ισπανίας, αμφισβητεί το βάσιμο των ως άνω επιχειρημάτων.
- 221 Προκαταρκτικώς, κατά πρώτον, υπενθυμίζεται ότι τα θεσμικά και λοιπά όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης οφείλουν να σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνονται στο δίκαιο της Ένωσης, μεταξύ των οποίων καταλέγεται το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη.
- 222 Το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην αμερόληπτη και δίκαιη εξέταση των υποθέσεών του από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης. Το δικαίωμα αυτό απηχεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Ισπανία κατά Συμβουλίου, C-521/15, EU:C:2017:982, σκέψεις 88 και 89). Η απαίτηση περί αμεροληψίας, η οποία βαρύνει ως εκ τούτου τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης κατά την εκτέλεση της αποστολής τους, αποσκοπεί στη διασφάλιση της ίσης μεταχειρίσεως, στην οποία στηρίζεται η Ένωση (βλ. απόφαση της 27ης Μαρτίου 2019, August Wolff και Remedia κατά Επιτροπής, C-680/16 P, EU:C:2019:257, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 223 Σκοπός της επιβολής της απαιτήσεως αυτής είναι κυρίως η αποτροπή του ενδεχομένου να αντιμετωπίζουν καταστάσεις συγκρούσεως συμφερόντων οι μόνιμοι υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού που ενεργούν για λογαριασμό των θεσμικών και λοιπών οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης. Με δεδομένη τη θεμελιώδη σημασία της εγγυήσεως περί ανεξαρτησίας και ακεραιότητας τόσο για την εσωτερική λειτουργία των θεσμικών και λοιπών οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης όσο και για την εικόνα τους προς τα έξω, η απαίτηση περί αμεροληψίας καταλαμβάνει όλες τις περιστάσεις για τις οποίες ο μόνιμος υπάλληλος ή το μέλος του λοιπού προσωπικού που καλείται να αποφανθεί επί υποθέσεως μπορεί ευλόγως να αντιληφθεί ότι θα μπορούσαν να δημιουργήσουν στους τρίτους την εντύπωση ότι είναι πιθανό να επηρεάσουν την ανεξαρτησία του στον οικείο τομέα (βλ. απόφαση της 27ης Μαρτίου 2019, August Wolff και Remedia κατά Επιτροπής, C-680/16 P, EU:C:2019:257, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 224 Η εν λόγω απαίτηση περί αμεροληψίας ισχύει και για τα μέλη του Κοινοβουλίου που παρεμβαίνουν στο πλαίσιο της λήψεως αποφάσεων οι οποίες αφορούν καθήκοντα διοικητικής φύσεως του Κοινοβουλίου (πρβλ. αποφάσεις της 7ης Νοεμβρίου 2019, ADDE κατά Κοινοβουλίου, T-48/17, EU:T:2019:780, σκέψη 61, και της 12ης Οκτωβρίου 2022, Vasallo Andrés κατά Κοινοβουλίου, T-496/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:628, σκέψεις 20 έως 24).
- 225 Ως προς τις αποφάσεις πολιτικού χαρακτήρα με τις οποίες το Κοινοβούλιο αποφαινεται επί αιτήσεως άρσεως ασυλίας (βλ. σκέψη 112 ανωτέρω), υπενθυμίζεται ότι δύνανται να μεταβάλουν ουσιωδώς την ατομική νομική κατάσταση του συγκεκριμένου βουλευτή καταργώντας την προστασία που του παρέχει η συγκεκριμένη ασυλία και ότι, κατά το μέτρο αυτό, είναι δεκτικές προσφυγής ακυρώσεως. Στο εν λόγω πλαίσιο, και όπως επισήμανε ο Αντιπρόεδρος του Δικαστηρίου στη διάταξη της 24ης Μαΐου 2022, Puigdemont i Casamajó κ.λπ. κατά

Κοινοβουλίου και Ισπανίας [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, σκέψη 192], η διαδικασία που μπορεί να καταλήξει στην έκδοση τέτοιας αποφάσεως πρέπει απαραίτητως να παρέχει επαρκή ατομικά εχέγγυα.

- 226 Το Κοινοβούλιο έθεσε, επομένως, σε εφαρμογή ένα στάδιο εξετάσεως της αιτήσεως άρσεως της ασυλίας που ανατέθηκε στην αρμόδια επιτροπή, εν προκειμένω στην επιτροπή νομικών θεμάτων, η οποία είναι επιφορτισμένη με την κατάρτιση του σχεδίου αποφάσεως που υποβάλλεται σε ψηφοφορία στην ολομέλεια. Στο πλαίσιο του συγκεκριμένου σταδίου εξετάσεως της αιτήσεως άρσεως της ασυλίας, διαπιστώνεται ότι, κατά τους εσωτερικούς κανόνες του Κοινοβουλίου, ο ενδιαφερόμενος βουλευτής απολαύει των δικαιωμάτων που προβλέπονται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του Χάρτη, ήτοι του δικαιώματος ακροάσεως, του δικαιώματος προσβάσεως στον φάκελο της υποθέσεώς του και της υποχρεώσεως του Κοινοβουλίου να αιτιολογεί την απόφασή του. Κατά το στάδιο αυτό, ο ενδιαφερόμενος βουλευτής πρέπει επίσης να απολαύει του προβλεπόμενου στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη δικαιώματος στην αμερόληπτη και δίκαιη εξέταση των υποθέσεών του, όπως δέχθηκε το Κοινοβούλιο στα υπομνήματά του και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Εντούτοις, η εν λόγω απαίτηση περί αμεροληψίας πρέπει κατ' ανάγκην να λαμβάνει υπόψη ότι οι βουλευτές, μέλη της ως άνω επιτροπής, δεν είναι, εξ ορισμού, πολιτικά ουδέτεροι, στοιχείο το οποίο τους διακρίνει από τους μόνιμους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό που ενεργούν για λογαριασμό των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης.
- 227 Κατά δεύτερον, η απαίτηση περί αμεροληψίας καλύπτει, αφενός, την υποκειμενική αμεροληψία, κατά την οποία κανένα μέλος του οικείου θεσμικού οργάνου που έχει επιληφθεί της υποθέσεως δεν πρέπει να εκδηλώνει μεροληψία ή προσωπικές προκαταλήψεις, και, αφετέρου, την αντικειμενική αμεροληψία, κατά την οποία το θεσμικό όργανο πρέπει να παρέχει επαρκή εχέγγυα για τον αποκλεισμό κάθε εύλογης αμφιβολίας συναφώς (πρβλ. απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 2021, Dalli κατά Επιτροπής, C-615/19 P, EU:C:2021:133, σκέψη 112 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 228 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξετασθεί υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων.

– Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά τον ορισμό ενός μόνον εισηγητή για τις τρεις υποθέσεις

- 229 Με το πρώτο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο όρισε, μυστικώς και άνευ αιτιολογίας, έναν μόνον εισηγητή για την εξέταση των τριών αιτήσεων άρσεως της ασυλίας κατά παράβαση των σημείων 6 και 8 της ανακοινώσεως 11/2019. Κατά την άποψή τους, η μη τήρηση του ουσιώδους αυτού τύπου στοιχειοθετεί προσβολή του κατοχυρωμένου στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη δικαιώματός τους στην αμερόληπτη και δίκαιη εξέταση των υποθέσεών τους.
- 230 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 9 του Εσωτερικού Κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικασίες σχετικά με την ασυλία», προβλέπει ότι οι αιτήσεις άρσεως ασυλίας, εφόσον ανακοινώνονται στην ολομέλεια, παραπέμπονται στην αρμόδια επιτροπή, η οποία είναι επιφορτισμένη με την υποβολή προτάσεως αιτιολογημένης αποφάσεως, αφού προηγουμένως παράσχει στον ενδιαφερόμενο βουλευτή τη δυνατότητα να εκφράσει την άποψή του και αφού, ενδεχομένως, ζητήσει πληροφορίες και διευκρινίσεις από την ενδιαφερόμενη αρχή. Το εν λόγω άρθρο 9 προβλέπει επίσης, στην παράγραφο 11, ότι η επιτροπή οφείλει να εξετάζει τα ζητήματα περί ασυλίας με τη μεγαλύτερη δυνατή εμπιστευτικότητα. Κατά τα λοιπά, η αρμόδια επιτροπή

είναι εκείνη που καθορίζει τους όρους εφαρμογής του άρθρου 9, δυνάμει της παραγράφου 13 του εν λόγω άρθρου, και, επομένως, τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί για την κατάρτιση της προτάσεως αποφάσεως η οποία θα υποβληθεί στο Κοινοβούλιο κατά τη σύνοδο της ολομέλειας.

- 231 Στο πλαίσιο αυτό, η επιτροπή νομικών θεμάτων εξέδωσε την ανακοίνωση 11/2019, με την οποία καθορίζονται κανόνες συμπεριφοράς ενδεικτικοί της πρακτικής που προτίθεται να ακολουθεί κατά την εξέταση των αιτήσεων άρσεως ασυλίας (απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2021, Jalkh κατά Κοινοβουλίου, T-230/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:848, σκέψη 44· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2020, Bilde κατά Κοινοβουλίου, T-248/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:46, σκέψη 24).
- 232 Η ανακοίνωση 11/2019 προβλέπει, στο σημείο της 6, ότι η αρμόδια επιτροπή ορίζει εισηγητή για «κάθε αίτηση άρσης ασυλίας». Κατά το σημείο 7 της εν λόγω ανακοινώσεως, εναπόκειται σε κάθε πολιτική ομάδα να ορίσει έναν βουλευτή που ενεργεί ως μόνιμος εισηγητής για τις υποθέσεις ασυλίας και αναλαμβάνει καθήκοντα συντονιστή «προκειμένου να μεριμνά ώστε οι υποθέσεις ασυλιών να εξετάζονται από έμπειρους βουλευτές». Το σημείο 8 της ίδιας ανακοινώσεως ορίζει ότι, για κάθε υπόθεση ασυλίας, τα καθήκοντα του εισηγητή εναλλάσσονται σε ισότιμη βάση μεταξύ των πολιτικών ομάδων, υπό τον όρο, όμως, ότι ο εισηγητής δεν μπορεί να ανήκει στην ίδια πολιτική ομάδα ούτε να έχει εκλεγεί για το ίδιο κράτος μέλος με τον βουλευτή του οποίου ζητείται να αρθεί η ασυλία.
- 233 Ως εκ τούτου, όπως επιβεβαιώθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κάθε πολιτική ομάδα του Κοινοβουλίου ορίζει, μεταξύ των μελών της που μετέχουν στην επιτροπή νομικών θεμάτων, έναν μόνιμο εισηγητή για τις υποθέσεις ασυλίας. Δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο αριθμεί, κατά την κοινοβουλευτική περίοδο 2019-2024, επτά πολιτικές ομάδες, ορίστηκαν επτά βουλευτές για να ασκούν καθήκοντα εισηγητή στις υποθέσεις ασυλίας. Η επιτροπή νομικών θεμάτων αναθέτει κάθε αίτηση άρσεως της ασυλίας σε έναν από τους εισηγητές αυτούς, σύμφωνα με ένα σύστημα εκ περιτροπής ορισμού το οποίο έχει καθιερωθεί κατά τρόπο ισότιμο μεταξύ των πολιτικών ομάδων και από το οποίο κατ' αρχήν χωρεί παρέκκλιση μόνον αν ο εισηγητής της οικείας ομάδας παραιτηθεί, οπότε η υπόθεση ανατίθεται στον εισηγητή ο οποίος έχει ορισθεί από την επόμενη στη σειρά πολιτική ομάδα.
- 234 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ευθύς εξαρχής ότι οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο ορισμός ενός μόνον εισηγητή για την εξέταση των τριών αιτήσεων άρσεως της ασυλίας, κατά παράβαση των σημείων 6 και 8 της ανακοινώσεως 11/2019, προσβάλλει το δικαίωμά τους στην αμερόληπτη και δίκαιη εξέταση των υποθέσεών τους, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 παράγραφος 1, του Χάρτη. Υπό την επιφύλαξη, όμως, του ζητήματος της αμεροληψίας του ορισθέντος εισηγητή, το οποίο θα εξετασθεί στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν κανένα στοιχείο δυνάμενο να καταδείξει ότι η προβαλλόμενη μη τήρηση των εν λόγω σημείων της ανακοινώσεως 11/2019 μπορεί να συνιστά προσβολή του δικαιώματος αυτού.
- 235 Εν συνεχεία, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση του σημείου 6 της ανακοινώσεως 11/2019, επισημαίνεται ότι ορίστηκε εισηγητής για κάθε αίτηση άρσεως ασυλίας, ο οποίος, βεβαίως, είναι το ίδιο πρόσωπο. Επομένως, τηρήθηκε η αρχή που διατυπώνεται στο εν λόγω σημείο.

- 236 Όσον αφορά την αρχή της επί ισότιμης βάσεως εναλλαγής στα καθήκοντα του εισηγητή, κατά το σημείο 8 της ανακοινώσεως 11/2019, αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εμποδίζει τον διορισμό ενός μόνον εισηγητή για την εξέταση πλειόνων συναφών υποθέσεων ασυλίας οσάκις, όπως εν προκειμένω, οι αιτήσεις άρσεως της ασυλίας αφορούν βουλευτές κατά των οποίων έχει κινηθεί η ίδια ποινική διαδικασία.
- 237 Επιπλέον, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι δεν τηρήθηκε το σημείο 8 της ανακοινώσεως 11/2019, υπενθυμίζεται ότι, μεταξύ των διατάξεων οι οποίες διέπουν τις εσωτερικές διαδικασίες ενός θεσμικού οργάνου, οι διατάξεις η παράβαση των οποίων δεν μπορεί να προβληθεί από τα φυσικά και νομικά πρόσωπα, επειδή αφορούν μόνον τους κανόνες εσωτερικής λειτουργίας του θεσμικού οργάνου οι οποίοι δεν είναι ικανοί να επηρεάσουν τη νομική τους κατάσταση, πρέπει να διακρίνονται από τις διατάξεις των οποίων η παράβαση μπορεί αντιθέτως να προβληθεί, καθόσον οι τελευταίες δημιουργούν δικαιώματα και αποτελούν παράγοντα ασφάλειας δικαίου για τα πρόσωπα αυτά (βλ. απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2019, Portigou κατά ΕΣΕ, T-365/16, EU:T:2019:824, σκέψη 135 και εκεί μνημονουόμενη νομολογία· πρβλ., επίσης, αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1991, Nakajima κατά Συμβουλίου, C-69/89, EU:C:1991:186, σκέψεις 49 και 50, και της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23, σκέψη 132). Το εν λόγω σημείο 8, πάντως, δεν κατοχυρώνει δικαίωμα υπέρ των βουλευτών αυτών ούτε αποτελεί παράγοντα ασφάλειας δικαίου για τους συγκεκριμένους βουλευτές. Πράγματι, αποσκοπεί στην οργάνωση της εσωτερικής λειτουργίας του Κοινοβουλίου, διασφαλίζοντας την ίση μεταχείριση των πολιτικών ομάδων εντός αυτού. Πρόκειται, επομένως, για μέτρο αμιγώς εσωτερικής οργανώσεως, του οποίου η παράβαση δεν δύναται να επηρεάσει τη νομιμότητα των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 238 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- Επί του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται έλλειψη αμεροληψίας του εισηγητή*
- 239 Με το δεύτερο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο παρέβη ουσιώδη τύπο καθόσον όρισε εντελώς μεροληπτικό εισηγητή. Συγκεκριμένα, ο εισηγητής είναι μέλος της ίδιας πολιτικής ομάδας του Κοινοβουλίου στην οποία ανήκουν οι βουλευτές που έχουν εκλεγεί για το Βασίλειο της Ισπανίας και είναι μέλη του ισπανικού πολιτικού κόμματος VOX, ήτοι της ομάδας των Ευρωπαίων Συντηρητικών και Μεταρρυθμιστών (ECR). Το κόμμα VOX, όμως, από κοινού με το Ministerio fiscal (εισαγγελική αρχή) και τον Abogado del Estado (νομικό σύμβουλο του κράτους), κίνησε την ποινική διαδικασία κατά των προσφευγόντων βάσει της οποίας ζητήθηκε η άρση της ασυλίας τους. Κατά τους προσφεύγοντες, το συγκεκριμένο κόμμα εκδηλώνει ιδιαίτερη εχθρότητα κατά των προσφευγόντων. Οι προσφεύγοντες επισημαίνουν επίσης ότι ο εισηγητής επέδειξε προκατάληψη πριν από και μετά την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων. Συγκεκριμένα, οργάνωσε στο Κοινοβούλιο συνάντηση και προήδρευσε αυτής μαζί με το εν λόγω ισπανικό κόμμα, κατά τη διάρκεια της οποίας έγιναν δηλώσεις προδήλως εχθρικές προς τους προσφεύγοντες. Η συγκεκριμένη έλλειψη αμεροληψίας επιβεβαιώνεται από δηλώσεις του εισηγητή μεταγενέστερες της εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων και από τις αντιδράσεις του ισπανικού κόμματος VOX. Οι προσφεύγοντες προβάλλουν επίσης τις φιλικές σχέσεις του εισηγητή με τα μέλη του κόμματος VOX.
- 240 Οι προσφεύγοντες διευκρίνισαν, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι έθεταν κυρίως υπό αμφισβήτηση την υποκειμενική αμεροληψία του εισηγητή, επισημαίνοντας συγχρόνως ότι τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία καταδείκνυαν, τουλάχιστον, παράβαση της υποχρέωσης αντικειμενικής αμεροληψίας.

- 241 Προκαταρκτικώς, δεν αμφισβητείται ότι ο εισηγητής που ήταν επιφορτισμένος με την εξέταση της αιτήσεως άρσεως της ασυλίας του πρώτου προσφεύγοντος ορίσθηκε σύμφωνα με το εκ περιτροπής σύστημα που είχε καθιερωθεί μεταξύ των πολιτικών ομάδων. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, ωστόσο, ότι ο εν λόγω εισηγητής, ο οποίος είναι επίσης επιφορτισμένος με την εξέταση των αιτήσεων άρσεως της ασυλίας του δεύτερου προσφεύγοντος και της τρίτης προσφεύγουσας, όφειλε να παραιτηθεί ή να εξαιρεθεί, λαμβανομένης υπόψη της εκ μέρους του ελλείψεως αμεροληψίας.
- 242 Συναφώς, πρώτον, υπενθυμίζεται ο πολιτικός χαρακτήρας των αποφάσεων με τις οποίες το Κοινοβούλιο αποφαινεται επί αιτήσεως άρσεως ασυλίας (βλ. σκέψη 225 ανωτέρω).
- 243 Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι το στάδιο της εξετάσεως της αιτήσεως άρσεως της ασυλίας διεξάγεται από κοινοβουλευτική επιτροπή, ήτοι από πολιτικό όργανο του οποίου η σύνθεση πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 209 του Εσωτερικού Κανονισμού, να αντικατοπτρίζει την ποικιλομορφία που υφίσταται ως προς τη σύνθεση του Κοινοβουλίου, δεδομένου ότι η κατανομή των εδρών είναι, στο μέτρο του δυνατού, ανάλογη προς την εκπροσώπηση των πολιτικών ομάδων εντός του Κοινοβουλίου. Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 231 ανωτέρω, η εν λόγω επιτροπή ορίζει, στο πλαίσιο της, τον εισηγητή σύμφωνα με ένα σύστημα εναλλαγής επί ισότιμης βάσεως μεταξύ των πολιτικών ομάδων. Επομένως, αν η αποστολή του εισηγητή ανατίθεται σε βουλευτή που ανήκει σε συγκεκριμένη πολιτική ομάδα, ο βουλευτής αυτός ενεργεί στο πλαίσιο επιτροπής της οποίας η σύνθεση αντικατοπτρίζει την ισορροπία μεταξύ των πολιτικών ομάδων εντός του Κοινοβουλίου.
- 244 Στο ως άνω πλαίσιο, η αμεροληψία βουλευτή που παρεμβαίνει στο συγκεκριμένο στάδιο εξετάσεως, όπως είναι ο εισηγητής, δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να εκτιμάται υπό το πρίσμα της πολιτικής ιδεολογίας του, ούτε υπό το πρίσμα συγκρίσεως μεταξύ της πολιτικής ιδεολογίας του και εκείνης του βουλευτή τον οποίο αφορά η αίτηση άρσεως ασυλίας. Ειδικότερα, η συμμετοχή του εισηγητή σε εθνικό πολιτικό κόμμα ή πολιτική ομάδα συσταθείσα εντός του Κοινοβουλίου, ανεξαρτήτως των αξιών και των ιδεών τους, και ακόμη και αν υποθεθεί ότι αυτές θα μπορούσαν να καταδείξουν εκ των προτέρων δυσμενείς απόψεις σε σχέση με την κατάσταση του βουλευτή τον οποίο αφορά η αίτηση άρσεως της ασυλίας, δεν ασκεί, κατ' αρχήν, επιρροή στην εκτίμηση περί αμεροληψίας του εισηγητή. Συναφώς, έχει κριθεί ότι η διαφορά πολιτικής ιδεολογίας μεταξύ του εισηγητή και του βουλευτή τον οποίο αφορά η αίτηση άρσεως της ασυλίας δεν δύναται, αφ' εαυτής, να επηρεάσει τη διαδικασία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως (απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2021, Jalkh κατά Κοινοβουλίου, T-230/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:848, σκέψη 46).
- 245 Ω εκ τούτου, εν προκειμένω, η συμμετοχή του εισηγητή στην ευρωπαϊκή πολιτική ομάδα των Ευρωπαίων Συντηρητικών και Μεταρρυθμιστών δεν ασκεί, κατ' αρχήν, επιρροή στην εκτίμηση περί αμεροληψίας του.
- 246 Βεβαίως, η εν λόγω πολιτική ομάδα περιλαμβάνει και τους βουλευτές του πολιτικού κόμματος VOX, το οποίο, όπως επισήμανε ο Αντιπρόεδρος του Δικαστηρίου στη διάταξη της 24ης Μαΐου 2022, Puigdemont i Casamajó κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Ισπανίας [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, σκέψη 202], τελεί σε κατάσταση όλως ιδιαίτερη έναντι των προσφευγόντων, δεδομένου ότι κίνησε την επίμαχη ποινική διαδικασία. Εντούτοις, η ιδιαίτερη αυτή κατάσταση αφορά τους βουλευτές που είναι μέλη του πολιτικού κόμματος VOX και δεν μπορεί, εξ ορισμού, να επεκταθεί στο σύνολο των μελών της πολιτικής ομάδας των Ευρωπαίων Συντηρητικών και Μεταρρυθμιστών απλώς και μόνον επειδή, καθόσον ανήκουν στην ίδια ομάδα, έχουν παρόμοιες πολιτικές απόψεις.

- 247 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο εισηγητής προήδρευσε συναντήσεως του πολιτικού κόμματος VOX εντός του Κοινοβουλίου κατά τη διάρκεια της οποίας φέρεται να υποστήριξε το σύνθημα «ο Puigdemont στη φυλακή».
- 248 Εκ προοιμίου, διαπιστώνεται ότι η συνοπτική έκθεση της αιτιάσεως αυτής περιλαμβάνεται στο δικόγραφο της προσφυγής και τεκμηριώνεται με αποδεικτικό στοιχείο που περιέχεται σε συγκεκριμένα παραρτήματα, ήτοι σε σύνδεσμο προς οπτικοακουστική εγγραφή. Ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 34 ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε συναφώς το Κοινοβούλιο.
- 249 Εν συνεχεία, δεν αμφισβητείται ότι, στο πλαίσιο των καθηκόντων του ως μέλους του Κοινοβουλίου, ο εισηγητής οργάνωσε και έλαβε μέρος σε εκδήλωση που έλαβε χώρα στις 6 Μαρτίου 2019 στις εγκαταστάσεις του Κοινοβουλίου, συνιστάμενη σε παρέμβαση του γενικού γραμματέα του πολιτικού κόμματος VOX με θέμα «Cataluña es España» («Η Καταλονία είναι Ισπανία»). Ο τελευταίος έκλεισε την ομιλία του με τη φράση «Viva España, viva Europa y Puigdemont a prisión» («Ζήτω η Ισπανία, ζήτω η Ευρώπη, ο Puigdemont στη φυλακή»).
- 250 Αφενός, δεν αμφισβητείται ότι, κατά τη διάρκεια της ως άνω εκδηλώσεως, ο εισηγητής δεν εξέφρασε άποψη προφορικός. Πράγματι, από την οπτικοακουστική καταγραφή της εκδηλώσεως προκύπτει ότι, μολονότι ο εισηγητής ήταν παρών στο τραπέζι των ομιλητών, μαζί με τον γενικό γραμματέα του κόμματος VOX και δύο άλλα μέλη του Κοινοβουλίου, παρενέβη προφορικός μόνον ο γενικός γραμματέας του εν λόγω κόμματος.
- 251 Αφετέρου, η οργάνωση μιας τέτοιας εκδηλώσεως μπορεί να θεωρηθεί ότι δηλώνει την υποστήριξη του εισηγητή στις ιδέες που προσβέβει το εν λόγω πολιτικό κόμμα όσον αφορά, ειδικότερα, λαμβανομένου υπόψη του θέματος της εκδηλώσεως, την πολιτική κατάσταση στην Καταλονία, καθώς και την αντίθεσή του στις πολιτικές ιδέες που προσβέβουν οι προσφεύγοντες. Μολονότι, βεβαίως, τα πραγματικά περιστατικά τα οποία προσάπτονται στους προσφεύγοντες στο πλαίσιο της επίμαχης ποινικής διαδικασίας αφορούν την πολιτική κατάσταση στην Καταλονία, καθόσον σχετίζονται με τη θέσπιση των νόμων που μνημονεύονται στη σκέψη 2 ανωτέρω και με τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος περί αυτοδιαθέσεως για το οποίο γίνεται λόγος στην ίδια σκέψη, η δημοσιοποίηση, εκ μέρους του βουλευτή, μελλοντικού εισηγητή επί των υποθέσεων άρσεως της ασυλίας των προσφευγόντων, της απόψεώς του ως προς την κατάσταση αυτή δεν αρκεί, για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 244 και 246 ανωτέρω, για να στοιχειοθετηθεί παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας. Επισημαίνεται επίσης ότι, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 141 ανωτέρω, τα ζητήματα αν τα προσαπτόμενα στους προσφεύγοντες πραγματικά περιστατικά έχουν αποδειχθεί, αν αυτά δικαιολογούσαν την ποινική δίωξη εις βάρος τους και αν οι διατάξεις του εθνικού δικαίου που προβλέπουν τα αδικήματα για τα οποία ασκήθηκε ποινική δίωξη κατά των προσφευγόντων ήταν πρόσφορες διαφέρουν από το ζήτημα αν οι προϋποθέσεις άρσεως της βουλευτικής ασυλίας, κατά το άρθρο 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, πληρούνταν κατά τον χρόνο υποβολής της σχετικής αιτήσεως. Το τελευταίο αυτό ζήτημα, όμως, είναι το μόνο που εξετάσθηκε από τον εισηγητή.
- 252 Τρίτον, με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ορισμένα πραγματικά περιστατικά τα οποία είναι μεταγενέστερα των προσβαλλομένων αποφάσεων και τα οποία, κατά τους προσφεύγοντες, πιστοποιούν την έλλειψη αμεροληψίας του εισηγητή.
- 253 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 85, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα αποδεικτικά στοιχεία προσκομίζονται και τα αποδεικτικά μέσα προτείνονται στο πλαίσιο της πρώτης ανταλλαγής υπομνημάτων. Με το άρθρο 85, παράγραφος 2, του Κανονισμού

Διαδικασίας διευκρινίζεται ότι, προς υποστήριξη της επιχειρηματολογίας τους, οι κύριοι διάδικοι μπορούν να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία ή να προτείνουν αποδεικτικά μέσα και με τα υπομνήματα απαντήσεως και ανταπαντήσεως, εφόσον δικαιολογήσουν την καθυστέρηση αυτή.

- 254 Καθόσον οι προσφεύγοντες προβάλλουν την ύπαρξη συνεντεύξεως του εισηγητή σε βουλγαρική εφημερίδα, με ημερομηνία την επομένη της εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων, ήτοι πριν από την κατάθεση του δικογράφου της προσφυγής, επισημαίνεται ότι το έγγραφο αυτό προσκομίσθηκε με το υπόμνημα απαντήσεως χωρίς οι προσφεύγοντες να δικαιολογήσουν την καθυστερημένη προσκόμισή του. Ως εκ τούτου, το εν λόγω αποδεικτικό στοιχείο πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, όπως ζητεί το Κοινοβούλιο.
- 255 Εξάλλου, οι διάφορες αντιδράσεις του πολιτικού κόμματος VOX που διατυπώθηκαν μετά την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων και την κατάθεση του δικογράφου της προσφυγής, ιδίως δε οι εκδηλώσεις ικανοποιήσεως όσον αφορά την έκθεση που κατήρτισε ο εισηγητής, δεν μπορούν να καταδείξουν την έλλειψη αμεροληψίας εκ μέρους του εισηγητή. Το αυτό ισχύει και για το προβαλλόμενο από τους προσφεύγοντες γεγονός ότι στον εισηγητή επιβλήθηκε διοικητική κύρωση λόγω της συμπεριφοράς του στην αίθουσα συνεδριάσεων του Κοινοβουλίου για πραγματικά περιστατικά τα οποία δεν σχετίζονται με την υπό κρίση υπόθεση.
- 256 Τέταρτον, οι προσφεύγοντες δεν υποστηρίζουν ότι ο εισηγητής τελούσε σε κατάσταση συγκρούσεως συμφερόντων, η οποία υφίσταται, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος Ι του Εσωτερικού Κανονισμού, «στην περίπτωση που βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έχει προσωπικό συμφέρον που θα μπορούσε να επηρεάσει αθέμιτα την εκτέλεση των καθηκόντων του ως βουλευτή». Εν γένει, οι προσφεύγοντες δεν προβάλλουν κανένα προσωπικό συμφέρον του εισηγητή δυνάμενο να επηρεάσει την αμεροληψία του κατά την άσκηση των καθηκόντων του. Ομοίως, οι προσφεύγοντες δεν προβάλλουν καμία δήλωση του εισηγητή από την οποία να προκύπτει ότι εξέτασε το ενδεχόμενο να επιτελέσει το έργο του εμφορούμενος από προσωπική προκατάληψη, δυνάμενη να διαχωρισθεί από την πολιτική ιδεολογία του.
- 257 Ως εκ τούτου, το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

– Επί του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη αμεροληψίας του προέδρου της επιτροπής νομικών θεμάτων

- 258 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο πρόεδρος της επιτροπής νομικών θεμάτων δεν παρείχε καμία εγγύηση αμεροληψίας για τους λόγους που εκτίθενται στις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλαν στη συγκεκριμένη επιτροπή και οι οποίες περιλαμβάνονται σε παράρτημα του δικογράφου της προσφυγής. Διευκρινίζουν, ειδικότερα, ότι ο ως άνω πρόεδρος και το εθνικό πολιτικό κόμμα στο οποίο ανήκει έχουν επιδείξει οξύτατη εχθρότητα κατά των προσφευγόντων, ακολουθώντας στρατηγική έχουσα ως σκοπό να τους παρεμποδίσει να καταλάβουν την έδρα τους στο Κοινοβούλιο.
- 259 Συναφώς, από τα εκτιθέμενα στις σκέψεις 33 έως 37 ανωτέρω προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα τα επιχειρήματα περί ελλείψεως αμεροληψίας του προέδρου της επιτροπής νομικών θεμάτων, τα οποία περιλαμβάνονται μόνον στα παραρτήματα του δικογράφου της προσφυγής χωρίς να μνημονεύονται ρητώς σε αυτό. Τούτο ισχύει όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με την ισπανική ιθαγένεια του εν λόγω προέδρου. Το αυτό ισχύει και για ορισμένα επιχειρήματα σχετικά με προβαλλόμενη συμπεριφορά του, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο.

- 260 Αντιθέτως, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Κοινοβούλιο κατά το μέρος που βάλλει κατά του μνημονευόμενου στο σημείο 145 του δικογράφου της προσφυγής επιχειρήματος, το οποίο αφορά προβαλλόμενη εχθρότητα του προέδρου της επιτροπής νομικών θεμάτων οφειλόμενη στη στρατηγική που φέρεται να ακολουθήθηκε προκειμένου να εμποδισθούν οι προσφεύγοντες να καταλάβουν την έδρα τους στο Κοινοβούλιο.
- 261 Το ως άνω επιχείρημα πρέπει, πάντως, να απορριφθεί. Πράγματι, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι οι προβαλλόμενες πρωτοβουλίες προκειμένου να εμποδισθούν οι προσφεύγοντες να καταλάβουν την έδρα τους στο Κοινοβούλιο δεν προέρχονται από τον πρόεδρο της επιτροπής νομικών θεμάτων, αλλά από το εθνικό πολιτικό κόμμα στο οποίο ανήκει και το οποίο δεν είναι εκείνο που άσκησε την *actio popularis* στην επίμαχη ποινική διαδικασία. Από τη σκέψη 244 ανωτέρω, όμως, προκύπτει ότι η αμεροληψία του προέδρου της επιτροπής νομικών θεμάτων δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να εκτιμάται με γνώμονα την πολιτική ιδεολογία του και, ειδικότερα, τη συμμετοχή του σε εθνικό πολιτικό κόμμα.
- 262 Ως εκ τούτου, το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί. Στο μέτρο που απορρίφθηκαν οι ισχυρισμοί περί μεροληψίας που προβλήθηκαν κατά του εισηγητή και του προέδρου της επιτροπής νομικών θεμάτων, δεν απαιτείται να εξετασθεί το τέταρτο σκέλος περί του ότι ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των εργασιών της εν λόγω επιτροπής συνιστά εμπόδιο στην απόδειξη των επιπτώσεων που είχε η προβαλλόμενη μεροληψία τους στις προβαλλόμενες αποφάσεις.
- 263 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται να ληφθούν τα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας και η διεξαγωγή αποδείξεων που ζήτησαν οι προσφεύγοντες.

Επί του αιτήματος επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας

- 264 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Μαρτίου 2023, οι προσφεύγοντες ζήτησαν την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας βάσει του άρθρου 113, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 265 Κατά το άρθρο 113, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας όταν ένας κύριος διάδικος το ζητήσει στηριζόμενος σε πραγματικά περιστατικά δυνάμενα να ασκήσουν αποφασιστική επιρροή επί της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου τα οποία δεν μπόρεσε να επικαλεστεί πριν από τη λήξη της προφορικής διαδικασίας.
- 266 Οι προσφεύγοντες προβάλλουν πραγματικά περιστατικά τα οποία είναι μεταγενέστερα της περατώσεως της προφορικής διαδικασίας και τα οποία, κατ' αυτούς, ασκούν αποφασιστική επιρροή, αφενός, ως προς το έννομο συμφέρον τους και, αφετέρου, όσον αφορά το βάσιμο των προβαλλομένων αποφάσεων.
- 267 Ειδικότερα, πρώτον, οι προσφεύγοντες μνημονεύουν τη θέση σε ισχύ, στις 12 Ιανουαρίου 2023, του Ley Orgánica 14/2022 (οργανικού νόμου 14/2022), της 22ας Δεκεμβρίου 2022 (BOE αριθ. 307, της 23ης Δεκεμβρίου 2022, σ. 1), ο οποίος τροποποίησε τον ποινικό κώδικα, καταργώντας, μεταξύ άλλων, το αδίκημα της στάσεως, για το οποίο είχε ασκηθεί ποινική δίωξη κατά των προσφευγόντων, και τροποποιώντας το αδίκημα της υπεξαιρέσεως δημοσίου χρήματος, που αφορούσε τον πρώτο και τον δεύτερο προσφεύγοντα. Δεύτερον, επικαλούνται τη διάταξη της 12ης Ιανουαρίου 2023 με την οποία ο ανακριτής του ποινικού τμήματος του Tribunal

Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) ήρε, μεταξύ άλλων, τα εκδοθέντα εις βάρος τους ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως της 14ης Οκτωβρίου και της 4ης Νοεμβρίου 2019. Τρίτον, οι προσφεύγοντες επικαλούνται τη διάταξη του Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (εφετείου Κάλιαρι, μεταβατικό τμήμα εδρεύον στο Sassari, Ιταλία) της 9ης Μαρτίου 2023, με την οποία το εν λόγω δικαστήριο διαπίστωσε την άρση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που είχε εκδοθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος και, κατά συνέπεια, κήρυξε την κατάργηση της διαδικασίας εκτέλεσως του εν λόγω εντάλματος. Τέταρτον, οι προσφεύγοντες επικαλούνται την απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2022 με την οποία το Tribunal Constitucional (Συνταγματικό Δικαστήριο) απέρριψε το ένδικο μέσο («recurso de amparo») που είχαν ασκήσει ο πρώτος και ο δεύτερος προσφεύγων κατά της διατάξεως του ανακριτή του ποινικού τμήματος του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) της 10ης Ιανουαρίου 2020 με την οποία είχε ζητηθεί η άρση της ασυλίας τους στο Κοινοβούλιο.

- 268 Κατά πρώτον, όσον αφορά τη διατήρηση του εννόμου συμφέροντός τους, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν μπορούν πλέον να παραγάγουν έννομα αποτελέσματα διότι, αφενός, αποσκοπούν απλώς να καταστήσουν δυνατή την εκτέλεση ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως που έχουν αρθεί και, αφετέρου, αίρουν την ασυλία τους στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας αφορώσας προβαλλόμενο αδίκημα στάσεως το οποίο δεν περιλαμβάνεται πλέον στον ποινικό κώδικα και προβαλλόμενο αδίκημα υπεξαίρεσως δημοσίου χρήματος το οποίο έχει τροποποιηθεί ουσιωδώς στον κώδικα αυτόν. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, ωστόσο, ότι, λαμβανομένων υπόψη των αποτελεσμάτων που παράγουν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, αυτοί εξακολουθούν να έχουν έννομο συμφέρον, τουλάχιστον όσον αφορά αξίωση αποζημίωσης. Υποστηρίζουν, συναφώς, ότι μια ακυρωτική απόφαση θα μπορούσε να συνιστά μια μορφή αποκαταστάσεως. Προβάλλουν επίσης τον κίνδυνο επαναλήψεως των παρανομιών που ενέχουν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, δεδομένου ότι ο ανακριτής του ποινικού τμήματος του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) εξετάζει, κατ' αυτούς, το ενδεχόμενο εκδόσεως νέων ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως.
- 269 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι προσφεύγοντες ζητούν την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας προκειμένου να καταστεί δυνατή η κατ' αντιμωλία συζήτηση επί του ζητήματος της απώλειας του εννόμου συμφέροντός τους, υποστηρίζοντας συγχρόνως ότι το συμφέρον αυτό εξακολουθεί να υφίσταται μολονότι προβάλλεται ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις έχουν καταστεί ανίσχυρες. Εξάλλου, ούτε το Κοινοβούλιο ούτε το Βασίλειο της Ισπανίας υπέβαλαν στο Γενικό Δικαστήριο αίτημα καταργήσεως της δίκης, μολονότι τέτοιο αίτημα μπορεί να υποβληθεί σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας (διάταξη της 25ης Οκτωβρίου 2019, Le Pen κατά Κοινοβουλίου, T-211/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:776, σκέψη 14). Στο πλαίσιο αυτό, και λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες όσον αφορά το ζήτημα του εννόμου συμφέροντός τους δεν είναι ικανά να ασκήσουν αποφασιστική επιρροή επί της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, κατά την έννοια του άρθρου 113, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 270 Κατά δεύτερον, επισημαίνεται ότι ούτε τα νέα πραγματικά περιστατικά που προβάλλουν οι προσφεύγοντες μπορούν να ασκήσουν αποφασιστική επιρροή επί της ουσίας της προσφυγής.
- 271 Πράγματι, στο μέτρο που η νομιμότητα πράξεως της Ένωσης πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίστανται κατά τον χρόνο εκδόσεως της (βλ. αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-501/11 P, EU:C:2013:522, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 3ης Σεπτεμβρίου 2015, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-398/13 P, EU:C:2015:535, σκέψη 22 και εκεί

μνημονεύομενη νομολογία) και μολονότι δεν απόκειται στο Κοινοβούλιο, οσάκις αποφαινεται επί αιτήσεως άρσεως ασυλίας, να εκτιμά τον προσήκοντα χαρακτήρα των διατάξεων του εθνικού δικαίου με τις οποίες στοιχειοθετείται η προσαπτόμενη αξιόποινη πράξη (βλ. σκέψη 180 ανωτέρω), η τροποποίηση του ποινικού κώδικα, κατόπιν της εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων, δεν ασκεί επιρροή στην εξέταση της νομιμότητάς τους. Το ίδιο ισχύει, αφενός, όσον αφορά τη διάταξη του ανακριτή του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) της 12ης Ιανουαρίου 2023, της οποίας άλλωστε δεν έχει αποδειχθεί ο αμετάκλητος χαρακτήρας, δεδομένου ότι η εν λόγω διάταξη αποσκοπεί στη συναγωγή των συνεπειών της τροποποιήσεως του εν λόγω ποινικού κώδικα, και, αφετέρου, όσον αφορά τη διάταξη του Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (εφετείου Κάλιαρι, μεταβατικό τμήμα εδρεύον στο Sassari) της 9ης Μαρτίου 2023, με την οποία το ίδιο το εν λόγω δικαστήριο συνήγαγε, κατ' ουσίαν, τις συνέπειες της άρσεως, με την προμνημονευθείσα διάταξη της 12ης Ιανουαρίου 2023, του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που είχε εκδοθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος.

- 272 Όσον αφορά την απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2022 του Tribunal Constitucional (Συνταγματικού Δικαστηρίου), οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι επιρρωννύει τα επιχειρήματα που είχαν ήδη αναπτύξει προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, σε σχέση με την απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2018, Berlusconi και Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023). Ως εκ τούτου, η εν λόγω απόφαση του Tribunal Constitucional (Συνταγματικού Δικαστηρίου) δεν μπορεί να θεωρηθεί ικανή να ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου. Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι, στην εν λόγω απόφαση, το Tribunal Constitucional (Συνταγματικό Δικαστήριο) επισήμανε ότι απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, να αποφανθεί επί της νομιμότητας των προσβαλλομένων αποφάσεων δεν δύναται να αναιρέσει το συμπέρασμα, το οποίο εκτίθεται στη σκέψη 88 ανωτέρω, ότι το Κοινοβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο να εκτιμήσει τον σύμφωνο με το δίκαιο της Ένωσης χαρακτήρα της ισπανικής νομολογίας σχετικά με την αρχή που είναι αρμόδια να ζητήσει την άρση της ασυλίας βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ο οποίος εξελέγη για το Βασίλειο της Ισπανίας.
- 273 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί το αίτημα των προσφευγόντων για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 274 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδά τους καθώς και στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Κοινοβούλιο στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως και των υποθέσεων T-272/21 R και T-272/21 R II, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Κοινοβουλίου.
- 275 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του, περιλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως T-272/21 R II.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Ο Carles Puigdemont i Casamajó, ο Antoni Comín i Oliveres και η Clara Ponsatí i Obiols φέρουν, πέραν των δικαστικών εξόδων τους, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, περιλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων στο πλαίσιο των υποθέσεων T-272/21 R και T-272/21 R II.
- 3) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του, περιλαμβανομένων εκείνων στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως T-272/21 R II.

Μαρκουλλή

Frimodt Nielsen

Kanninen

Schwarcz

Norkus

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Ιουλίου 2023.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς	2
Αιτήματα των διαδίκων	4
Σκεπτικό	4
Επί του παραδεκτού των παραπομπών στα παραρτήματα	5
Επί της ουσίας	7
Νομικό πλαίσιο	7
– Δίκαιο της Ένωσης	7
– Ισπανικό δίκαιο	9
Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ανεπαρκής αιτιολογία των προσβαλλομένων αποφάσεων	10
Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από αναρμοδιότητα της εθνικής αρχής που εξέδωσε και διαβίβασε στο Κοινοβούλιο τις αιτήσεις άρσεως της ασυλίας των προσφευγόντων	14
Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της καλόπιστης συνεργασίας, προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας λόγω ελλείψεως σαφήνειας των προσβαλλομένων αποφάσεων	18
– Επί της πρώτης αιτιάσεως, με την οποία προβάλλεται έλλειψη σαφήνειας των προσβαλλομένων αποφάσεων όσον αφορά τις διαδικασίες τις οποίες αφορά η άρση της ασυλίας	18
– Επί της δεύτερης αιτιάσεως, με την οποία προβάλλεται έλλειψη σαφήνειας των προσβαλλομένων αποφάσεων όσον αφορά τη φύση των μέτρων που δύναται να ληφθούν στο πλαίσιο της εκτελέσεως των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως	19
Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, στο μέτρο που με αυτόν προβάλλεται παράβαση του άρθρου 343 ΣΛΕΕ, του άρθρου 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 και του άρθρου 5, παράγραφος 2, του Εσωτερικού Κανονισμού, καθώς και προσβολή ορισμένων θεμελιωδών δικαιωμάτων των προσφευγόντων	22
– Επί της προβαλλόμενης παραβάσεως των διατάξεων του άρθρου 343 ΣΛΕΕ, του άρθρου 9 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 και του άρθρου 5, παράγραφος 2, του Εσωτερικού Κανονισμού	23
– Επί της παράνομης επεμβάσεως στα θεμελιώδη δικαιώματα των προσφευγόντων	26
Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, καθόσον αφορά πλάνη περί τα πράγματα και πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκ μέρους του Κοινοβουλίου εξέταση του <i>fumus persecutionis</i> , και επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλονται παραβίαση των αρχών της	

χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως και πλείονες περιπτώσεις πρόδηλης πλάνης στην οποία υπέπεσε το Κοινοβούλιο κατά την εκ μέρους του εκτίμηση του <i>fumus persecutionis</i>	28
– Επί της προβαλλόμενης πλάνης περί το δίκαιο και πλάνης περί τα πράγματα που ενέχει η εκ μέρους του Κοινοβουλίου εξέταση του <i>fumus persecutionis</i>	28
– Επί της προβαλλομένης παραβιάσεως των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως	31
– Επί των προβαλλομένων περιπτώσεων πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση του <i>fumus persecutionis</i>	33
Επί του ογδού λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον το Κοινοβούλιο αρνήθηκε να εφαρμόσει τις διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 7, του Εσωτερικού Κανονισμού	36
Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται, κατ' ουσίαν, προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως	37
– Επί του πρώτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν πρόσβαση σε τρία έγγραφα	38
– Επί του δευτέρου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως κατά την ακρόαση των προσφευγόντων	39
Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας	40
– Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά τον ορισμό ενός μόνον εισηγητή για τις τρεις υποθέσεις	42
– Επί του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται έλλειψη αμεροληψίας του εισηγητή	44
– Επί του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη αμεροληψίας του προέδρου της επιτροπής νομικών θεμάτων	47
Επί του αιτήματος επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας	48
Επί των δικαστικών εξόδων	50